

အောင်မြင်စာပေ

နှစ်သက်ဖွဲ့

စာအုပ်

သတင်းစာ

BURMESE
CLASSIC

ပြည်ထောင်စု ဖွဲ့စည်းရေး

ဒီအရေး

ဘုံတော်ဆောင်ရွက်ပုံ မပြုကွဲရေး

ဒီအရေး

အဆုံးအဖြတ်အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း အဆုံးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို

နှောင့်ယှက်ချက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော

ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ စုပွင့်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး

အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး

စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်နိုင်မအောင် တည်ဆောက်ရေး

ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်

တည်ဆောက်ရေး။

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ

ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး

တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး

ကျေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး

နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်

တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး

အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊

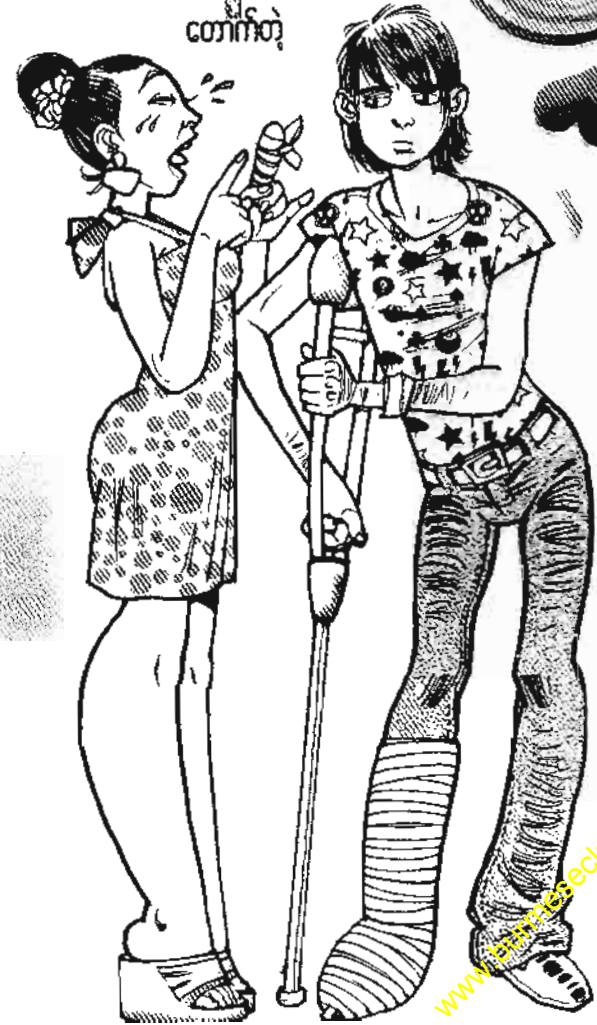
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး

ပင်မုန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ်

ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

୧୯୭.୧୨

အားပြန် ဝေဟင်္ကတို့ / နတ်ရွာမှီး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
၁၄၀ - စာ၊ ၁၃၅ × ၂၁ စင်တီမီ

တကယ်ဆို အချစ်ပဲလိုတယ်...တဲ့...။

အခန်း(၁)

“ဟို ဘက်နည်းနည်းတိုးကွာ...”

တောက်ထွန်းမှေးခနဲ အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်
တော့... ဦးသိန်းမြင့် နီးယပ်တောင်တစ်ချောင်း၊ ခေါင်းအုံး ထူထူ
မြင့်မြင့် တစ်လုံး၊ အညာစောင်တစ်ထည်ကို အထပ်လိုက်လေး ပွေ
ပိုက်ပြီး ရပ်စောင့်နေ၍... သူထထိုင်ကာ နေရာရွှေ့ပေးလိုက်သည်။
အိပ်ရာခင်းက ကင်းတဲတစ်တဲလုံးပြည့်အောင် ခင်ထား

သော တာပေါ်လင်စဖြစ်၍ . . ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်ကိုသာ ရွှေ့လိုက်သည်။

“ဒီညတော့ . . ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းထင်နေတာ အဖော် ရှိသေးတာကိုး . . .”

“အေးလေကွာ . . . ငါလည်း မနက်ကတည်းက မျက်ခုံး ဆီလွှပ်လွှပ်ရယ် . . .”

“ဗျာ! . . ဘာလို့လဲ . . .”

“ဟာ . . . မိုးလင်းလင်းချင်း ဆခရပ်ကွက်ထဲက ငါ့ညီမိသားစု ရောက်လာတယ်ကွာ . . . ဟိုမှာ အိမ်ပြင်နေလို့ ဒီမှာ တစ်ညတည်းမယ် ဆိုပြီးတော့လေ၊ မကြာဘူးကွာ . . . ငါ့မိန်းမ အေးရွှေဇွေးကလည်း ပြန်ရောက်လာရော . . . သူ့နောက်ကနေ သူ့ညီမတွေ ဆိုက္ကားနဲ့ ရောက်လာရောဟ . . .”

“အဲ . . . ဘယ်နှယောက်လဲ! . . .”

“နှစ်ယောက် . . . သူ့အစ်ကိုနဲ့ စကားများ စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်လာတာတဲ့ . . . မနက်ကအဖွဲ့က လေးယောက်ဆိုတော့ . . . ပေါင်း . . . ခြောက်ယောက်၊ ငါတို့ အိမ်မှာက ခြောက်ယောက်၊ ဖြစ်ချင်တော့ ငါနဲ့ခင်တဲ့ နယ်ကစာရေးဆရာရဲ့ ယောက္ခမကြီးကလည်း ပင်စင်ထုတ်ဖို့ဆိုပြီး မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ရောက်နေတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီကွာ . . .”

“ဟာ . . . ဒါဆို . . . ဆရာအိမ်မှာ အားလုံးဆယ့်လေးယောက်ပေါ့ . . .”

“အေး . . . အခု ညနေစောင်းမှ ဥက္ကံက ငါ့နှမမိသားစုလေး ယောက် ထပ်ပြီးရောက်လာလို့ . . . ငါပါ ကျောချစရာနေရာ ပျောက်ပြီး ကင်းတဲထွက်အိပ်တာ . . . ဟေ့ . . .”

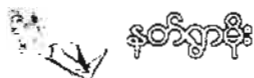
ထိုနောက် . . . ဦးသိန်းမြင့် စကားဖြတ်ကာ ကင်းတဲပေါ်တုံးခနဲလှဲချပြီး ယပ်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ပင့်သက်လှုပ်လှုပ် ရှိုက်နေလေတော့သည်။

ဦးသိန်းမြင့်က ကျောင်းဆရာ ပင်စင်စားဖြစ်ပြီး . . . ကျောင်းပြီး၍ အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီ ရှိကြသော သားသမီးလေးယောက်နှင့် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်အပေါင်းတို့၏ ဟီးလေးခိုမှုအား . . . အစဉ်သဖြင့် ခံစားလာရသောကြောင့် . . . တစ်ခါတစ်ရံ မအေးချမ်းနိုင်ဘဲ ကင်းတဲထွက်အိပ်နေရသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် . . . ခြေရင်းဘက်မှ ခြေကျသံနှင့် ကင်းတဲလေပါ သိမ့်ခနဲသိမ့်ခနဲ ခါသွားသောကြောင့် ဦးသိန်းမြင့်နှင့် တောက်ထွန်တို့ အိပ်လျက်နှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြသည်။

ပိန်ကြီး။

ရိုးရိုးပိန်တာမဟုတ်ဘဲ. . ပိန်တာထက်ပိုပိန်ကာ. . အရိုး
ပြင်းပြင်း ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့်. . ပိန်ရှည်ရှည်ကြီးကို ဖြစ်နေသော. .
ခင်မောင်ထွန်းအား ပိန်ကြီးဟု အမည်သညာပြုကြသော ပိန်ကြီး
ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းလည်း ထွက်အိပ်ပြန်ပြီလား. . ”

“ဒါပါနဲ့ဆို သုံးညရှိပြီဆရာရှေ့. . တောက်ထွန်းသာ မေး
ကြည့်တော့. . . ”

ပိန်ကြီးဒုက္ခလည်း မသေးလှ။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှ အိမ်ထောင်ကျပြီး၊ ယူထားသော
မိန်းမက. . မုဆိုးမ. . တစ်လင်ကွာ. . ကလေး၊လေးယောက်အမေ၊
ထို့ပြင်တဝ ယောက္ခမနှစ်ယောက်လည်း ပါသဖြင့်. . သူပိုင်သော
ဆယ်ပေပတ်လည် အိမ်လေးထဲ ကျားကွက်ဆွဲကာ အိပ်နေရရှာသူ
ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ. . မင်းမိန်းမက. . မောင်းချပြန်ပြီလား! . . . ”

“သူမမောင်းဘူး၊ ကျွန်တော်ဘာသာ ပြန်မောင်းနေတာ”

ဦးသိန်းမြင့်လှမ်းမေး၍ ပိန်ကြီးက သူ့အိပ်ရာလေး သူ့ဘာ
သာပြင်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဘယ်လိုကွ. . . ”

ထိုအခါ. . တောက်ထွန်းက. . .

“ဒီလိုဆရာရှေ့. . အခု. . သူ့မိန်းမကြာဥက သူ့ဆီမှာ ကွာ
ရှင်းစာ တောင်းနေတယ်. . . နောက်အိမ်ထောင် ပြုတော့မယ်တဲ့”

“ဟေ့! . . . ”

ဦးသိန်းမြင့် ခေါင်းမထောင်ဘဲ. . လူပါတောင်ပြီး ထထိုင်
လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ပိန်ကြီးလို အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်
ရသမျှအကုန်လုံး မိန်းမလက်ထဲ ပြန်အပ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကိုများ. . သင်းက. . . ။

“အင်း. . အဲဒီတော့. . . ”

ဆိုတော့ကာ. . ပိန်ကြီးက ဆက်၍ပြောတော့သည်။

ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြောဖို့တောင် အားမရှိတော့သလို. . ပုဂံ
လက်လှန်ကာ ပြောရှာသည်။

“ဆရာ. . စဉ်းစားကြည့်ဗျာ. . ကျွန်တော် ကွာရှင်းပေးပြီး
တာတောင် သူ့သားသမီးလေးယောက်နဲ့ သူ့မိဘတွေကို ကျွန်တော့်
ဆီမှာပဲ ထားခဲ့ဦးမှာ. . . ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ အခြေကျပြီဆိုတော့မှ
လာပြန်ခေါ်မယ်တဲ့. . . ”

“ဟမ်. . ဒါ. . လူပေါ် ခွေးကြောတာကွ. . အဲ့ဒါကို မင်း
ဘာပြန်ပြောထားသလဲ! . . . ”

“ကျွန်တော်က. . ကွာမပေးနိုင်ဘူးလို့ပြောတော့ သူ့က
ရတယ်ဆိုပြီး. . နောက်ယောက်ျားနဲ့ပဲ သွားအိပ်နေတယ်၊ မကျေနပ်

ရင် ခုံးခေါ်ပြီး ကွာရှင်းလိုက်တဲ့..."

"ဟာ... အဲဒါဆို... ဟိုကောင်ကို မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲပစ်ပေါ့ကွ..."

"မရဘူးဆရာ... အဲဒီ နောက်ယောက်ျားဆိုတာ... သူနဲ့ တွဲသွားတဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပဲ..."

"ဟင်..."

"ဒါဆို... အဲဒီကောင်ဆီ သူ့ကလေးတွေ ပြန်ပို့လိုက်ပေါ့ကွ..."

"ခက်တာပဲဆရာရယ်... အခုရှိတဲ့ ကလေးတွေက ဆုံးသွားတဲ့ ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ ရခဲ့တာတွေဆိုတော့လေ... အဲဒါကြောင့် အိပ်ရာဝင်တိုင်း ဒေါသထွက်လို့ အပြင်ထွက်အိပ်နေတာ..."

"တောက်!!..."

နောက်ဆုံးတော့... ဦးသိန်းမြင့် မချီတင်က တောက်ခေါက်ပြီး... ခါးကြားထဲ ကျစ်ထားတဲ့ပိုက်ဆံ ထုတ်လိုက်တယ်။

"တောက်ထွန်း လက်ဖက်ရည်သွားဝယ်ကွာ ကျဆီမ့်ရှယ် ပါစယ်ကြီး နှစ်ခွက်..."

"ဟုတ်..."

တောက်ထွန်းသွားဖို့ ငေါက်ခနဲထအထိုင်... လေကလေး တချွန်ချွန်နဲ့ ရောက်လာပြီး... လက်ထဲက စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးအား

ကင်းတဲအစွန်မှာ ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်သော ဂျာကြီးကြောင့် ဦးသိန်းမြင့် လန့်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။

"ဟ... ဂျာကြီး... မင်းသည်းဒီည... ဒီမှာပဲလား!..."

"လေးညရှိပြီ... ဆရာ..."

"ဟေ!... ကဲကဲ... မင်းပဲပြေးတော့... ရော့... ကျဆီမ့်

ပါဆယ်ကြီးသုံးခွက်သာ ဝယ်ခဲ့၊ ပိုတာ... ဆေးလိပ်ဝယ်ခဲ့ကွာ..."

"အဖြူလားဆရာ..."

"ဟေ့ကောင်... သူဇာပဲဝယ်... ချိုးပဲ..."

ဂျာကြီးသုတ်သုတ်လစ်မှ... ပိန်ကြီးက...

"အဲဒီကောင်လည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ဆရာသမားရေ... မေးသာကြည့်ပေတော့..."

"ဟေ... ဟုတ်လား!... ဒီကောင့်မိန်းမ မြခင်က အေးပါထင်ကွ"

ထိုအခါ တောက်ထွန်းက...

"မြခင်က... အေးတယ်... မြခင်ရဲ့မောင် အောင်ထူးက ဆိုနေတာ၊ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းကတော့ ရေသန့်... ဘာလို့ ပို့တာလေးနဲ့... ဒူး ဝုံခေါက်ပြီး စားလို့ရတယ်ဆရာရဲ့၊ အခု... အောင်ထူးက ကြောင်မျိုးတာလား ကြက်မျိုးတာလား... အောင်ထူး မိန်းမလေးယောက်... ကလေးတို့ယစ်

ပိုက်ပြီး ဂျာကြီးအိမ်ပေါ်တက်လာတာ ပြန်ကိုမဆင်းတော့ဘူး.. ”

“ဟမ်!.. ”

ဒီညအဖို့ ဦးသိန်းမြင့်တစ်ယောက် တစ်ဟမ်ဟမ်နှင့်... ကင်းတဲပေါ်က လန်မကျအောင် အတော်ထိန်းနေရရှာသည်။

“ဘာ.. ဘာဆိုလဲကွ၊ ဒါက.. ဂျာကြီး အိမ်မဲဟာ.. ”

“ဟုတ်တယ်.. ဂျာကြီးအိမ်ပေတဲ့.. မြခင်နဲ့ဂျာကြီး ညားကတည်းက အောင်ထူးက သူ့အစ်မနဲ့လိုက်ပြီးနေတာဆိုတော့ သူ့အိမ်လိုဖြစ်နေပြီလေ.. အမှန်တော့ ဂျာကြီး သူ့တုတ်နဲ့ သူမိနေတာ”

“ဘယ်လိုကွ.. ဘယ်လိုမိတာလဲ.. ”

“အိမ်က ကျဉ်းရတဲ့ကြားထဲ.. ညားခါစ လင်မယားကြားမှာ ယောက်ဖက ကန့်လန့်ပါနေတော့.. ဂျာကြီးက တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်ချင်ပုံပဲ၊ သူ့ဘော်ဒါ မျိုးခိုင်က ပိုစတာစိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်နေတယ်ဆိုတော့.. မျိုးခိုင်ဆီ သူ့ယောက်ဖကို အလုပ်သွင်းပေးလိုက်တယ်.. မျိုးခိုင်တို့အလုပ်က နယ်စုံလှည့်ပြီး ပိုစတာလိုက်ထူနေရတာဆိုတော့ ရွှေယောက်ဖ အိမ်ပြန်မကပ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊

ပြီးတော့ လုပ်ခလည်းရ စရိတ်လည်းငြိမ်း လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့.. အဟတ်ဟတ်.. သူ့

ခင်များ (၂)နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ လွတ်လပ်လိုက်ရရှာတာပါ ဆရာရယ်ဟို အကောင် အောင်ထူးက ရောက်တဲ့အလုပ်မှာ တစ်ရွာတစ်ကျွဲ ဆောက်ပြီးထားခဲ့လို့.. အခု ဒီကောင် အလုပ်ပါးသွားပြီး ရန်ကုန်မှာ ပြန်လည်းနားရော.. ဟိုက.. လိုက်လာတော့တာပဲ၊

တစ်ယောက်က မန္တလေးသူ၊ တစ်ယောက်က ရွှေဘိုသူ၊ နောက်တစ်ယောက်က ဧရာဝတီတိုင်းက အိမ်မဲသူ၊ ဟိုဖြူဖြူလေးက လားရှိုးသူဗျာ.. အံ့ရောပဲ.. သူတို့ မောင်နှမက ရခိုင်ဘက်က မောင်တော ဇာတိဆိုတော့ ပြီးပါလေရောလား.. ”

“ဘာပြီးတာလဲ.. ”

“ပြည်ထောင်စု လင်မယားလေကွာ.. အခုမှ တကယ်ကို ဥမကွဲ သိုက်မပျက်.. ”

“ပျက်တယ်ကွ.. ငါက.. တောင်တွင်းကြီးသား အိမ်မှာ အိပ်စရာနေရာကို မရှိလို့ ကင်းတဲထွက်အိပ်နေရတာ လေးညရှိပြီ”

ဂျာကြီး အသံပေးကာ ကင်းတဲဘေး တင်ပလွဲဝင်ထိုင်ရင်း ဆိုင်က၊မလာသည့် ရေနွေးအိုးနှင့် ရေနွေးပန်းကန်တွေ ချပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ပါဆယ်သုံးထုပ်အား နီးရာချိတ်ထားပြီး တစ်ထုပ်ကို စတင်ဖွင့်ကာ.. ရေနွေးပန်းကန်တွေနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မာဂါလုပ်တော့သည်။

သို့နှင့် ဦးသိန်းမြင့်၊ တောက်ထွန်း၊ ပိန်ကြီး၊ ဂျာကြီးတို့ လေး

ယောက်တစ်ဝိုင်းဖြစ်ကာ စည်းဝေကာသွားသည်။

ဦးသိန်းမြင့်က...

“ဒီကင်းတဲ စဆောက်ကတည်းက ရေခဲမြေခဲကို မကောင်းတာကွာ...”

“ဘာလို့လဲ ဆရာ...”

“အင်း... ပြောရရင်... ဒီကင်းတဲ သက်တမ်းက မနည်းတော့ဘူးဟ... ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိပြီ ပြောရမှာပဲ... ထူးဆန်းတာက ဒီနေ့အချိန်အထိကို ကင်းကြေးရယ်လို့လည်း မပေးရဘူး၊ မီးကင်းလာစောင့်တဲ့ ကင်းသမားရယ်လို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့... ဒီကင်းတဲမှာ နွေနှစ်မိုးမိုး စောင့်အိပ်တဲ့လူ ပြတ်လပ်သွားတယ်ကို မရှိဘူးကွ...”

“ဟုတ်တယ်နော်ဆရာ... ကျွန်တော်လည်း ဆရာပြောမှ စဉ်းစားမိတယ်”

“အေးလေကွာ... မနှစ်ကမှ ဆုံးသွားတဲ့ ဦးအာဘီဆိုရင် ဒီကင်းပေါ်မှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေသွားပြီး... ဒီပေါ်မှာပဲ ဆုံးသွားတာ... ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ကိုတောင် ရပ်ကွက်ကပဲ ဒီကင်းတဲမှာ လုပ်ပေးလိုက်တာလေ...”

“ဟုတ်တယ်... ကျော်ကြီးဖဲရှုံးလို့ အိမ်မပြန်ရဲဘဲ ကင်းတဲမှာပဲ ဆက်အိပ်လို့... ဦးအာဘီ ဂျူတီချိန်းသွားတာလားလို့တောင်

နောက်ကျသေးတယ်...”

“လက်လှမ်းမီသလောက် ပြန်တွက်ကြည့်ရင် ဦးအာဘီရဲ့ ဒီဘက်နောက်ပိုင်း ငါတို့အုပ်စုပဲပေါ့ကွာ... ထားပါတော့... ရှေ့ပိုင်းမှာ အရက်သမား ထွန်းခကွာ... (မယားပစ်) မယပစ် လှသိန်းကွာ၊

သူ့သားကို မနိုင်လို့... မောင်းချရင်း သူဆင်းပြေးလာရတဲ့ အကြော်သည်ဒေါ်ဆိုင်ကွာ... အဲအဲ... နေပါဦး... ရပ်ကွက်ထဲ မီးလောင်တုန်းက မဂျိုးတို့ သားအမိနော်... မှတ်မိလား...”

“အင်း... မှတ်မိတယ်... သူ့သမီးတောင် ဆိုက္ကားဖိုးဉာဏ်နဲ့ ညားပြီးမှ... အင်ဂျင်နီယာနဲ့ ယူသွားတာလေ ဟိုတလောက...”

“ရပြီ... ပိန်ကြီး၊ ဒါ... သန်းခေါင်စာရင်း ကောက်နေတာမဟုတ်ဘူး... ကင်းတဲနန်းဆက် တွက်နေတာ၊ အဲဒီ မဂျိုးတို့သားအမိရှေ့မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒီကင်းတဲကိုဆောက်တဲ့ ဆယ်အိမ်မှူး လက်သမားမောင်ညိုကိုရော မင်းတို့မှတ်မိလား”

“အား... အဲဒါတော့ သိဘူးဆရာရဲ့...”

“အေး... ပြောပြမယ်... ရေခဲမြေခဲ မကောင်းဘူးဆိုတာ ဒီလိုကွ... အရင် ဒီကင်းတဲမဆောက်ခင် ဟောဒီလမ်းထောင့်မှာ မုန့်ဆိုင်တွေ လေးငါးဆိုင်လောက်ရှိတယ်၊ မင်းတို့က ငယ်သေးတော့ သတိမထားမိလို့... အသုပ်ဆိုင်၊ မုန့်တီဆိုင်၊ တချို့က ကုန်စိမ်းဆိုင် ဆုံးသွားတဲ့ ကုလားဦးအာဘီက သူ့ရဲ့ ဘော်ဒယ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထား

တယ်၊

ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်က. . မအုံးမြင့်ရောင်းတာ၊ ပထမတော့ တစ်ဖက်ရပ်ဆိုင်လေးထိုးပြီး နေ့ရောင်း ညပြန်ပေါ့၊ နောက်တော့. . ဆိုင်လေးကို ခုလို မြောင်းဘက်ခွချဲ့ပြီး လူပါနေလာကြတယ်၊

အိမ်ကိုအိမ်ငှားတင် သူတို့က ဆိုင်မှာဈေးရောင်းရင်း နေ ပေါ့ကွာ. . အဲ့ဒီလိုကနေ ပြဿနာတွေ ပွားလာတယ်ကွ၊ မိသားစု လိုက်တွေ နေကြတာဆိုတော့. . လူများ၊ ချေးများ စကားများလာ တယ်၊ လူမှုရေးတွေ ရှုပ်လာတယ်၊ တော်ကြာ အော်ကြဆဲကြ၊ သတ် ကြပုတ်ကြနဲ့၊ နေရာကလည်း လမ်းဆုံလမ်းခွကြီးဆိုတော့ကွာ. . . ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ခေါင်းခဲလာပြီး. . အားလုံးဖျက်၊ ဘယ်သူမှ မနေရဆိုပြီး. . အမိန့်ထုတ် အပြောင်ရှင်းလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ ကွာ. . .

အဲ့ဒီမှာ လက်သမားကိုညှိက ဒီနေရာမှာ မီးကင်းလေးရှိ တာ ပိုကောင်းတယ်လို့ အကြံပေးတော့ လူကြီးတွေလက်ခံပြီး. . ဆောက်ခိုင်းလိုက်တယ်ကွာ. . မင်းက လက်သမားဆိုတော့. . မင်း တာဝန်ယူပြီး ဆောက်ပေါ့. . ကုန်ကျစရိတ်ကို ရပ်ကွက်ရန်ပုံငွေထဲ က ထုတ်ပေးမယ်ပေါ့၊

ဆိုတော့ကွာ. . ကိုညှိကလည်း ပိုတာလုံတာလေး သိမ်း ထားတဲ့ သစ်တိုသစ်စတွေ သွပ်ပြားအဟောင်းတွေလည်း ရှိတော့. .

အဲ့ဒါနဲ့ဆောက်လိုက်မယ် ဥက္ကဋ္ဌတို့ကလည်း သင့်ငွေဖြတ်ပေးပေါ့၊ အေးပေါ့. . လုပ်ပေါ့. . ဆိုတော့ လုပ်ကောကွာ. . ပြီးရော ဆိုပါ တော့. . .

ဖြစ်ချင်တော့ ကင်းတဲပြီးတဲ့အချိန်မှာ ရပ်ကွက်အရှေ့ပိုင်း လေဆင်နှာမောင်း ဝင်မွေသွားလို့ လူကြီးတွေမှာရှိတဲ့ ရန်ပုံငွေလေး နဲ့ ဒုက္ခသည်မိသားစုတွေ စောင့်ရှောက်ရတာ ကုန်ပါရောလား. . .

အဲ့ဒါနဲ့ နောက်ထပ်ရရင်ဆိုပြီး ထားလိုက်တာ. . နောက် ထပ် လူကြီးအသစ်အသစ်သာ ပြောင်းသွားတယ်. . ကိုညှိကင်းတဲ ဖုံးက အလှည့်မကျနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒါကို လူကြီးတွေက ကိုညှိကို အားနာပြီး ခင်ဗျားကင်းတဲ ခင်ဗျားဘာသာပဲ ပြန်ဖျက်ယူ ထားလိုက်ပါတော့ လုပ်အားခနဲ့ နစ်နာကြေးအတွက် နှစ်သောင်းယူ ဗျာလို့ ပေးလိုက်တယ်၊

ဒါပေမယ့်ကိုညှိက လူမှုရေးသိပြီး သဘောကောင်းတဲ့လူ လေ. . သူ့ကင်းတဲမှာလည်း ရပ်ကွက်ထဲက ကြုံတဲ့သူ ဝင်ဝင်အိပ် နေတော့. . အားနာပြီး မဖျက်ရက်ရှာပါဘူး၊ ဒါကို. . သူ့မိန်းမ. . ဒေါ်ထား လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊

အခုဖျက်. . . အဲ့ဒီကင်းတဲ ငါ့ခြံထဲ ပြန်မရောက်ရင် နှင် လည်း ပြန်မလာနဲ့ဆိုလို့. . ဆယ်အိမ်မျိုး ကိုညှိခင်မှာ ကင်းတဲမှာပဲ နှစ်နှစ်တိတိ နေသွားတာ. . . ဆုံးခါနီးမှ သူ့အိမ် ပြန်ဆုံးရှာတာ

နတ်ရွာခိုး

ထွ..."

“ဪ... အဲသလိုကိုး... ”

“အေး... အဲဒါကြောင့်... စဟေ့ဆိုကတည်းက အလဲအကွဲတွေနဲ့ ဒီကင်းတဲက... ခုချိန်ထိကို အဲဒီအတိုင်းသွားနေတာ ကြည့်လေကွာ... ကင်းတဲကတော့ ကောင်းပါရဲ့ကွာ... သွပ်မိုးနဲ့ လေးပတ်လည်တိုင်နဲ့ ဒိုင်းတွေထုပ်တွေကလည်း ထောက်ကြံ့သားတွေလား မသိဘူး...”

သို့ဖြင့် လေးယောက်သား ထွေရာလေးပါး ဆက်ပြောရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ညဉ့်နက် သွားလေသည်။

“ကဲ... အိပ်ကြရအောင်ဟေ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာရေ ကျွန်တော်လည်း တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားလို့ နားချင်ပြီ...”

“အေး... နားကြ... နားကြ... မင်းတို့ဘဝတွေ ကြားရတာ ငါ့ဘဝကိုတောင် ဘယ်လိုမျိုးချရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ... နို့... နေပါဦး ဟိုကောင် တောက်ထွန်းက တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကင်းတဲ ထွက်အိပ်နေတာလဲ...”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဒီကောင့်ဇာတ်လည်း လှတယ်ဆရာရဲ့ မေးကြည့်...”

“တော်ပြီကွာ... နောက်နေ့ဆက်ရန်ပဲ လုပ်လိုက်တော့

ငါအိပ်ချင်ပြီ...”

တောက်ထွန်းက... သူ့အစကိုသူ ဦးအောင် ပြန်သိမ်းတာ စောင်ကို ခေါင်းမြီးဆွဲခြုံလိုက်ပါသည်။

ဒါတောင် ပိန်ကြီးက...

“ဘယ်လိုလဲ... တောက်ထွန်း မင်းနည်းသည် လှတပတ်လေးက မပြန်တော့ဘူးလား...”

“မသိဘူးကွာ...”

“ကင်းတဲထွက်ပြီး... ခြင်ကိုက်သက်သာအောင် ယူလိုက်ပါလားကွာ...”

“ဟာ တော်ပါတော့ကွာ...”

“တောက်ထွန်း...”

“ဗျာ... ဆရာ...”

“မနက်ဖြန် မင်းအလှည့်ပဲ...”

“ဟုတ်...”

အခန်း(၂)

ဤဘာသာပဲ ပွင့်ခဲ့တာပါ...
မင်းလောက်မရင့်မှည့်ခဲ့ရင်
ဇာတ်ရည်နဲ့ကျင်လည်ရွက်လွင့်
ရင်ဘတ်အဆိပ်သင့်တာကြာပေါ့...
ဇီတာတော့...

မိမိအပျော့စားနဲ့
လှည့်စားသမျှအရေထူခဲ့တဲ့ကောင်ပါ
နောင်...

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာတဲ့အခါ
မင်းပြန်အလာကိုစောင့်ရင်း...
တေးတစ်ကောင်ရဲ့
ချင်ခြင်းတက်မှုမျိုးနဲ့...
ဝိုး...

အချစ်စစ်ဆိုတဲ့
ဘွဲ့ထူး အသုံးကိုပိုက်ပြီး...
မှိုက်မဲနေတော့မှာလေ...

နေရောင်က မုဆိုးမချက်တဲ့ ပဲဟင်းတစ်ခွက်လို့. . ခပ်
ကျဲကျဲလေး လင်းကာ ပူနေသည်။ နေနှင့်ကမ္ဘာမြေကြားမှာ မိုးသား
တိမ်လိပ်က ပွဲစားတစ်ယောက်လို ကန့်လန့်ဝင်နေသဖြင့်. . အေးမြ
သော အစိုဓာတ်အခိုးတွေ. . ရေခဲနွေးအိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။
လွန်စွာမှ အပူဆိုးလှသည်။ သို့တိုင်. . ဝမ်းမီးအပူကိုမမီ
သေး၍၊ အရိပ်မခိုဘဲ စိတ်အလိုပြည့်အောင် ရှာကြမေ့ကြသည်။

သွားကြလာကြသည်။ မိုးလင်းမိုးချုပ် လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသော . .
ရန်ကုန်မြင်ကွင်းကျယ်ကား ကမ္ဘာပျက်သွားတာတောင် မသိလိုက်
သလိုပဲ . . . စည်တားနေလေ၏။

တောက်ထွန်းလည်း ရန်ကုန်သားပေမို့ ဦးထုပ်မဆောင်းတဲ့
အိပ်ပေါ်က . . လောကရေနှေးအိုးကို ချောင်ထိုးကာ . . မမောနိုင်
မူနိုင် ရှာရသည်။ မိခင်၏ လက်ငုတ်စီးပွားနှင့် အသားကျနေ၍
မိခင်ကြီးမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း မိခင်နေရာမှာ သူ့ကိုယ်သူ . .
အလိုအလျောက် အစားထိုးသလိုဖြစ်ကာ . . . စက်ကြီးပန်းသမား
လောကက ရုန်းမထွက်နိုင်သေးတာ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နည်း . . ကျေးဇူးရှင်မိခင်၏ ကျေးဇူးရှိသော လက်မှု
ပညာဖြစ်ရကား . . ကျေးဇူးမမေ့တတ်သော တောက်ထွန်းအတွက်
အသက်သွေးကြောဖြစ်နေသည်မှာ မဆန်းပေ။

အဖေမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း အမေက . . သူတတ်ကျွမ်း
သော စက်ကြီးပန်းပညာနှင့်ပင် သူ့ဘဝကို ထူမတ်ပေးခဲ့သည်။ စက်
ကြီးပန်းဟု ပြောရသည်မှာ . . အပ်ချုပ်စက် (ဥပမာ. လူပုံ၊ ဆင်ဂါး၊
သမီးတော်) စသဖြင့် ခေါ်မည်သော အပ်ချုပ်စက် စက်ကလေးနှင့်
ထိုး၍မရသော ပန်းဒီဇိုင်းများအား . . ခြေနင်းမိတာ တပ်ထားသော
အပ်ချုပ်စက်နှင့် ထိုးခြင်းကို . . . စက်ကြီးပန်းဟု ခေါ်မည်ခြင်းဖြစ်
သည်။

အမေက ထိုလုပ်ငန်းအား အဖေနှင့် အိမ်ထောင်မကျခင်
ကတည်းက ကျွမ်းကျင်စွာလုပ်ကိုင်လာခဲ့၍ . . . 'အံတီမြင့်' ဆိုလျှင်
ဒီလောကသားများ မသိသူမရှိသလောက်ပင် . . အမေထံမှာ ပညာ
သင်ကာ အမေမွေးထုတ်ပေးခဲ့သော တပည့်မလေးများပင် အများ
အပြားရှိကာ . . ကုန်သည်များ အထည်ဆိုင်များကလည်း အမေ့ကို
ယုံကြည်စွာ အပ်နှံခဲ့ကြသည်။

ပါရမီလို. ဆိုရမည် . . ခုခေတ်လို ဒီဇိုင်းနာသင်တန်းတွေ
ဘာတွေ မတက်ဘဲ . . ပန်းဒီဇိုင်း၊ အထည်ဒီဇိုင်းတွေ အမေ့ကိုယ်
တိုင် ရေးထွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ချည်အရောင်စပ် ကျွမ်းကျင်ကာ . . ပီရီ
သေသပ်သော အမေ့လက်ရာကို ဘယ်ကုန်သည်မှ ခေါင်းမခါ။

ထို့ကြောင့် . . အဖေမရှိလည်း အမေ့ဘဝမှာ ပြာမသွားဘဲ
သားတစ်ယောက်ကိုပင် ကျောင်းပြီးသည်အထိ ကျွေးမွေးစောင့်
ရှောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သူလည်း ခေသူတော့မဟုတ် အမေ့သွေး
နှင့်၊ အမေ့ခြေရာကို နင်းနိုင်သူ။ ကျောင်းစာနှင့် အိမ်တတ်ရအလုပ်
အားလျှင် အမေ့ကိုကူပါသည်။

ထိုးပြီးသား အထည်တွေ ချည်မွေးညှပ်၊ အထည်စစ်၊ မီးပူ
တိုက်။ လိုအပ်လျှင် အမေ့ကိုယ်စား ခိုင်ကိုသွားပြီး အထည်အပ်
အထည်ယူ လုပ်ပေးသည်။ ချည်ဝယ်ထွက်ရသည်။ ပြန်ရောက်သည်
နှင့် ဝယ်လာသော ချည်ခင်အား 'ချား'ထဲ ထည့်ကာ ဘီးလုံးလေးတွေ

နှင့် ပြန်ရစ်ပေးရသည်။

တစ်ခါတလေ အမေပန်းရေးနေလျှင် သူ့ဘေးကထိုင်ကြည့်
သည်။ နောက်တော့.. အလွယ်ဆုံးပန်းမှစ၍ သင်ရေး၊ ရေးကြည့်
သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒီဇိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အမေအတွေး
အမေအယူအဆနှင့် အမေလက်ရာအတိုင်း.. ရေးလာ လုပ်လာ
နိုင်ခဲ့သည်။

အမှန်တော့ ယောက်ျားလေးပီပီ စူးစမ်းချင် ဆော့ချင်စိတ်
ကရှိနေ၍ ခြေဆော့လက်ဆော့လုပ်ရင်း.. (အမေအလစ်မှာ) မိတာ
စက်ကို နင်းတတ်သွားခဲ့သည်။ အမေလုပ်ပုံကိုပုံကို တစေ့တ
စောင်းလေ့လာပြီး.. အမေအလုပ်ကိစ္စနှင့် အပြင်ထွက်သည်နှင့်
ကိုယ်ရေးထားသော ပန်းဒီဇိုင်းကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ထိုးကြည့်လေသည်။

အစပိုင်းက အဆင်မပြေ မလှမပဖြစ်နေ၍ အမေကို မပြရဲ
သော်လည်း.. နောက်ပိုင်းလှလာသော လက်ရာကို.. အမေကို ပြ
ကြည့်သည်။ သဘောကျသဖြင့် စမ်းပြီးလုပ်ကြည့်ခိုင်းရာမှ စက်
တစ်လုံးထပ်ဝယ်ပြီး ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် ပန်းထိုးခိုင်းတော့၏။

ဖင်မြဲမြဲနှင့်လုပ်လျှင်.. 'လိုင်းကြပ်'ဟုခေါ်သော ခက်ခဲ
သည့် အထည်မျိုးတောင် တစ်နေ့နှစ်ထောင်ကျော်ဖိုးလောက် ရသ
ဖြင့်.. သူ့ကျောင်းပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အမေနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်ဖြစ်
သွားသည်။ လိုင်းချောင်လျှင် သားအမိနှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်နေ့

တစ်သောင်းဖိုးက ခပ်သာသာပင် ရှာ၍ရနေကာ တခြားအလုပ်ကို
စိတ်မဝင်စားတော့ချေ။

စက်ကြီးပန်းသမား အချင်းချင်းနှင့် ကုန်သည်တွေဆီမှာ
ပါ.. 'အံတိမြင့်သား'အဖြစ် အသိများလာ၍လည်း ဒီအလုပ်နှင့် သူ
ပို၍မြဲသွားသည်။

ယွှာကား မိခင်ဖြစ်သူက သူ့အား လူ့လောကမှာ ယုံကြည်
စိတ်ချစွာ ထားသွားရန်ခဲ့သည်မှာ (၂)နှစ်ပြည့်တော့မည်။ သူသည်
လည်း အမေအိမ်၊ အမေအလုပ်နှင့် အမေလိုပင် မပူမပင် မကြောင့်
မကျပဲ ရပ်တည်ခဲ့သည်မှာ (၂)နှစ်ပြည့်လှပြီ။ သို့သော်.. ရာသီဥတု
ကတော့ ပူလေ၏။

“ဟူး.. ပူလိုက်တဲ့ ရာသီကွာ..”

လက်ထဲက အထည်ထုပ်ကို ခုံဆွဲတင်ပြီး.. သူလည်း ခုံ
တစ်လုံးဆွဲပြီး ထိုင်အချ.. ဆိုင်ထဲက ငေါတော့ငေါတော့နှင့် ထွက်
လာသော ကောင်မလေးက လှလှပပ ခလုတ်တိုက်ကာ.. ကျကျ
နနကြီး မှောက်လဲလေတော့၏။

“အမေ!..”

“ဘုတ်!!..”

“အင့်!.. ကျွတ်ကျွတ်.. သေပါပြီ..”

“သေမှပဲ ပြုသလောက်ကန်းနေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့မှား အပြင်

၂၈ နတ်ရွာစိုး

ထွက်ရဲတာ... အံ့ပါရဲ့...”

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘာပြောတာလဲ!...”

ကောင်တာနားကနေ အလောတကြီး ပြေးထွက်လာပြီး...
ဒေါကြီးမောကြီး လာဟောက်တော့... တောက်ထွန်းလည်း ပြန်
ကြည့်ကာ...

“ကန်းနေလို့ ခလုတ်တိုက်တာလေကွာ... ကန်းတယ်လို့
ပြောတာလေကွာ...”

“ဘာကွ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်လုံး အနာတရ အရှက်
တကွဖြစ်နေတာကို... မင်းက မကူညီဘဲနဲ့များ...”

“ဒါဆို... ကူလိုက်... ထူလိုက်လေကွာ၊ ဟိုမှာ... အရှက်
ကွဲနေပြီ... မြန်မြန်လုပ်ပေးလိုက်...”

ပြောပြီး... တောက်ထွန်းထကာ သူ့အထည်ထုပ်သူ လိုက်
ကောက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။ ထိုင်တော့ မထိုင်
ဖြစ်၊ လူစည်ကားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်၍ လှမ်းကြည့်နေ
သော မျက်လုံးတွေနှင့် လွှတ်အောင်... နောက်တစ်ဆိုင်ပြောင်းထိုင်
ဖို့ စိတ်ကူးနှင့်ဖြစ်သည်။

ဒါကို... အနီ ယောက်ျားကောင်းက အဘယ်သို့ ထင်သည်
မသိ၊ ဟိုမိန်းကလေးကို ကယုကယ ထူမပြီးသည်နှင့် သူ့ဘက်လှည့်
ကာ...

ဟားပြိုင်နဲ့ တောတိတ်တဲ့ ၂၉

“ဘာလဲ... ဟေ့ကောင်... မင်းက မကျေနပ်လို့လား!...”

တောက်ထွန်း ပြုံးရဲပြုံးပြီး သူ့အထည်သူ့ဆွဲကာ လှည့်ထွက်
လာခဲ့သည်။ ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်သည်ဟု ယုံကြည်နိုင်ပါသည်။
ဒါကို... မကျေနပ်နိုင်သော အနီ ယောက်ျားကောင်းက... သူ့အား
ခုံနှင့်ရိုက်ရန် သို့မဟုတ် ခုံနှင့်ပစ်ပေါက်ရန် အကြံနှင့်... လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထိုင်ခုံအပုလေးကို... ကုန်းအကောက်...။

“ဗျစ်!!...”

ကြပ်ထုပ်တစ်ရစ်နေအောင် ဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီက
မီးညှောင်ရိုးနေမှစ၍ ဗျစ်ခနဲ ကွဲသွား၍... လန့်ကာ... ခါးပြန်
စန့်သွားသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးက ကြည့်မြင်သူတို့လည်း တမိခံနှင့်
ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမလှရှေ့က သူရဲကောင်း
ကြီးလည်း... သိပ်မကောင်းသော အတွင်းခံဘောင်းဘီကြောင့် ဖင်
ပိတ်ကာ လစ်တော့သည်။ သို့သော်... ကောင်မလေးကိုတော့ အမိ
အရ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ (ဪ... ငါ့နှယ်...)။

တောက်ထွန်းလည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်စိတ်ပါ ကုန်
သွားကာ ဈေးထဲရောက်အောင်ပဲ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟဲ့!... တောက်ထွန်း...”

“ဗျာ!...”

“ဘယ်မှာလဲ... နင့်လက်ရာ...”

“အဲ... ”

အထည်ခိုင် မနန်းက... ပန်းထိုးထည်တွေ ထုတ်ဖွကြည့်ပြီး
တောက်ထွန်း အူတူအတုဖြစ်နေခိုက်... မနန်းက အထည်
တွေဘေးပုံချပြီး...

“နင်လည်း ဆယ်ထည်လောက် ထိုးစမ်းပါ။ နယ်စည်းတွေ
စည်းရင်... လက်ရာကောင်းတာလေးတွေ အပေါ်က တင်စီးတော့
ငါလည်း မျက်နှာလှတာပေါ့... အံတီမြင့် မရှိတော့ကတည်းက
နင် အရမ်းပေါ့နေတယ်နော်... တကယ်ပဲ၊ ပြီးတော့... နင့်ဟာမ
တွေလည်း ပြောဦး... ဝုန်းထားတာ မွနေတာပဲ၊ ဒီမှာကြည့် တွေ့
လား... ”

“ကဲပါဗျာ... နောက်တစ်သုတ်မှာ တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော်
နှစ်ထည်စီဝင်ပေးမယ်... အခုဟာကလည်း အမေ့တပည့်တွေပါပဲ၊
သူတို့မှာ အထည်ပြတ်နေတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှာလာတောင်း
လို့ ပေးလိုက်တာတွေပါ... ”

“ပြတ်မှာပေါ့... ဒီလက်ရာမျိုး ဘယ်သူသုံးမှာလဲ... ”

“ကဲဗျာ... ပူစီကိုက်မနေနဲ့ အထည်ဖိုးရှင်း၊ ပေးမယ့်
အထည် ဘယ်မှာလဲ!... ”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ... ဒါနဲ့ နင် မိန်းမမယူသေး
ဘူးလား... ”

“တော်ပါပြီဗျာ... တစ်ယောက်တည်းပဲကောင်းပါတယ်”

“အံ့မယ်... နင်က... ”

တောက်ထွန်းစကားကြောင့် မနန်း မျက်စောင်းထိုးကြည့်
သည်။

“ရာသီဥတုက ပူတယ်ဗျာ၊ တစ်ယောက်တည်းတောင် အိုက်
လွန်းပူလွန်းလို့... ”

“အေးပါ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့... မသိရေ... အဲဒီနားက
တောက်ထွန်းလို့ ရေးထားတဲ့ အထည်စည်းယူလာခဲ့... ”

“ဟုတ် မမ... ”

“ကဲ... ရော၊ အဲဒီမှာ သုံးသောင်းရှစ်ထောင်... အခုပေး
မယ့်အထည်က နင်ချက်ချင်းမဖြန့်နဲ့ဦး... နမူနာထည်လေးထိုးပြီး
ငါ့ကိုလာပြပေး ပန်းဒီဇိုင်းက ဝိုက်ဖုံးဆိုတော့... နင်နည်းနည်းကြည့်
ပြီး စိစဉ်ပေးဟာ... ပန်းမြင်ရမှပဲ ဈေးပြောမယ်... ”

“ရတယ်လေ... အားလုံးဘယ်လောက်လဲ... ”

“နှစ်ဆယ့်ငါးစီး... ဒါ သိပ်ကြာလို့မရဘူး... မန္တလေး
အော်ဒါ”

တောက်ထွန်း ပိုက်ဆံနှင့် အထည်စည်းကို ယူပြီးမှ...

“အစ်မ... ”

“ဟင်... ”

နတ်ရွာစိုး

“ယောက်ျားယူတော့ဗျာ. . .”

“အောင်မာ. . . နင်ယူပါလား. . .”

“ယူမယ်လေ. . .”

“ဘာ. . . ဘယ်သူ. . . နင်. . . ငါ. . . ဟဲ့. . . အကောင်. . .”

တောက်ထွန်း လစ်တော့သည်။ မနန်းလည်း နမ်းမည့်သူ မရှိသေးသော အပျိုကြီးဖြစ်၍ ဒီလိုပဲခင်ကာ စနောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေရှိတုန်းက အမေ့ကို ယောက္ခမဟု နောက်တတ်ပါသည်။ ခုတော့. . . ယောက္ခမကြီးပဲ ဆုံးသွားလို့လား မဆိုနိုင်. . . တောက်ထွန်း စတာတောင် ရှက်နေသည်။ တကယ်တော့လည်း မနန်းက လေးဆယ်တော်တော် ကျော်နေပါချေပြီ။

အထည်ဖိုးရှင်းပြီး. . . လက်ထဲပိုက်ဆံ ပွေးပွေးလက်လက် မြင်လာတော့လည်း. . . မကောင်းတဲ့အကျင့်က ပေါ်လာသည်။

တခြားတော့ မဟုတ်။ ဘီယာလေးတစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ချင်သည်။ ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်. . . ၊ ထိုင်ရတာလည်း စတိုင်ကျပြီး. . . ဒီလိုပူပူလောင်လောင်ထဲ ဘီယာအေးအေးလေး စုပ်သောက်ရတာ. . . ခံတွင်းအရသာ မကောင်းသော်လည်း ခံစားမှု အရသာတော့ မဆိုးလှ။ အေးလည်းအေး ရီဝေဝေလေးနှင့် တွေးလည်း တွေးနိုင်သည်။ လမ်းဘေးရေခဲရေတစ်ခွက် တစ်ရာ. . . သောက်မယ့်အစား ဘီယာတစ်ခွက် ငါးရာက ကျန်းမာရေး၊ စီးပွား

ရေး၊ လူမှုရေးကအစ အသင့်အတင့်လောက် ရှိကောင်းသည်။

သို့နှင့် ဘီယာစတေရှင် တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ တစ်ယောက်တည်း စည်တစ်ခွက်နှင့် ဒီတစ်သက် စိတ်အေးသွားရ သလိုမျိုး ထိုင်ငေးကာ တွေးနေခိုက်. . .

“ရှင်မဟုတ်လား. . . ကျွန်မကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဒုက္ခ ပေးသွားတာ. . .”

တောက်ထွန်း စည်းစိမ်ပျက်သွားသလို ဆက်ခနဲ မော့ကြည့် ပြီး. . . မှတ်မိကာသွားသည်။ ဟုတ်သည်။ အထုပ်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်လျက်လဲသော အမိပေတည်း. . . (အမိဆိုသော နာမ်စားအား ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုစာအုပ် အတော်များများမှာ ပါရှိပါသည်။ ယျှခေတ်. . . သူမ(ဝါ) ကောင်မလေး၊ မိန်းကလေး. . . စသော အခေါ်အဝေါ်အတိုင်း အမိပွယ်ဖြစ်ကာ သူ့ခေတ်သူ့အခါ က အလွန်လှသော နာမ်စားဖြစ်လေ၏။ ဤကား. . . စကားချပ်)

ထိုစဉ်က လှသောမိန်းကလေးဟုသာ သတိထားမိရုံ ရှိခဲ့ပြီး နောက်က. . . ကိုအဝါ၏ မလိုတမာကိစ္စအား ရှင်းနေရ၍. . . ဖီလင် တက်ချိန်တောင်မရ. . . ခုတော့. . . သူမ တစ်ယောက်တည်း ဘယ် ကဘယ်လိုရောက်လာ ဝင်လာမှန်းမသိ။ အပြင်ကဝင်လာတာတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ လောလောဆယ် သူ့စားပွဲက ခုံလွတ်မှာပင်ထိုင် လေသည်။

“မင်းပြောတာ နည်းနည်းမှားမနေဘူးလား၊ မင်း ဒုက္ခပေးလို့ ငါဒုက္ခရောက်တော့မလို့လေ၊ အခုရော့ . . မင်းရဲ့ ဖင်ကွဲကြီး ဘယ် မှာကျန်ခဲ့လဲ! . . .”

“ဘာရှင့်! . . .”

ကောင်မလေး ရှက်ကော၊ ကောတော့မှ သူ့သတိရပြီး . .

“မဟုတ်ဘူးလေ . . မင်းကိုခေါ်သွားတဲ့ . . ဟိုဘောင်းဘီ ကွဲသွားတဲ့လူကို ပြောနေတာ . . .”

“အလကားလူယုတ်မာ . . ကျွန်မကို ကူညီမလို့ ကယ်မလို့ လိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ . . ဟင်း . . မပြောချင်ဘူး . . .”

“ဘာဖြစ်လို့ . . မင်းကို . . .”

“ရှင် လျှောက်တွေးမနေနဲ့ . . ဟိုလိုဒုက္ခပေးလို့ကတော့ အသက်ချင်းတောင် လဲပစ်လိုက်ဦးမယ် . . ဒီမှာမြင်လား . . .”

ပြောပြောဆိုဆို မိန်းကလေးက သူ့လက်ပွေ့အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး သူမြင်သာအောင် ပြလိုက်သည်။ အားလားလား . . . အနည်းဆုံး အသွားခြောက်လက်မလောက် ရှိနိုင်ပြီး . . ပြောင်လက်ချွန်မြသော ဓါးမြှောင်က ဓါးအိမ်နဲ့တောင်မဟုတ်။ တောက်ထွန်း အနည်းငယ် တွန့်သွားပြီး သူမကို ပြန်မော့ကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာနှင့် . .

“ကျွန်မကို အလွယ်လေးမှတ်လို့ . . . ဒါထုတ်ပြီး လာစမ်း ဆိုတော့မှပဲ ပြေးတော့တာ . . အဲ့ဒါ ရှင်မကောင်းလို့ . . .”

“ဟောဗျာ . . မင်းအလွတ်ကြီးကို ခွတ်နေတာပါလား! . .”

“မဟုတ်ဘူးလေ . . သူကောင်တာမှာ ပိုက်ဆံသွားရှင်းနေ တုန်း . . ကျွန်မ အသာလစ်ပြေးတာ . . ရှင် ဘာလို့ ဟိုအထုပ်ကြီးနဲ့ ခိုနဲ့ လာပြီးကန်လန်ခံတာလဲ . . .”

“အဲ! . . .”

“မဟုတ်ရင် အသာလေး လွတ်တယ်ရှင့် . . ခုတော့ ခြိမ်းလားခြောက်လား လုပ်ပြီးမှ ခွာထုတ်ရတာ . . ကံမကောင်းရင် လူသတ်မှုတွေဘာတွေဖြစ်ပြီး အမှုတက်ဦးမယ် . . အဲ့ဒါ ရှင့်ကြောင့် မဟုတ်လို့ ဘာလဲ! . . .”

တောက်ထွန်းသောက်ထားသော ဘီယာအရှိန်လေးတောင် ဘယ်ချောင်ကပ်သွားမှန်းမသိဘဲ . . ချွေးတောင်ပြန်လာသည်။

“ကဲကွာ . . ထားပါတော့၊ အခု . . ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်မ . . . အခု ဒုက္ခရောက်နေတယ်၊ ရှင် အကူအညီ ပေးပါ”

“ဟေ . . . အေး . . ပြော . . ဘာကူညီရလဲ! . .”

သူမက ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ . . စားပွဲအလယ်ခေါင်က ရေခဲဘူးထဲက ရေတစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

ထိုနောက်မှ . .

“ကျွန်မမှာ . . အခု ပါသမျှလည်း အလိမ်ခံရလို့ကုန်ပြီ . .

၃၆

နတ်ရွာမိုး

လူပါ၊ ပါမို့ နည်းနည်းပဲလိုတယ်။ လောလောဆယ် နေစရာ စားစရာ မရှိဘူး... အိမ်ပြန်မယ်ဆိုရင်တောင် ပြန်စရာ လမ်းစရိတ်မရှိဘူး.. ”

“ဟားဟားဟား.. အဟတ်ဟတ်.. ”

“ဟင်.. ရှင်.. ဘာရယ်တာလဲ!.. ”

“ရိုး.. ဟိုးဟိုးဟိုး.. နေပြီ မိန်းကလေး၊ ရန်ကုန်မှာ ဒီခွင် မိုးနဲ့ လုပ်စားတဲ့ခေတ် ကုန်သွားပြီ.. ကဲ.. ငါလစ်မယ်.. ”

“ဒီမှာရှင် နေစမ်းပါဦး.. ”

တောက်ထွန်းထပြီး သူ့အထုပ်သူ့ဆွဲတော့ ကောင်မလေးက အထုပ်ကိုလှမ်းဆွဲကာ ငိုသံပါလေးနှင့်..

“ရှင်.. တော်တော်ယောက်ျားမဆန်တဲ့ လူပါလား.. မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မရှက်မကြောက် ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်လို့ ပြောပြီး အကူအညီတောင်းတာကို.. ဟင်.. ဟင်.. ရှင်.. ရှင်.. တကယ်ပဲ.. ”

“အား.. ဟေ့.. ဟေ့.. မျက်ရည်တွေဘာတွေ လာလုပ်ပြ မနေနဲ့ ဒီမှာ.. ဘယ်ရဲစခန်းရှေ့ သွားရပ်ရပ်.. ‘ကူညီပါရစေ’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်နဲ့စာလုံးက အကြီးကြီးပဲ၊ ကဲ.. မော်ဒယ်လေး.. မင်း.. အဲ့ဒီကိုကြုံ၊ လွတ်.. ငါ့အထုပ်.. ”

“မလွတ်ဘူး.. ရှင် ဒီအတိုင်းထွက်သွားလို့ကတော့ ကျွန်မ

အော်မှာပဲ.. ”

“အော်လေ.. အော်လေ.. ဘာဆိုလဲ!.. ”

“တကယ်နော်.. ”

“အော်ကွာ.. ဘီယာမှာသောက်ပြီး.. အော်.. ”

“ဟော.. ဒီမှာ.. ရှင်.. ကျွန်မကို ကယ်ကြပါရှင်.. ”

“ဟာ!.. ”

တောက်ထွန်း နားအုံနားရင်းတွေပါ ကားကုန်ကာ ဘေးဘီဝဲယာ လှည့်ကြည့်သည်။ ပထမတော့ ဘီယာမိုးနဲ့နေသော ကိုရွှေပုရိသများ လှည့်ကြည့်ယုံသာ ကြည့်ကြသည်။ ထိုနောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဝိုင်းလာကြတော့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမလေး.. အစ်ကိုတို့ ဘာကူညီရမလဲ!”

ထိုအခါ တောက်ထွန်းခမျာ လန့်လန့်ထိတ်ထိတ်နှင့်..

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး.. သူသက်သက်မဲ့ ကျွန်တော့်ကို.. ”

“ဘာသက်သက်မဲ့လဲ.. ကိုကိုနော်၊ ဟွန်း ခုမှ.. ကြောက်ချေးပန်းမနေနဲ့.. လာ.. သွားမယ်.. ”

ပြောပြောဆိုဆို သူမကပင်.. သူ့လက်မောင်းကိုချိတ်ကာ ဆိုင်အပြင်ဘက် ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။ တောက်ထွန်းလည်း ကောင်မလေးချိတ်ခေါ်ရာမှ မလိုက်လျှင် ဆိုင်ထဲမှာ ကျိတ်ဆော်တာ ခံရဖို့ ကိန်းမြင်သဖြင့်.. နင်နင်နှင့်ပင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဆိုင်နှင့် နည်းနည်းဝေးလာမှ သူမလက်ကို ခွာလွှတ်ပြီး။

“မင်းအတော်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမပဲကွ့ . . ထို့ . . ၊ မင်း လစ်

~~အောင်~~ . . တောင်လိုကတော့ သက်ဆိုင်ရာနဲ့ တိုင်မှာ . . ”

“တိုင်လေ . . အခုတောင် ရှင့်ကို ကယ်ထုတ်လာလို့ သက်သာတာမှတ်ပါ။ ရဲစခန်းမှာသာဆို ရှင့်လောက်ကတော့ အချုပ်ခန်းထဲ တန်းနေမှာပဲ . . ”

တောက်ထွန်းအတော့်ကို စိတ်ညစ်သွားကာ . . လစ်ပြေးဖို့ တက္ကစီ လှမ်းတားလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ထားခဲ့လို့ကတော့ . . ကားနံပါတ်မှတ်ပြီး (၁၉၉)ကို အကြောင်းကြားပြီသာမှတ် . . . ”

“ဘာဆိုလို့လဲ . . မင်းနဲ့ငါ ဘာပတ်သက်လဲ! . . . ”

“ကျွန်မ မသိဘူး . . ၊ ရှင် အကူအညီပေးပါ ဒါပဲ . . . ”

ထိုစဉ် အငှားကား ဆရာက . .

“ကိုယ့်ဆရာ ဘယ်သွားမှာလဲ! . . ”

“ခဏလေးဗျာ . . ငှားမှာ . . သေချာပေါက်ငှားမှာ . . ”

“ကဲ . . ကိုအဂ္ဂါ . . သွားမယ့်နေရာကို ပြောပြီး ကားပေါ်တက် အိမ်ကျမှရှင်းမယ် . . . ”

“ဘာကွာ . . မင်း . . မင်း တော်တော်လွန်ပြီနော် . . . ”

“ရှင် . . ကျွန်မ အကြောင်းသိတယ်နော် . . လျှာမရှည်နဲ့ . .

တက် . . ကားပေါ် . . . ”

နောက်ဆုံးတော့ တောက်ထွန်းတစ်ယောက် လည်မျိုအနင်း ခံထားရသလို . . လျှာတစ်စောင်း မကိုက်ယုံတမယ် ကားထဲရောက်သွားသည်။ သူမလည်း ဘေးမှာကပ်လျက် ပါလာပါသည်။

“ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ . . ကိုယ့်ဆရာ . . ”

“မြင်သာ လိုင်စင်ရုံးရှေ့ဗျာ . . ငမိုးရိပ်ချောင်းထဲ မောင်းချသွားလည်းဖြစ်တယ် . . . ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ့်ဆရာရယ် . . . ဟဲဟဲဟဲ . . လင်မယားဆိုတာ ဒီလိုပဲဗျာ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပါပဲ . . အချိန်တန်တော့လည်း . . ဟဲဟဲဟဲ . . . ”

“ကားဆရာ . . . ”

“ဗျာ!! . . . ”

သူမ ဘုဆတ်ဆတ်လှမ်းငေါက်၍ ကားဆရာ ပျာခနဲ ပြန်ထူးပြီး နောက်ကြည့်မှန်ထဲ မျက်လုံးရောက်လာသည်။ အတော် ပြုလေသည်။

“စကားကို ကြည့်ပြော . . ကျွန်မတို့က လင်မယားမဟုတ်ဘူးရှင့် . . သိရဲ့လား! . . . ”

“ဪ . . ဆော . . ဆောနိုးပါ . . မိန်းကလေးရယ် မသိလို့ပါ . . . ”

“မသိရင် မသိသလိုနေပြီး ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်း. . လျှာ
ချော့နဲ့. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . ဟုတ်ကဲ့ပါ. . ”

ကားဆရာ ဇက်ပုသွားပြီး. . သူ့အလုပ်ကို အာရုံစိုက်သွား
မှ သူမက လေသံနှင့်. . .

“ဒီမှာ. . ရှင်နောက် ဇွတ်လိုက်လာလို့ အပေါ်စားမိန်းမလို့
တော့ မထင်နဲ့၊ တကယ် ဒုက္ခရောက်နေလို့ ရှင်နားလည်လား”

“အေးပါ. . မင်း ဘာသာပေါ်ပေါ် ရှားရှား. . ငါစိတ်မဝင်
စားဘူး၊ ဒါပေမယ့်. . . ငါ့က မင်းထင်သလောက် မရိုးသားဘဲ
အကောက်ကြံမယ့်သူဆို မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အခုလိုက်လာမှာ
ငါ့အိမ်နော်. . အိမ်မှာငါတစ်ယောက်တည်းနေတာ. . မင်းငါနဲ့
အိပ်ရဲလို့လား!”

“ရှင်နဲ့အိပ်စရာမလိုပါဘူး. . ကျွန်မဘာသာ အိပ်ရာခွဲအိပ်
မှာပေါ့. . . ”

“တကယ်လို့ မင်းအလစ်မှာ. . မင်းအိပ်မောကျနေတဲ့အခါ
ငါက. . ”

“စမ်းကြည့်လိုက်လေ. . ရှင် အူမပွင့်ရင်တောင် ရှင့်ဟာ
တော့ အပြတ်ပဲ. . . ”

“ဗုဒ္ဓေါ. . . ”

တောက်ထွန်းလန့်ပြီး ဘုရားတစ်ပါး သူမ ခိခနဲ တစ်ချက်ရယ်
ကာ. . မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြန်တည် ပစ်လိုက်သည်။ သေချာတာ
ကတော့ ဒီမိန်းကလေးကို သူ့ရှုံးသွားပြီဆိုတာ. . သူ့ကိုယ်သူ နား
လည်လိုက်ပါသည်။

တောက်. . ရှေးသလိုပေါသလိုနဲ့ ငါတော့ ဒုက္ခရောက်တော့
မယ်ထင်တယ်. . . တော်ကြာ. . အယုံသွင်းပြီး ငါ့အိမ်ကရှိတာလေး
မထုတ်သွားရင်. . ဒုက္ခ၊ မလုပ်ဘူးပဲထား. . တကယ်ရိုးရိုးသားသား
ဒုက္ခရောက်တယ်ပဲထား. . ပတ်ဝန်းကျင်က ငါ့ကိုဘယ်လိုပြောကြ
မလဲ. . . ဟား. . တကယ်အမွေကွာ. . ဒီနေ့တော့ စမ့်တုံးတာပဲ. .
ဟူး. . .

တောက်ထွန်းဘာသာတွေးပြီး သက်ပြင်းမောတွေ မှုတ်
ထုတ်နေ၍ သူမ လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“ရှင် စိတ်ညစ်နေတာလား! . . . ”

“ရှေးကိုရှုံးချင်သွားတာ. . . ”

“အဟင်းဟင်းဟင်း ရှင်က. . ကျွန်မထင်တာထက်တောင်
ပိုရိုးသားပြီး. . စိတ်ချလက်ချ ရှိနိုင်တဲ့သူပဲကိုး. . . ”

“ဘာကွ. . . ”

“ကျွန်မအတွေ့အကြုံအရတော့. . အခု ရန်ကုန်မှာ တစ်
လဆိုတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်း ပါလာသမျှကုန်ပြီး ယုံထားသမျှ လွှဲ

ခဲ့တဲ့ယောက်ျားတွေက ရှင့်စရိုက်နဲ့ အရမ်းကွာတယ်လေ. . အဲ့ဒါ
ကြောင့် တောက်တဲ့ကပ်သလို ကပ်ပစ်လိုက်တာ”

“မင်း တော်တော်အကြံဆိုးတဲ့ မိန်းမပဲကွ. . ဟေ. . ”

“အဲ့သလိုမှ မဆိုးရင်. . နောက်ထပ်ပါစရာ လူပဲရှိတော့
တယ်. . လူတော့ အပါမခံနိုင်ဘူးတော်ရေ သိပြီလား. . . ”

“သိပြီ. . သိပါပြီ. . လူလည်မရယ်၊ တောက်!. . ငါ့နှယ်
ကွာ၊ ဒီမှာ မင်းတို့မိန်းကလေးတွေအတွက် အမျိုးသမီးရေးရာတို့
မိခင်နဲ့ကလေးစောင့်ရှောက်ရေးတို့ဆိုတဲ့ အသင်းအဖွဲ့တွေရှိတယ်၊
မင်း မသွားတတ် မဆက်သွယ်တတ်ရင် ငါလိုက်ပို့ပေးမယ် ဘယ်နှယ့်
လဲ. . ”

“နီးနီး. . ရှင်သိထားရမှာက. . ကျွန်မ အဲ့ဒီအဖွဲ့အစည်း
တွေကတစ်ဆင့် အိမ်ပြန်ရောက်သွားတာမျိုး မလိုချင်ဘူး. . အိမ်
ပြန်ရောက်လည်း ကျွန်မဘဝက လူညွန့်တုံးပြီး နစ်မွန်းရုံအပြင် အပို
မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့. . ရှင့်ကိုယ်ရှင် အမျိုးကောင်းသား လူ့ယဉ်ကျေး
မှုရှိတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင်. . ကျွန်မဘဝကို သန့်
သန့်ရှင်းရှင်း ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ သေချာတာကတော့ ရှင့်ဆီ
မှာ တစ်သက်လုံး ခိုကပ်စားမယ့် မိန်းမမဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ကာလ
တစ်ခု လွန်မြောက်သွားရင်. . ရှင်ဆွဲထားတာတောင် မနေဘူး. .
စိတ်ချ၊ ထပ်ပြောမယ်. . ယုံအောင် ပြီးပြီ. . လစ်မှ. . အိမ်ကရှိတာ

မထုတ်သွားမဲ့ မိန်းမပျက်အစားမျိုးထဲမှာ ကျွန်မမပါဘူး”

“ငါ့ဘကြီးလည်း အဲ့သလို အပြောတွေယုံပြီး. . ကုန်သွား
တာပဲ မအင်္ဂါရေ. . ငါလည်း အကုသိုလ်ဝင်တယ်လို့ပဲ မှတ်ပါတယ်
မင်းဘာသာ ကြိုက်သလိုသာနေ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်တော့. . .
ချီးပဲကွာ. . . ”

“ရှင်နော်. . . မိုက်ရိုင်းလှချည်လား. . . ”

“ရိုင်းတယ်ထင်ရင်. . . လမ်းမှာဆင်းနေခဲ့လေ. . ”

“ဒီမှာ ကျွန်မနာမည် ရွှေယမုံလင်း. . စိတ်ပညာ အဓိကနဲ့
ကျောင်းပြီးထားတဲ့ မော်လမြိုင်သူ. . ရှင်လည်း ပညာတတ် တစ်
ယောက်ဆိုရင် ယဉ်ကျေးမှုရှေးရှုပြီး ဆက်ဆံပါ. . . ”

“ဪ. . မင်းလုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးမှ စကားလုံးလှလှလေး
သုံးပြီး. . ငါ့ကို ကျုံးသွင်းတာပေါ့. . ဟုတ်လား. . ချီးပဲ. . ချီးပဲ. .
ထို့. . . ”

သူမ ကျိတ်ကာရယ်ပါသည်။

ထိုစဉ် ကားဆရာက. . .

“လင်စင်. . အဲအဲ. . လိုင်စင်ရုံးရောက်ပြီ ကိုယ့်ဆရာရေ
လမ်းဘေးမှာပဲရပ်ရမလား. . . ”

ဒီတော့မှ. . တောက်ထွန်း စိတ်ရောလူပါ ရှုပ်လာတာ. . .

“ရပ်ကွက်ထဲမောင်းဗျာ. . ရှေ့ကလမ်းကဝင်၊ ရပ်ရမယ့်နေ

ရာ ကျွန်တော်ပြောမယ်. . .”

“ကောင်းပြီဗျာ. . .”

ကားဆရာက တောက်ထွန်းပြသော လမ်းအတိုင်း အရှိန်
လျှော့ကာ ချိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒီမှာ. . မင်းတစ်ခုတော့ ငါ့ကိုကူညီ. . .”

“အင်းပြောလေ. . .”

“ကားရပ်တာနဲ့. . ဟောဒီအထုပ်ယူပြီး ခြံထဲဝင်နှင့်၊ သူများ
မေးရင် ငါနဲ့အမျိုးတော်တယ်. . စက်ပန်းထိုး လာသင်တာလို့ ပြော
ပေး”

“ဘာစက်ပန်းလဲ! . . .”

“ဟာ. . မှာတဲ့အတိုင်း ပြောကွာ. . . လျှာမရှည်နဲ့. . .”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ လျှာတိုကာ ငြိမ်သွားသည်။ ထို့အပြင်
တောက်ထွန်းကားရပ်ခိုင်းလိုက်သည်နှင့် သူမာထားတဲ့အတိုင်း လုပ်
လေသည်။ တောက်ထွန်းကားခရှင်းပြီး ခြံထဲဝင်တော့ သူမကိုမတွေ့
ဟိုဒီလှမ်းကြည့်တော့မှ. . . အလွန်အတင်းတုတ်ကြမ်းသော ဘေးခြံ
က ဒေါ်စာပုတီးခြံထဲ ရောက်နေတော့သည်။

(ငါ့နှယ်ကွာ. . .)

“ရှင်ပြောတော့ တစ်ယောက်တည်းဆို. . . ဒီမှာ လူတွေ
အများကြီးပဲ. . .”

“ဒီတက်ခြံ. . ဒီဘက်ခြံ. . ဒီမှာ မင်း (ဖိုးသိုးဖတ်သပ်) ငါ
ရပ်နေတယ်. . လာခဲ့. . .”

သို့မှပင်. . သူမ လျှာတစ်လစ်နှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံဝရောက်မှ ဒေါ်စာပုတီးကို လှည့်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သေး

၏။

ရက်ဆုတပြုပီပီ
 ဖိုလ်ကတော့နုနုရီ...၊
 ငြိမ်းစွဲငါးလျှံဝဆီရင်...
 အိပ်စွဲအားကိုကြည့်...၊
 ပြီးခြေညှိမှ...
 “အိုအို... အိုအို...”

ဖားပြိုင်နဲ့ တောတက်တဲ့ ၄၇

သူ့ အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲဝင်လာချိန်အထိ သူမ လိုက်
 မလာ။ လှည့်ကြည့်တော့... အိမ်ပေါက်ဝမှာ အထုပ်ဆွဲပြီး ကျီးကြည့်
 ကြောင်ကြည့် ရပ်နေလေသည်။ တစ်ဘက်ခြံက ဒေါ်စာပုတီးကြီး
 လည်း ခြံဘေးမှာရပ်ကာ အသာစပ်စုနေ၍...

“ဟဲ့!.. လာလေ.. အပေါ်တက်ဆို့...”

သူမ မျက်နှာသေလေးနှင့် အိမ်ထဲကို ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ကြည့်

နေသေးသည်။

ပြီး.. လှေခါးသုံးထပ်ပြည့်အောင် တက်လိုက်ပြီး..

“ရှင်က.. တကယ် တစ်ယောက်တည်း နေတာပေါ့နော်”

လေသံကတော့ အတော်ပျော့ပါသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး

ပန်းရောင်ဆမ်းထားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုပေါ် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသော မျက်လုံးအကြည့်တွေကိုက မိန်းမမျက်လုံးမျိုးနှင့် အတော်တူသွား၍ တောက်ထွန်းပင် အံ့သြနေမိသည်။ စတွေ့တုန်းက ခါးပြသာသာစရိုက်တွေ ခုမှ.. ရုတ်ခြည်းခါတ်လိုက်ပြီး သေသလို ဖြစ်ကုန်သော ထိုသူမသည်.. မွေးရာပါ အလှတရားများ ဟိုမှသည်မှ အလျှိုလျှို ပေါ်လာကာ.. အလွန်မှ လှတော့၏။

တောက်ထွန်းစိတ်နှင့် အမြင်အာရုံထဲမှာတော့ ဘီလူးရုပ်ပေါက်နေသော ဘီလူးမက ပရိယာယ်သုံးကာ မိန်းမလုပ် ဖန်ဆင်းလိုက်သလိုမျိုးကြီး ထင်မြင်နေမိသည်။

(လျော့တွက်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်.. ငါ့ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်..)

လှေခါးသုံးထပ်ပေါ်ရောက်သွား၍ ပုန်းညက်ပင်နှင့် ကွယ်ကာ.. မမြင်တော့သော ဒေါ်စာပုတီးက သူ့အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ကာ ပြတင်းတံခါးဖွင့်ပြီး စပ်စုဖို့ပြင်ဆင်လေသည်။

ဒါကို တောက်ထွန်းသိ၍ ဒေါ်စာပုတီး အိမ်ပေါ်တက်သွား

သည်နှင့် သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ဧည့်ခန်းဆက်တိုင်းဆီ ဆီလာခဲ့သည်။

ယက်ကန်ယက်ကန် ရုန်းပြီးပါလာသော သူမအား ဆက်တိုခုံမှာ ထိုင်ချခိုင်းလိုက်သည်။ အထုပ်ကတော့ လှေခါးဝမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် တောက်ထွန်းက သူမအပေါ်မှ ငုံ့ကိုင်းစီးမိုးထားပြီး.. အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောသော လေသံနှင့်..

“ဘာအခုမှ ကြောက်နေတာလဲ.. ငါ့ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြမနေနဲ့.. ဒီမှာ.. စောစောက နင်မှားဝင်တဲ့အိမ်က ဒေါ်စာပုတီးဆိုတာ ရုပ်ကွက်လော်စပီကျယ်.. လည်ပင်းမှာပုတီးဆွဲပြီး စာစာနဲ့ အတင်းလှည့်တုတ်တတ်လို့ ဒေါ်စာပုတီးလို့ နာမည်ပေးထားတာ နင် သူ့ရှေ့မှာ ပဲများပြနေလို့ကတော့ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ဆယ့်နှစ်ပွဲ ဆက်လုပ်လည်း မရှင်းဘူး ဖြစ်သွားမယ်..”

“နားစမ်းပါ.. ကျွန်မ အဲဒါကရုမစိုက်ဘူး.. ရှင် အခု တကယ်တစ်ယောက်တည်းနေတာလား..”

“နင့်မျက်လုံး ကန်းနေလား!..”

“ဟား.. သွားပါပြီ..”

သူမ အတော်စိတ်ညစ်သွားပုံရ၍ သူ အတော်ဝမ်းသာသွားပါသည်။ စောစောကတည်းက ကြောက်သလိုရွံ့သလိုရှိနေသည်။

အဲ့ဒီအိုက်တင်က အော်ရီဂျင်နယ်သာဆို အိုခေနိုင်လောက်သည်။
ထပ်ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အကြောင်း၊ အရက်သောက်
ရင် အိမ်မှာသောက်တဲ့အကြောင်း၊ မူးလာရင် သွေးဆိုးတဲ့အကြောင်း
တောက်ထွန်းမူးလာရင် . . အိမ်နီးပါးနားက မိန်းမတွေ အသံတိတ်
ကုန်ကြောင်း၊ မိန်းကလေး ကာယိန္တေနှောင့်ယှက်မှုနဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ
ဝန်ခံလက်မှတ် ရှစ်ကြိမ်ထိုးထားကြောင်းသာ ပြောလိုက်လျှင် . . .
ဒီမိန်းမ ပါးစပ်ဟပြီး . . လန့်ဖျပ်မော့ကြည့်တော့မှာ သေချာသည်။
အဲ့ဒီအချိန်လေးမှာ သဟောက်သလမ်းလေး လုပ်ချလိုက်ရင် . . လစ်
ပြီပေါ့ . . . အဟတ်ဟတ် . . . ပိုင်လိုက်တဲ့ငါ။

တောက်ထွန်း သူ့အတွေးနဲ့သူ ခပ်တည်တည် ပြီးလုံးချဖို့
နှုတ်သီးပြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ . . .

“ဒီမှာ . . ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ထဲ တစ်အိမ်တည်းမှာ ည
အိပ်လို့မဖြစ်ဘူး . . .”

“ဒါပေါ့ . . ဒါပေါ့ . . ဟုတ်တာပေါ့ . . .”

တောက်ထွန်း ခပ်သွက်သွက်ပင် ထောက်ခံပေးလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီတော့ . . . နေ့ဘက်တော့ ပြဿနာမရှိဘူး။ ရှင် အိမ်
ရှေ့မှာရှိရင် ကျွန်မ အိမ်နောက်မှာနေလို့ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် . .
ရှင်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်သွားနေမယ်၊ ပြဿနာ
က ညအိပ်ချိန်ပဲ . . ရှင်ပြောတဲ့ စာဘုန်းကြီးကလည်း . . .”

“စာပုတီး . . စာပုတီး . . .”

“အဲ . . အဲ . . စာပုတီးကလည်း အဲ့ဒီအချိန်ပဲ ချောင်းမှာပဲ၊
အဲ့ဒီတော့ ညအိပ်တဲ့ကိစ္စ ရှင်ဘာသာ အပြင်မှာဖန်တီး၊ ကျွန်မ
အိမ်ထဲမှာ အိပ်မယ် . . .”

“ဘာကွ! . . .”

“တိုးတိုးအော်ပါရှင် . . ဟိုဘက်က စာပုတီးကြီး ကြားသွား
ပါဦးမယ် . . .”

“ကြား . . ကျ . . အဲ . . တောက် . . ကွာ . . မင်း အတော်
လူပါးဝပါလားကွ . . . ဟေ . . ဒါ ငါ့အိမ် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . ကျွန်မက ဧည့်သည်လေ . . ရှင်က ဦးစား
ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ မသိလို့ လိုက်လာမိတာရှင် . . ကျွန်မထင်တာ
ရှင်က အိမ်ထောင်သည်မဟုတ်ရင်တောင် မိသားစုတော့ ရှိမှာပဲလို့
တွက်ထားတာ . . ဒီလို တစ်ကောင်ကြွက်မှန်းသိရင် အဝေးကြီးက
တောင် . . ရှောင်သေး . . .”

“အဲ့ဒါဆို . . အချိန်ရှိတုန်း ဦးလေ . . သွား . . သွား . . .”

“မသွားပါဘူး . . ညအိပ်တာကလွဲရင် ကျန်တာအားလုံး
အဆင်ပြေမယ့်ပုံပဲဟာ . . ထပ်ရှာလို့ ဒါမျိုးဘယ်မှာရမှာလဲ . . .”

တောက်ထွန်းအတော့်ကို မချီမဆန်ဖြစ်ပုံနဲ့ ညညတော့
ရင်း သူမဘေးက ဆက်တီခုံမှာ ဝင်ထိုင်မိသွားသည်။ ထိုင်ရင်း . .

လက်တန်းတစ်ခုတည်းမှာ သူမလက်မောင်းပေါ် ထပ်ဖိမိသလို ဖြစ်သွား၍ . . ကဗျာကသီပြန်ရုံက လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပါသည်။ သူမကလည်း . . တောက်ထွန်းဖိလိုက်သောနေရာကို ငဝ်ထိသလိုမျိုး ပွတ်ကာနမ်းသေးသည်။ ပြီးတော့ . . ထပ်ပွတ်သည်။

ဒါကို . . တောက်ထွန်းက . .

“လာသည်းမနေနဲ့ . . ငါက ဘွဲ့ရ လူဖျိုစစ်စစ် ရှင်းလား”

“အံ့မာ . . သူကများ လာယှဉ်နေသေးတယ် . . ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲလေ . . နားလည်ပေးရမှာပေါ့”

“ဘာ! . . .”

ကြာလာလျှင် . . တောက်ထွန်းဘာလုပ်မိမလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာတောင် မတွေးရဲတော့၍ . . သူမဘေးမှထကာ ရပ်လိုက်သည်။ ဒီမိန်းမကတော့ သေသေချာချာ လွန်လွန်းနေပြီ။ ခေါင်းပေါ်တက်ချေးပါပြီး . . ဆံပင်နဲ့ အီးကုန်းခံလိုက်ရသလို ခံစားနေရ၍ သတ်ပစ်မိမလားတောင် မသိ။ အခုလည်း ဘာဆက်ပြောလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိ။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် အိမ်ပေါက်ဝက အထည်ထုပ်ကို မြင်မှ . . . လုပ်စရာတစ်ခု ပေါ်လာသလို သွားယူလာကာ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ ပုံချပစ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် . . အထည်စည်းများအား တစ်ခုချင်းဖြေကာ ရေတွက်ကြည့်နေလိုက်တော့၏။ ထိုအခိုက်ပင် . . ရွှေယမုံလင်း

ဆက်တီမှထလာကာ သူ့အနား ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျွန်မတို့ ရန်ဖြစ်ပြီးသွားရင် . . ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ!”

“ပြန်ချစ်ရုံပေါ့ကွာ . . .”

“ဘာရှင့်! . .”

“ငါတော့ . . အဲသလိုပဲကြားဘူးတယ်၊ ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက် ဆိုတာမျိုး . .”

“ကျွန်မပြောသလို . . ရှင်မနေနိုင်ဘူးလား! . . .”

“ဘာကိုလဲ! . .”

“ညဘက် . . ရှင့်ဘာသာ . . တစ်နေရာရာ သွားအိပ်လေ”

“ဒီမှာ ရွှေယုန်မင်း . . .”

“ရွှေယမုံလင်းပါနော် . . .”

“ဪ . . အေး . . မင်းနာမည်က အနာပေါက်ဆေးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ . . ရွှေဒဂုံ . . အဲအဲ . . ရွှေမယုန် . . .”

“ဟာကွာ . . ရွှေမယုံလင်း . . .”

“ရွှေယမုံလင်း . . . ရွှေယမုံလင်း . . .”

“တော်ပြီ . . နာဂစ်သာဆို . . မင်းနာမည်ခေါ်ရုံနဲ့ ပြေးလို့ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ပြောင်းမယ် မင်းနာမည် . . အဲ . . အဲ ဟုတ်ပြီ . . တောက်တဲ့မ . . .”

“ဘာ . . အောင်မာ . . ဖားပြပ်လိုကောင်ကများ . . .”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ. . မင်းသာ တောက်တဲ့လို တွယ်
ကပ်ပြီး ပါလာတာ. . တောက်တဲ့မရဲ့. . .”

“ရှင်ပုံစံလည်း ပြန်ကြည့်လေ. . မိန်းကလေး ချောချော
လှလှလေးတစ်ယောက် သူ့နား ကပ်လာတာကိုများ တစ္ဆေအပူးခံ
နေတာကျနေတာပဲ. . ၊ မျက်လုံးကလည်းပြူး အမောဆိုနေတဲ့
လည်ချောင်းကလည်း. . ပွစိပွစိနဲ့ အခုပဲကြည့်ဦး. . အထည်ပုံပေါ်
လက်နှစ်ဖက်ခွထောက်ပြီး. . ကျွန်မကိုပြူးကြည့်နေတာ ဖားပြုပ်နဲ့
မတူလို့ လဒနဲ့တူနေလား. . ၊ အင်သလင်းသောက်ပြီး သေတဲ့မသာ
ကိုစားမိလို့. . သူပါ အဆိပ်မိပြီး အတောင်ကျနေတဲ့ လဒမျိုးလေ”

“ဟေ့ဟေ့. . တော်ပြီ. . ဖားပြုပ်နဲ့. . တူချင်တူ. .”

“ဖားပြုပ်ကောင်. . .”

“တောက်တဲ့မ. . .”

“ဖားပြုပ်. .”

“တောက်တဲ့. . .”

အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာ၍. . ရွှေယမုံလင်းက နားပိတ် မျက်စိ
ပိတ်ကာ အော်ပစ်သည်။

“ဖားပြုပ်. . ဖားပြုပ်. . ဖားပြုပ်. . ဖားပြုပ်. . ဖားပြုပ်
ဖားပြုပ်. . ဖားပြုပ်. . ဖားပြုပ်. .”

တောက်ထွန်းအသာငြိမ်၍ စောင့်နေပြီး သူမအသံ ပြတ်

သွားမှ. .

“တောက်တဲ့မ”

“ငါ့ကို တောက်တဲ့လိုပြောကြည့်. . ငါလည်း ဖားပြုပ်လို့
ခေါ်မှာပဲ. . .”

“မင်းနာမည်က ခေါ်ရခက်တာကိုးကွ. . .”

“မသိဘူး. . .”

“မသိရင်. . တောက်တဲ့မ. . .”

“ဟုတ်တယ် ဖားပြုပ်ကောင်ရဲ့ ဘာဖြစ်လဲ!. . .”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး. .”

“မဖြစ်ရင်ပြီးရော. . .”

စစ်ပွဲ ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ တောက်ထွန်းလည်း ဒီမိန်းမ
ကို ခြံထဲကဆွဲထုတ်ပစ်ရုံအပြင်. . ပိုမရှိတော့၍၊ အဲသလိုလည်း
မလုပ်ရဲသဖြင့်. . သူသိမ်းထားသော အမေ့အဝတ်အစားများ ထုတ်
ပေးကာ. . .

“ငါ့အမေရဲ့အဝတ်တွေပဲ၊ မင်းအတွက် လောလောဆယ်
အဲဒါပဲရမယ်၊ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိတယ်. . . အမေကတစ်ခန်း ငါက
တစ်ခန်း. . . အခုလောလောဆယ် အမေ့အခန်း အားနေတယ်၊
မိန်းမအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေလည်း အဲဒီအခန်းမှာပဲရှိမယ်၊
မင်းအတွက် အဲဒီအခန်းက ပိုသင့်တော်လိမ့်မယ်. . .”

“ရှင်ကတစ်မျိုးပါလား. . . သူများတွေဆို မိဘအခန်းကို အမြတ်တနိုးထားကြတယ်။ ဒါ အဖေရှိတုန်းက. . . ဒါ အမေရှိတုန်းက ဆိုတဲ့ အမှတ်တရမျိုး သိမ်းကြတယ်ရှင်. . .”

တောက်ထွန်း ခေါင်းတွေကုတ်ပြီး. . .

“အဲ့ဒါ. . . အပိုအလုပ်တွေ၊ အမိပွယ်ပဲ ပျက်စီးသွားတာနဲ့ စာရင် အမိပွယ်ရှိရှိ အသုံးချနိုင်တာတန်ဖိုးပဲ။ အဲ့ဒါ. . . ငါ့အမေရဲ့ ဆုံးမစကားပဲ. . . မင်းနေမှာလား. . . မနေဘူးလား. . .”

“နေမယ်လေ. . . ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်. . . ရှင်ကတော့ ရှင်အခန်းမှာ နေခွင့်မရှိဘူး။ ကျွန်မ ပြောသလို အပြင်မှာ ထွက်အိပ်. . .”

“ဒီမှာ. . . တောက်တဲ့မ. . . မကျေနပ်ရင်. . . ခိုး. . . ငါ့အိမ် ငါ့အခန်း ငါ့အိပ်တာတယ်သူ့ သောက်ဂရုစိုက်ရမှာလဲ. . .”

“ရတယ်လေ. . . ရှင် အိမ်ရဲရင်အိပ်ပေါ့။ လောလောဆယ် ဗိုက်ဆာတယ်. . . ထမင်းမစားခင် ရေချိုးချင်တယ်။ ပြီးရင်. . . စိတ်ချ ထတ်ချ တစ်နေ့လောက် အိပ်ချင်တယ်. . . ကျွန်မ အရမ်းပင်ပန်း နေပြီရှင် သိရဲ့လား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . . မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ရေချိုးခန်းက မီးဖိုခန်းရဲ့ အရှေ့မှာပါ. . . သန့်စင်ခန်းနဲ့တွဲလျက်ပဲ။ ထမင်းချက်ပြီးသားရှိတယ် ဟင်းလည်းရှိတယ်. . . အေးရင် မင်းဘာသာ နွေးပြီးစား. . .”

“ရှင်ကရော. . .”

“ငါ့ဘာသာအပြင်မှာ. . . ထွက်စားမယ်. . .”

စိတ်မချနိုင်တာတော့ အမှန်ပင်. . . အကဲခတ်ကြည့်ရသလောက်လည်း ဆုံးဖြတ်လို့မရအောင် ရှိနေ၍. . . နောက်ဆုံးတော့ ကုန်ကာမှ ကုန်ရော၊ တောက်တဲ့မကို ထားပစ်ခဲ့ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

တစ်ညနေလုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားထိုင်နေပြီး. . . နေစောင်းမှ စံပြဈေးဘက်ထွက်ကာ ညစာသွားစားသည်။ စားသောက်ပြီး အိပ်ပြန်ဖို့ ဝန်လေးနေသေး၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပြန်ထိုင်ပါသည်။

ဆိုင်ပိတ်ချိန်ရောက်တော့ (၁၁)နာရီ. . .

ဒီအချိန်ဆို တောက်တဲ့မ ရှိသမျှ မပြီး ပြေးရင်ပြေး၊ မပြေးရင်. . . ခူးခလော နေလောက်ပြီ။

အသာလေး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ဝင်အိပ်မည်ပေါ့. . .

“ဟာ. . . တံခါးပိတ်ထားတယ်ဟာ. . .”

တွန်းကြည့်ဆွဲကြည့်တော့လည်း တံခါးချက်ကို တင်းနေအောင် ချထားသည်။ အိမ်တစ်ပတ်လျှောက်ကြည့်ပြီး ဝင်လို့ရမယ့် အပေါက်မျိုး ရှာကြည့်သည်။ မရှိ။

ဒီအချိန်ကြီးကျမှ အော်နှိုး၊ ခေါ်နှိုး ပြန်ရင်လည်း ပတ်ဝန်း

ကျင်က ပြဿနာ။

တောက်ထွန်းဆိုတဲ့ကောင် တစ်ယောက်တည်းနေပြီး..

ဘယ်သူ့အော်နှိုးနေတာလဲ ဆိုရင်အခက်...

“သေချင်း ဆိုးမ၊ တောက်တဲ့မ၊ သေနာမ...၊ မ...။

မ...။ မ...။”

၆ ၆ ၆ ၆

“အဲ့ဒါပဲဆရာ... နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ကင်းတဲ ပေါ်ရောက်လာပြီး အိပ်ရတယ်၊ နောက်နေ့တွေလည်း ဘယ်လိုမှ ညာညိုလို့မရလို့ ကင်းတဲမှာပဲ အိပ်ရတယ်၊ အခုဆို... ကျွန်တော် ကင်းတဲမှာ အိပ်နေတာ တစ်လကျော်ပြီဆရာ...”

ဦးသိန်းမြင့် နားထောင်ရင်း အာခေါင်ခြောက်လာသလို ရေ နွေးတွေချည်း ဖိသောက်သည်။ ဒီညတော့ (၁၀)နာရီကျော်တဲ့အထိ ဦးသိန်းမြင့်နှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ပွဲကောင်းနေခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ပိန်ကြီးတို့ဂျာကြီးတို့တော့ ဘာတွေဘယ်လို အဆင်ပြေနေ သည်မသိ၊ ဦးသိန်းမြင့်လာအိပ်သောညက နောက်ဆုံးအိပ်သွားကြ

ပြီး နောက်ရက်တွေ နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်နေသည်မှာ သုံးည ခြုံနေပြီ...။

ဦးသိန်းမြင့်လည်း ထိုညတစ်ညသာအိပ်ပြီး နောက်ညတွေ သူ့အိမ်မှာညှော်သည်ပါးသွား၍ လာမအိပ်ဖြစ်ပါချေ။

ယခုညမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ်မသိဘဲ... သူ့အိမ်က ဓါတ်ဘူးဆွဲပြီး... ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဝင်ဝယ်ကာ ကင်းတဲဆီ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရောက်ရောက်ခြင်းပဲ... ပေးဖို့အကြွေးကျန်သော သူ့အ ကြောင်းကို မေး၍ ထိုင်ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း... မင်းအဖြစ်ကလည်း တစ်မျိုးပါလားကွာ... ဒါနဲ့ အဲ့ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်အရပ် ဘယ်ဇာတိကလည်းကွာ...”

“မသိပါဘူး... ဆရာရယ်... မော်လမြိုင်သူလိုတော့ အော် နေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်အမေလည်း မော်လမြိုင်သူပါပဲ... ဒါပေမယ့် မော်လမြိုင်သူလိုသာ ပြောနေတာ... စကားမဝဲဘူး ဆရာ၊ အမေဆို သူ့ဇာတိလေသံက ပျောက်မှမပျောက်တာ...”

“အဲ့ဒါဆို... မရိုးသားဘူးကွာ၊ မင်း သတိတော့ထားရလိမ့် မယ်၊ တော်ကြာ... ရှိတာအကုန်မသွားလို့... ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း မပြီး ပြေးပါစေလိုပဲ ဆိုတောင်းနေတာ၊ အခု မပြေးတဲ့အပြင်... အိမ်မှာ သူပဲချက်ပြုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်

အဝတ်တွေလည်း သူ့လျှော်ပေးတယ်... အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ် တယ်၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ကိုတောင် သူ့ဝိုင်းကူပေးသေးတယ်...

ချည်မွေးညှပ်တာထိုး... အထည်ခေါက်တာ... မီးပူတိုက် တာတို့လေ၊ ရော့... မင်းလုပ်လို့ ကျွန်တော်မခိုင်းဘဲ သူ့ဘာသာ ယူလုပ်နေတာ”

“အင်း... စဉ်းစားရ ခက်တော့နေပြီကွာ...”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ... ကျွန်တော် ကင်းတဲထွက်အိပ်နေရ တာ တစ်ခုကလွဲလို့ ကျန်တာပြဿနာမရှိသလောက်ပဲ...”

“ဒါလည်း စိတ်ချနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ... အယုံသွင်းနေ တာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

“ဒါပေမယ့်... အယုံသွင်းတော့ရော ကျွန်တော့်ဆီက ဘာ တွေဘယ်လောက်များများ ရနိုင်စရာရှိလို့လဲ... စက်တွေ မသွားမှပဲ ရမယ်၊ ဒါလည်း သုံးလေးသိန်းဘိုးပေါ့ဗျာ... လွမ်းစရာမရှိပါဘူး”

“အေးလေ... မင်းဘာသာ ကြည့်စိစဉ်ပေါ့ကွာ... ငါလည်း မပြောပြတတ်ဘူး... အမှန်တော့ မင်းကိစ္စကို နောက်ညမှမေးမယ် ဆိုပြီး မေ့သွားတာ... မနက်ကမှ ဒေါ်စာပုတီး အိမ်ရောက်လာပြီး ဖောက်သည်လာချလို့ သတိရတာဟ... ”

“ဗျာ... ဘာတွေလာပြောလို့လဲ...”

“မင်း မိန်းမခိုးလာတာ... သေချာတယ်တဲ့...”

“လုပ်ပြီ. . ဒီအဘွားကြီး. . .”

“ထားလိုက်ပါကွာ. . ဒါသူ့အလုပ်ပါ ကိုယ့်အလုပ်သာကိုယ်
လုပ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့. . နောက်ကြောင်းစုံစမ်းတာမျိုး လုပ်ကွာ. .
ကြားလား! . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ. . .”

“ကဲ. . . ငါသွားပြီ. .”

ဦးသိန်းမြင့် သူ့ခါတ်ဘူးလေးယူပြီး ထွက်သွား၍ တောက်
ထွန်းလည်း တစ်ချက်သမ်းဝေပြီး ပျင်းကြောဆန့်ကာ. . အိပ်ဖို့ ပြင်
လိုက်သည်။

“ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုး. . .”

“ဟင်. . တောက်တဲ့မ. . နင်. . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အိမ်ထဲမှာ ပြုတ်ထားသလိုပဲ. . မနေနိုင်လို့ ထွက်လာ
တာ. . .”

“ဟာ. . ဒါ. . ကင်းတဲနော်. . အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး”

“ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးနေပြီ. . ဘယ်သူမှ အပြင်မထွက်တော့
ဘူး. . . လုပ်မနေနဲ့. . .”

ထိုနောက်. . သူ့ရှောင်ပေးလိုက်သော နေရာမှာပင် သူမ
ဝင်၍ တုံးလုံးလွဲလေသည်။

(တုံးလုံးဆိုသည်မှာ လဲလျောင်းသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။)

“လက်စသတ်တော့. . ရှင်က ဒီမှာလာပြီး ဖိမ်ကျနေတာကို
ကောင်းလိုက်တာ. . အေးနေတာပဲ. .”

အချစ်ပေးလိုအချစ်ယူ
 အချစ်ဖြူနဲ့အချစ်မည်း
 အချစ်ဖွဲ့ရယ်နဲ့
 အချစ်ကဲတာ..
 အချစ်ပဲသိတယ်...
 ချစ်လျက်နဲ့ကွဲ..
 “ခွပ်..”

ဟားပြိုင်နဲ့ တောက်တဲ့

အခန်း(၄)

“ဟားပြိုင်ကောင်...”

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သော သူမ၏အသံနှင့်..
 ခပ်ကြမ်းကြမ်းနင်းဝင်လာသံကြောင့် တောက်ထွန်း ကော်ဖီသောက်
 ရင်း တခိုခိုရယ်မိသည်။ ညတုန်းက ပူလို့အိုက်လို့ဟုဆိုကာ ကင်းတဲ
 မှာ လာခွေနေရင်း အိပ်ပျော်သွားသော ရွှေယမုံလင်းအား ထား၍
 အိမ်ပေါ်မှာ သူပြန်အိပ်နေသည်ဟု ထင်မြင်စိတ်နှင့် ဒေါသနေခြင်း

ဖြစ်လောက်သည်။

အမှန်တကယ်က သူလည်း ကင်းတဲမှာပင် ရှိခဲ့သည်။ အိပ်
လို့တော့မရ။ ဗိုးလင်းပိုင်းရောက်မှ . . သူမ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျ
နေသေး၍ . . သူ့စောင်လေး ခြုံပေးကာ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေယမုံလင်း ဒေါသတကြီးဝင်လာပြီး စောင်တွေ ခေါင်းအုံး
တွေနှင့် ပစ်ပေါက်သည်။

“ဟ . . ဟေ့ . . ဟေ့ . . ကော်ဖီပန်းကန် ရှိတယ်ကွ”

“ရှိရှိ . . လူယုတ်မာ . . ဖားပြုပုံကောင် . . .”

“ငါ ဘာမှ မယုတ်မာဘူး တောက်တဲ့မ . . နင့်ဘာသာ
လာကပ်နေလို့ အမြင်ကပ်ပြီး ထားခဲ့တာ . . .”

“ဟဲ့! . . ဖားပြုပုံကောင်ရဲ့ လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ မိန်းကလေး
ဘစ်ယောက်ကို ထားခဲ့စရာလား . . ငါ့နယ် . . ရှက်လိုက်တာနော်
တောက် . . .”

သူမ . . အဲ့သလို ဆတ်ဆတ်ခါနေလေ သူရယ်ချင်လေမို့
လို့ . . ရယ်ရင်းနှင့်ပင် သူမအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးလိုက်
သည်။

“အဲ့သလို . . နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပြီးရင် . . ဟောသလို
ကော်ဖီကျကျလေး သောက်လိုက်၊ ရေရေလည် လန်းသွားမယ် . .
ရော့ . . .”

“တောက်! . . .”

“သူမ . . ဒေါသဖြစ်ပေမယ့် ကော်ဖီထိုင်သောက်သည်။
စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ယူသောက်၍ . . ဖလူးဖလူးဖြစ်ကုန်သည်။
တောက်ထွန်းကို မည်းပြီးကြည့်ပြန်သဖြင့် . . .”

“ဘာလဲ . . . ‘ဘုန်ကြီး . . ဝူ . . ရင် . . ဝူတယ် မပြောဘူး’
လို့ ပြောချင်တာလား . . ဝူရင် . . ဝူတ်သောက် . . .”

သူမ . . ခါခနဲ ရယ်ပြီး . . တောက်ထွန်း ခါးကြားကို ဆွဲကာ
လိမ်ပစ်သည်။

“အား . . တောက် . . အား . . တောက်တဲ့မရဲ့ နာတယ်ဟဲ့”

“နာပစေ . . ဖားပြုပုံကောင် . . .”

“နာတာအရေးမကြီးဘူး ငါက ခါးကိုထိရင် ယောင်တတ်
တယ်နော် . . ယောင်ရင် တအားဖက်တာနော် . . .”

သူမ လန့်ပြီးလွှတ်ကာ . . ကော်ဖီပန်းကန် ပြန်ကိုင်လိုက်
သည်။

“ဝူရင် . . ဝူတ်သောက်နော် . . .”

ရယ်တော့၏။

ထို့နောက် သူမက . . .

“နင် . . အဲ့သလောက် မယုတ်မာသင့်ဘူးဟ၊ ငါသာ နှင့်နှမ
ဆို ကင်းတဲမှာ အိပ်ပျော်နေတာ ဒီအတိုင်းထားခဲ့မှာလား . . .”

“ကင်းတဲကို မရောက်ဘူး. . အိမ်ပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ခြေထောက်ဖြတ်ရိုက်ထားလိုက်မှာ. . နင်သာ ခြေရှည်တာ တောက်တဲ့မရဲ့. . ”

“ရှည်ရှည်. . နင်သာ. . ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မဲ့တာ၊ ငါ အိပ်ပျော်နေတုန်း သူများစော်ကားသွားရင်. . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . ”

“ထတီးပစ်မှာပေါ့ဟ. . ဘယ်ကောင်ထိရဲလို့လဲ. . ”

“ဟင်း. . ”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကွေးကာ မျက်စောင်းထိုးပစ်သည်။ သို့သော်. . ထိုစကားတစ်ခွန်းကိုတော့ သူမ သဘောတွေ့ပါသည်။ ဒီလိုလည်း ဂရုစိုက်လိုစိတ်တော့ ရှိသေးသကဲ့. . ဒါပေမယ့်. .

“တော်ပါ ဖားပြုပ်ရာ. . နင်က အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်နေတာ ဘာသိမှာလဲ. . ”

“သိတယ်. . နင်အရမ်း အအိပ်ဆော့တာလည်း ငါသိတယ်၊ အိပ်ရင် ယောင်တတ်တာလည်း ငါသိတယ်၊ အိပ်ပြီးဟေ့ဆို ဖင်ထဲ ကြွက်ဝင်တောင် မနိုးတော့တာလည်း ငါသိတယ်၊ အရမ်းလှပြီး နဝင်းနေတဲ့ နင့်ရဲ့အသားအရေပေါ်မှာ ခြင်ကိုက်ဖု အနီစက်တွေ. . လာတွက်ကုန်မှာမို့လို့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ. . ခြင်ယမ်းပေးနေတာသာ နင်မသိတာ၊ ပြီးတော့. . ငါသိတာတွေရှိသေးတယ်. . စောင်နဲ့တောင် အုပ်ပေးထားရပါသေးတယ်ဟာ. . ”

“ဖားပြုပ်”

သူမ ရှက်ရမ်းကာ ကြုံးအော်သည်။

“ငါသိတာတွေ အရမ်းများသွားလို့ မိုးလင်းမှ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ကော်ဖီထိုင်သောက်နေတာ. . . ”

“ဟဲ့! . . ”

“ဘာလဲ. . ”

“နင် ငါ့ကိုကြည့်စမ်း. . . ”

“တော်ပြီ. . ညလုံးပေါက် ထိုင်ကြည့်ထားတာ. . ”

“ဖားပြုပ်. . နင်. . ”

သူမ အရှက်သည်းစွာ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထပြီး. . . သူ့ကို လည်ပင်းလာညှစ်သည်။ သူလည်း အားနာပါးနာနှင့် လျှာတစ်စောင်းကိုက်ပုံလေး လုပ်ပြထားလေသည်။

“နင်မကောင်းဘူး ဖားပြုပ်ကောင်. . တောက်. . ရှက်လိုက်တာနော် တကယ်ပါပဲ. . ”

“မရှက်ပါနဲ့ဟာ. . မိရိုးဖလာလွဲနေတဲ့ အရှက်ဟောင်းကြီးကို ဖုန်ခါပြီး သုံးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် အားလုံးအတူတူပဲ. . ငါတို့က အဝတ်ဝတ်တဲ့စရိုက်နဲ့ လူတွေမို့လို့ ဒါကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေတာ၊ အဝတ်မဝတ်တဲ့ စရိုက်နဲ့လူတွေ ရှိသေးတယ်. . ငါတို့က သူတို့ကို လူခိုင်းလို့ခေါ်တယ်၊ သူတို့က

လည်း ငါတို့ကို လူရိုင်းတဲ့၊ သူ့ယဉ်ကျေးမှု ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု မတူတော့ ဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ကြမှာပဲ၊ ငါတစ်ခု ယှဉ်ပြမယ်... အဝတ်မဝတ်တဲ့ လူရိုင်းတွေက မိမ္မေးတိုင်း၊ ဖမ္မေးတိုင်း မြင်နေရတာကို ရှက်စရာလို့ မထင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်... သူတစ်ပါးပိုင်ဆိုင်မှုကို လုရင် အလုခံရရင် အရမ်းရှက်တယ်... ခိုးရ လိမ်ရမှာ ရှက်တယ်၊ သူများသားမယားနဲ့ သားပျိုသမီးပျိုကို စော်ကားရမှာ အစော်ကားခံရမှာ ရှက်ကြတယ်... ၊ ရှာဖွေလို့ရတဲ့ အစားအစာကို မျှမျှတတ ခွဲဝေမစားဘဲ တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီးစားရမှာ... ရှက်ကြတယ်ကွ၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူယဉ်ကျေးလို့ အမည်ခံနေကြတဲ့ ငါတို့ကတော့ အဲသလို မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဖင်ပေါ်မှာ ရှက်ပေမယ့် ကြာကူလီ နိုက်ဖို့တော့ မရှက်ကြဘူး၊ အဝတ်အစား ညစ်ပတ်မှာပဲ ကြောက်တာ ကိုယ်ကျင့်တရား ညစ်ထေးနေတာ မကြောက်ကြဘူး... ကိုယ့်စိတ် အာသာပြေရင် ပြီးရော... အရွယ်သုံးပါး ရွေးမနေဘူး၊ မျှစားဖို့ နေနေသာသာ... ကိုယ့်ဘာသာ၊ ဝသွားလို့ တော်လိုက်ရမှာကို တောင် ကြောက်နေတဲ့ လောကသားတွေ တစ်ပုံကြီး၊

အဲဒီတော့ကွာ... အဝတ်အစားတွေ လုံခြုံပြီး သောက်ကျင့် မကောင်းတဲ့ငါတို့နဲ့... ဟိုလူရိုင်းတွေနဲ့... ဘယ်သူက ပိုရိုင်းမယ် ထင်လဲ၊ လူရိုင်းတွေ ရှက်တတ်တဲ့စိတ်နဲ့... ငါတို့စိတ်နဲ့... ဘယ် စိတ်ဓါတ်က ပိုမြင့်မြတ်မယ်ထင်လဲ... ၊ အိပ်တာဟာ သေတာနဲ့

အတူတူပဲ... သေရင်ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ အိပ်ပျော်တုန်း ဖင်ပေါ်တာ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူး... ကိုယ်မသိဘူး တမင်မလုပ်ဘူး၊ မအိပ်တဲ့ အချိန် လမ်းလျှောက်သွားလာနေတဲ့အချိန် မပေါ်စေနဲ့၊ တမင်ဖော်ပြီး မလျှောက်နဲ့... အဲဒါ ငါတို့ယဉ်ကျေးမှုအရတော့ ရှက်စရာပဲ၊

တကယ့် လူယဉ်ကျေးအစစ်တွေက အဝတ်အစား မလုံခြုံတာကို ရှက်သလိုပဲ... ကိုယ်ကျင့်တရား မလုံမှာကိုလည်း ရှက်ကြတယ်... ၊ ကောင်းပြီ... ငါပြောသလိုပဲ... လူရိုင်းတွေလို ကိုယ်ပေါ်မှာ မလုံရင်နေပစေ စိတ်လုံအောင်နေမယ်ဆိုရင်တော့... လူရိုင်းလိုပဲ တောမှာသွားနေ... မြို့ပေါ်မှာတော့ လုံခြုံမှ သင့်မယ်... ၊ လူမှာ အရှက်အကြောက်ရှိတာ ကောင်းပါတယ်... နေရာတော့ မလွှဲစေနဲ့ပေါ့၊ ကဲ... ကော်ဖီတွေ အေးကုန်ပြီ... ငါလည်း ဒီမနက် မြောက်ဒဂုံမှာ အထည်သွားသိမ်းရမယ်၊ မနက်ဖြန် အထည်ပို့မယ်”

“အိမ်မှာ ဆန်က သိပ်မရှိတော့ဘူးနော်၊ ဂက်(စ်)ဘူးတွေလည်း ဂက်(စ်)ကုန်နေပြီ... ဆီလည်းနည်းနေပြီ...”

“ငါသိပါတယ် အိမ်ရှင်မရယ်... အဲဒါပူမနေနဲ့...”

“ဘာ... နင်...”

“မဟုတ်လို့လား... ဒီအိမ်မှာ ငါ့ကိုယ်ငါ အိမ်ရှင်လို့ ပြောခွင့်ရအောင်... အိမ်ပေါ်မှာတောင် အိပ်ရလို့လား...”

“ဖားပြုပ်နော်... ယီးတီးယားတား လုပ်မယ်မကြာနဲ့...”

“အေးဆေးပါ. . နင်က အိပ်ပျော်သွားရင် ဘာမှမသိတဲ့
တောက်တဲ့မပါ. . .”

“ကြည့်. . ပြောနေတဲ့ကြားက. . . မယာကြီး. . .”

တောက်ထွန်း တမင်မခံချင်အောင်စ၍. . သူမလိုက်ရိုက်
သဖြင့် အိမ်ရှေ့ဘက် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီတော့မှပင် ခြံဘေး
တပ်၍ နားစွင့်နေသော ဒေါ်စာပုတီးနှင့် တိုးလေ၏။

(ငါ့နယ်ကွာ. . ဒီအဘွားကြီးနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ. . .)

၆ ၆ ၆ ၆

BURMESE
CLASSIC

“သရာ. .”

“ဟေ!. . . ဪ. . မောင်တောက်ထွန်း လာကွ. . .”

ခြံထဲက ဗာခံရိပ်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ် ရေနွေးငွေ့နှင့် ထိုင်
နေသော ဦးသိန်းမြင့်ရှိရာ တောက်ထွန်းရောက်သွားသည်။

“လာကွာ. . ထိုင်. . လက်ဖက်ရည်သောက်မလား. .”

“ပြီးခဲ့ပြီဆရာ. . ကျွန်တော် အခုပဲ ပိန်ကြီးတို့နဲ့ ထိုင်ပြီး
ထလာတာ. . .”

“ဟုတ်လား. . ပိန်ကြီးတို့ အဆင်ပြေသွားကြပြီလား!. . .”

“ပိန်ကြီး အခုမှ အရိုးကျတော့မယ် ထင်တယ် ဆရာရေ”

“ဟေ. . ဘယ်လိုကြောင့်လဲ. . .”

“ဘုရားနဲ့တိုလူက မလေးကို ထွက်သွားပြီတဲ့ . .”

“တိုင်းကွာ . . ဒါဆို . . ကလေးတွေနဲ့ အဘိုးအဘွားကြီးက
ရော . .”

“ပိန်ကြီးပဲ ရှာကျွေးပေါ့ဆရာရယ် . . ထမင်းစားနေတဲ့လူ
ဆိုတော့လည်း လမ်းပေါ်မောင်းချဖို့ နှလုံးသားမျိုး ဘယ်မှာရှိမှာ
လဲ . . .”

“အေးပေါ့ကွာ အလှူလို့ပဲ သဘောထားပေါ့ . . ဒါနဲ့ ဂျာကြီး
တရော . .”

“ဒီကောင်လည်း ပြဿနာ . . ယောက်ဖက ဒါဆိုလည်း
ကျပ်အစ်မကို ကျပ်ပြန်ခေါ်သွားမယ်ဆိုလို့ သတ်ကြသတဲ့ . .”

“အင်း . . . ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ မှတ်တမ်းတင်စရာ
တွေချည်းပါပဲလား . . မင်းရော ဘယ်လိုလဲ . . .”

“ကျွန်တော်လာတာ . . အဲ့ဒါတိုင်ပင်မလို့ဆရာ . .”

“အေး . . ပြောစမ်း . . .”

“မနေ့ညက သူအိပ်ရင်းနဲ့ ယောင်ပြီး စကားပြောတယ်
ဆရာ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . မင်းသွားချောင်းတာလား၊ ချောင်းတာ
လည်း အမှုလုပ်လို့ရတယ်နော် . . .”

“အာ . . မချောင်းပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဖြစ်ပုံက ဒီလို . . .”

သို့နှင့် ကင်းတဲမှာ သူမ လာအိပ်တဲ့ညကို သဘောပေါက်
အောင် ရှင်းပြလိုက်ရသည်။ ထိုနောက်မှ . . .

“အဲ့သလိုပါ ဆရာရယ် . . .”

“ဒီလိုလား . . ဟုတ်ပြီလေ၊ သူက ဘာတွေထယောင်လို့လဲ”

“ထမယောင်ဘူးဆရာ အိပ်ပြီးယောင်တာ . . . ဘာတဲ့ . .
ဟင့်အင်းညီမလေး . . မမတကယ်ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . အဲ့ဒါ ကိုမိုး
သက်သက်ချောက်တွန်းတာ . . လို့ပြောတယ်ဆရာ၊ နောက်တစ်ခါ
ယောင်တော့ . . ဇာနည်အောင်ဆို မပြဘူးနော် . . ဒါပဲ ဂါတ်တဲထိပ်
မှာ ပြချင်ပြ . . တဲ့ ဆရာရဲ့ . .”

“အင်း . . ဒါပဲလား . . .”

“ဪ . . ကျန်သေးတယ် . . လိမ္မော်ဇင် . . တဲ့ . .”

“ဘာလဲဟ . . လိမ္မော်ဇင် . . .”

“အင်း . . ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တာတော့ လိမ္မော်ဇင်
ဆိုတာ မော်လမြိုင်က ကျွန်တော့်အမေ နေခဲ့တဲ့နေရာနဲ့ တူတယ်
လို့ ထင်တာပဲ . .”

ထိုအခါ ဦးသိန်းမြင့် သူပေါင်ကို ဖတ်ခနဲမြည်အောင် ပုတ်
လိုက်ပြီး . . .

“အဲ့ဒါသဲလွန်စပဲကွ . . အဲ့ဒီမှာ မင်းအမေရဲ့အမျိုးတွေ ရှိ
သေးလား! . .”

“ရှိတာပေါ့ဆရာရဲ့. . အမေ့ညီမ ဒေါ်အေးကြည်တို့ ဒေါ်
မြင့်အုန်းတို့ ရှိနေတာပဲဟာ. . ”

“ဟုတ်ပြီကွာ. . မင်း. . မော်လမြိုင်ကိုသွားပြီး၊ သူယောင်
ပြီးပြောတဲ့ဟာတွေ စုံစမ်းကွာ၊ ဆိုလိုတာက. . ဇာနည်အောင်တို့
ဝါတ်တဲထိပ်တို့. . ဆိုတာတွေ မေးကွာ၊ ငါ့ အထင်တော့. . သေချာ
ပေါက်ကို နီးစပ်တဲ့ အဖြေတစ်ခုတော့ ရမှာပဲကွာ. . ”

တောက်ထွန်း တွေဝေကာသွားသည်။ ဟုတ်သည်။ မော်လ
မြိုင်လည်း မရောက်တာကြာပြီဖြစ်၍ တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းလေး
အလည်သွားရင်း စုံစမ်းလျှင်. . ဟုတွေးကာ ကျေနပ်သွားပြီး. .

“ကျေးဇူးပဲဆရာ. . ကဲ ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်. . ”

“ဟကောင်ရဲ့ မင်းပြန်လာရင် ငါ့အတွက် လက်ဆောင်
လည်း မမေ့နဲ့ဦး. . ”

“စိတ်ချဆရာ. . သွားဖြစ်ရင် ပါလာစေရမယ်. . ”

“သွားဖြစ်အောင် သွားလေကွာ. . . ”

“ဟုတ်. . . ”

တောက်ထွန်း အသံပြု ခေါင်းညိတ်ပြီး လှည့်အထွက် ခြံ
ထဲဝင်လာသော ဒေါ်စာပုတီးနှင့် တည့်တည့်တိုး၍ ရှောင်ထွက်မည်
အပြု. . .

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . နေပါဦးတောက်ထွန်းရဲ့၊ နင့်အိမ်က ကောင်

မလေးက ဘယ်သူတုန်း၊ ရွှေယုံမင်းဆိုလား. . ဘာလား. . ငါ ကြား
ကြားနေတာ. . . ”

“ဟုတ်တယ်. . အနာပေါက်ဆေး လာရောင်းတာလေ. . ”

ဒေါ်စာပုတီး အူတူတူ ဖြစ်သွား၍ သူလည်းအသာလျှံထွက်
ပြီး လစ်လာခဲ့တော့သည်။ လူတွေများ ခက်ကပြီ။ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်
စားပြီး သူများအကြောင်းနှင့် အသက်ရှင်နေရတာကို အဟုတ်ကြီး
မှတ်နေသည်။

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂.

သို့သော် . . ထိုလတစ်လလုံး တောက်ထွန်းခရီးထွက်ဖို့
နေနေသာ . . . အော်ဒါအထည်တွေ လှိမ့်ဝင်လာ၍ ဂျင်ခြေလည်
သလို လုပ်ကိုင်နေရသည်။

မန္တလေး အော်ဒါထည်များဖြစ်၍ တောက်တဲ့မလည်း
ပန်းပုံရေးရလွန်းလို့ ညည်းတောင်ညည်းညူနေလေသည်။

သို့နှင့် တစ်လဆိုသော အချိန်အားလုံးလည်း ချပ်ပြားကျော်
လွှားခဲ့ကြသည်။ တစ်ရက်တော့ . . . ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စ သူမကို အသိ
ပေးသင့်မပေးသင့် စဉ်းစားရင်း ခေါင်းအုံးနှင့်စောင်ကို ဘေးချကာ
ရေနှေးတစ်ခွက် ငဲ့သောက်သည်။ အေးစက်ခါးသက်သော ရေနှေး
ကြမ်းက လည်ချောင်းထဲကို မြို့သစ်လမ်းလို ဝင်သွားသဖြင့် . . .

“မင်း ရေနှေးကလည်းကွာ . . .”

တောက်ထွန်းညည်းညူသံကြောင့် . . သူမ အထည်တွေ
မီးပူတိုက်နေရာမှ လှည့်ကြည်သည်။

“ဒါ . . ဘယ်တုန်းက ရေနှေးတွေလဲ! . . .”

“မနက်က . . ရှင့်ဘွားတော်ကြီး အိမ်လည်လာလို့ ဧည့်ခံ
ထားတာလေ . . .”

“ဟေ . . ဘယ်က ဘွားတော်တုန်း . . .”

“ဟိုဘက်ခြံက ဒေါ်စာပုတီး . . .”

“ဘာ . . မင်းကို အဲဒီအဘွားကြီးအကြောင်း ပြောပြထား
တာတောင် မင်းလက်ခံတာပဲလား! . . .”

ဆိုတော့ကား . . . သူမ ဒေါသထွက်သွားပြီ . . .

“ဒီမှာ . . ကျွန်မက ဟိုလူမလာနဲ့ ဒီလူမလာနဲ့လို့ ကန့်
သတ်ရအောင် အိမ်ရှင်မို့လို့လား . . . ရှင်က အိမ်ရှင်လေ ရှင်ပြော
ပါလား . . .”

“အေး . . ငါနဲ့ မကြုံလို့ပေါ့ကွာ . . တောက်တဲ့မရဲ့ . . .”

“ရှင်နော် . . ဒေါ်ပြန်ပြီလား ဒီနာမည် . . .”

“ဒေါ်တယ်ကွာ . . ဘာဖြစ်လဲ၊ မကြိုက်ရင် မင်းလည်း . .
တောက်တဲ့လို တွယ်ကပ်မနေနဲ့ပေါ့ . . .”

“ကပ်တော့ဘာဖြစ်လဲ . . စားပြစ်ကောင်ရဲ့ . . .”

နတ်ရွာခိုး

“တောက်တဲ့မ...”

“ဖားပြုပ်ကောင်...”

“အေး... ပြီးရော၊ နင်ပဲကပ်နိုင်မလား... ငါပဲ ဖားပြုပ်လို
ထအုပ်နိုင်မလားဆိုတာ... ဒီညကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ငါလုံးဝ
တင်းတဲမှာ ဆင်းမအိပ်ဘူး ခါပဲ...”

“ရတယ်လေ... ရှင် မအိပ်လည်း ကျွန်မ သွားအိပ်မှာပေါ့
ပေး... ခေါင်းအုံးနဲ့စောင်...”

“အဲ!...”

ဆိုတော့ကာ... တောက်ထွန်း နည်းနည်း တွန့်အအ ဖြစ်
သွားသည်။ ဒီည ပိန်ကြီးနှင့်ကျာကြီးတို့ လာအိပ်မည်ဟု နေ့ခင်းက
တည်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘွတ်ကင်လုပ်သွားသည်။

“ပေး... လေ...”

“နေတော့... ငါ့ဘာသာသွားအိပ်မယ်၊ မနက်ဖြန် ငါ ခရီး
သွားဖို့ကိစ္စရှိတယ်၊ မနက်လေးနာရီလောက် တံခါးဖွင့်ပေး...”

ပြောပြီး တောက်ထွန်း တံခါးပေါက်ဘက် ထအထွက်...

“ရှင့်ဘာသာ အခုကတည်းက အပြီးပြင်ဆင်ပြီးမှ သွားနော်
လေးနာရီလောက်ကတော့ ဆောရီးပဲ...”

“ဘာ... မင်း... အဲ့ဒါ မလွန်ဘူးလား... တောက်တဲ့မရဲ့”

“ဟဲ့!... ဖားပြုပ်ကောင်ရဲ့ မနက်လေးနာရီဆိုတာ သူများ

ဖားပြုပ်နဲ့ တောတိတ်တဲ့

၈၁

တွေ အိပ်မောကျတဲ့ အချိန်ကြီးရှင့်...”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဖားပြုပ်ပဲ ခုန်ဆွ... ခုန်ဆွ... ဖြစ်
ရလေတော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ခြံထဲကို ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နဲ့ ဝင်လာတဲ့ ဒေါ်စာပုတီးကို လှမ်းမြင်လိုက်လို့... သူမ လက်ထဲက ခဲတံကိုချပြီး ရေးလက်စပန်းဒီဇိုင်းပုံ လွင့်မသွားအောင် ဖန်တုံးနဲ့ ဖိထားလိုက်သည်။

တောက်ထွန်းကလည်း ဒီဘွားတော် အိမ်လည်လာတာကို မကြိုက်၊ မောင်းထုတ်ရလည်းခက်နှင့် သူမစိတ်ပျက်ကာ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် အပြင်ထွက်ပြီးတော့ပဲ မေးရမလား၊ အိမ်ပေါ်ရောက်လာမှပဲ မေးရမလား... စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင်...

“ဟဲ့!... ကောင်မလေး”

“ရှင်!...”

“တောက်ထွန်း ဘယ်သွားတုန်းဟဲ့!...”

“မသိဘူး အဒေါ်... ခရီးသွားမယ်လို့တော့ ပြောသွားတာ

ပဲ...”

“ဟေ့... နှစ်ယောက်တည်းနေပြီး တစ်ယောက်ဘယ်သွားမှန်း မသိရဘူးလို့ပဲ...”

“အိုး... သိစရာလား... သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ!...”

ရွှေယမုံလင်း အဲ့သလို ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး ပြန်ပြောလိုက်၍ ဒေါ်စာပုတီး နည်းနည်းတွန့်သွားပြီးမှ... မျက်နှာချိုလေးနှင့် လှေခါးအတိုင်း တက်လာပါတော့သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ငါလည်း ဘာတွေမေးမိနေမှန်း မသိပါဘူး”

“အဒေါ်ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ!...”

ဝန်ခံရလျှင်... သူမလည်း ဧည့်မခံချင်၊ သူမကိုယ်တိုင်က ဒီအိမ်ရဲ့ဧည့်သည်... ဧည့်သည်က ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံရတာ အဆင်မပြေ၊ ပြီးတော့... ဒီဘွားတော်က တိုတိုတွာတွာတွေ မေးဦးမြန်းဦးမည်။ ဟိုတစ်ရက်က သူရောက်လာတဲ့ကိစ္စကြောင့် တောက်ထွန်းနဲ့တောင် စကားများရသည်။

“ကိုယ့်အိမ်နီးချင်းတွေပဲ အေရယ်... ကိစ္စရှိမှ လာရမှာလား တောက်ထွန်းတို့ အမေရှိတုန်းက ထမင်းစားချိန်နဲ့ အိပ်ချိန်လောက်ပဲ ငါ့အိမ်ငါပြန်တာ... တစ်နေကုန် ဒီမှာချည်းပဲ...”

အမလေး... မောလိုက်တာ၊ ရေနွေးလေး ဘာလေးရှိရင် လုပ်ပါဦးဟဲ့...”

ဆွဲမချလိုကတော့ မပြန်ကြေးဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးကြောင့် သူမလည်း ဆွဲမချရဲတာနှင့် ရေနွေးဗန်းသွားယူလာပြီး ချပေးလိုက်သည်။ အဲ့ဒီနောက် ဘွားတော်ကြီးနားမှာ ဧည့်ထောက်ခံပြီး ထိုင်မနေတော့ဘဲ . . သူမအလုပ်စားပွဲမှာ သွားပြန်ထိုင်ပြီး ရေးလက်စ ပန်းဒီဇိုင်းကို ဆက်ရေးနေလိုက်ပါသည်။

ဒါလည်း မရ. . . ဘွားတော်ကြီးက ရေနွေးဗန်းကို စားပွဲနားရောက်တဲ့အထိ သူ့ဘာသာတိုးကပ်ပြီး လာထိုင်လျက် . . ဟိုဆွဲဒီဆွဲနှင့် ယူကြည့်သည်။

စားပွဲအနိမ့်လေးနဲ့ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်းထိုင်ပြီး လုပ်နေရတာဖြစ်၍ . . . သူမလည်း စိတ်ရှုပ်တာကို မျိုချပြီး . . . ဇွတ်ငုံပြီး လုပ်ကိုင်နေလိုက်သည်။

“ဪ. . . အထည်မှာ ပန်းရေးတယ်ဆိုတာ အဲ့သလိုကိုးညည်းဟာက ရေးတာမှမဟုတ်ပဲအော့. . . စက္ကူပေါ်က ပန်းပုံစံကို အထည်ပေါ် အရာထင်အောင် ကူးချတာပဲဟာ. . .”

သူမစိတ်ထဲ သရိုးသရီ ဖြစ်လာသော်လည်း. . . ဒါကို ပြန်ပြောလျှင် နောက်ထပ်စကားကြော ထပ်ရှည်နေဦးမှာမို့လို့ ကြိတ်မှိတ်ပြီး မျိုသိပ်နေပါသည်။

“ဒါနဲ့ ညည်းက. . . ဘယ်ဇာတိသူလဲကွဲ့၊ ဘယ်က လာတာလဲ. . .”

ဆိုတော့ကာ. . သူမမျက်နှာ ဆတ်ခနဲ မော့လာပြီး. . ဆစ်စူးစူး ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး. . .

“ကျွန်မကို. . ရိုင်းစိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို မမြင်ချင်ရင်. . အဒေါ် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်လိုက်ပါ။ ဒီမှာ စကားမပြောဘဲ လုပ်နေတာတောင် အထည်မကျလို့ စိတ်ရှုပ်နေတာ. . .”

“အလိုလေး. . ဒီမိန်းကလေး. . လူကြီးကို ဘယ်လိုဆက်ဆံနေတာတုန်း. . .”

“လူကြီး. . . ဟုတ်လား၊ အင်းလေ. . . အဒေါ်က အသက်ကြီးလို့ လူကြီးဖြစ်နေတာပဲ. . . သိပ်လေးစားစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ကဲ. . . ပြန်ပါတော့. . .”

“ဟဲ့! . . ကောင်မလေးရဲ့၊ ဒီအိမ်ရှင်ရှိတုန်းက ငါ့ကို. . ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးထား ဆက်ဆံတာဟဲ့. . နင် ရိုင်းလှချည်လား. . .”

“ရိုင်းတာက အဒေါ်လေ၊ သူများအိမ်မှာ အိမ်ရှင်ကြိုက်မှန်း မသိ မကြိုက်မှန်းမသိ. . ဇွတ်တက်ထိုင်ပြီး ပြောချင်ရာပြော လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတာ၊ လူမှန်ရင်. . လူစည်းကမ်းတော့ နားလည်ရတယ်”

“အမလေးလေ. . နင်. . ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်လို့လည်း နေ့တိုင်း ဘုရားနဲ့တရားနဲ့နေတာ. . မိုးကြိုးတွေပစ်ကုန်တော့မှာပဲ ဒီမှာ လည်ပင်းဆွဲထားတဲ့ ပုတီးကိုလည်း အားနာစမ်းပါဦးဟဲ့. . .”

နတ်ရွာစိုး

“အဟတ်. . ဟတ်ဟတ်. . အဲ့ဒါ. . သစ်သားပုတီးစေ့လေးတွေ ဆွဲကြိုးလုပ်ပြီး အလှဆွဲထားတာပါ အဒေါ်ရယ်. . ဘာကို အားနာရဦးမှာလဲ. . အခစ်ခစ်. . .”

“ဟမ်. . နင်. . မြေမျိုမယ့် ကောင်မ. .”

“မျိုပါစေ. . အဒေါ်လည်ပင်းက ပုတီးကြောင့် မြေမျိုမယ် ဆို. . ချောချောမွေ့မွေ့လေးဖြစ်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆီလောင်းပြီးတော့တောင် အမျိုခံလိုက်ဦးမယ်. . ဒီမှာ အဒေါ်. .”

“ဘာလဲ. . .”

“စိတ်ပုတီးဆိုတာ. . စိတ်ကို ယောနိသောမနသီကာရ ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ကူပံ့ပေးတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းရှင့်. . ဘုရား မဟုတ်ဘူး၊ အာလာဒင်မီးခွက်လောက်လည်း အစွမ်းအစမရှိဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်သွားတယ်. . ပုတီးမကိုင်ခဲ့ဘူးရှင့်. . ကျွန်မယုံကြည်အားထားပြီး ကိုးကွယ်တဲ့ ထေရဝါရ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့. . ပုတီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မဉာဏ်မမီလို့ မသိပေမယ့်. . အဒေါ်လည်ပင်းက ရုပ်ပြပုတီးကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ သိက္ခာတော်တော်ကျနေပြီ ဆိုတာတော့ သိတယ်. . .”

“အောင်မာ. . အောင်မာ. . ကောင်မက လူပါးဝလို့”

“အဲ့သလို အပြောအဆိုကို ဝစီကံလေးပါးထဲမှာ. . .”

ဟားပြစ်နဲ့ တောကတိတဲ့

ဖရုသဝါစာလို့ ပြောပါတယ်အဒေါ်၊ အခု. . အဒေါ်နဲ့ ပြောဆိုရတာ သမ္မပ္ပလာပဝါစာလို့ခေါ်တဲ့. . အကျိုးမရှိတဲ့စကား ဖြစ်နေလို့ အဒေါ်ပြန်ပါတော့. . .”

“ပြန်မယ်. . ပြန်မယ်. . ကလေးက ချောမျောကမ်းတင်မကများ. . ဟင်း. . .”

ရွှေယဇုံလင်း. . . ပြုံးပြီး သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။ အဲ့ဒီအဒေါ်ပြောသလို. . သူမ တကယ်မမျောသေးဘူး ဆိုတာ. . . သူမကိုယ်သူမ သိနေတော့ကာ. . ။

ယုံပါချစ်သူ
တိုယ့်ရဲ့အောင်တဲ့အချစ်ဟာ...
ဩဇာနစ်စစ်စစ်ပါကွယ်...
မိတ္တူဖြစ်စဉ်နဲ့ဝေးလို...
အမေမေပွားကတည်းက...
အရပ်ကလက်သည်း...
နန္ဒာနဲ့နန္ဒာ...
ဆေးတို့ဖတ်ဘယ်ညာဆောင်ပြီး...
မုံညှင်းဆီနဲ့နေရောင်ပြ...
လူဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ။

ဟားပြုမိနဲ့ တောကတိတဲ့

အသန်း(၅)

၇၂ထားစီးရပေမယ့် လေယာဉ်စီးရသလို. . သံလွင်မြစ်ကို
ကျော်ပြီး မောင်လမြိုင်ဘက်ကမ်း တန်းခနဲ ရောက်သွားသဖြင့်. . .
တောက်ထွန်းစိတ်ထဲ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

မော်လမြိုင်က အမေ့ဇာတိဖြစ်ကာ. . သူမကြာခဏဆိုသ
လို ရောက်ဖူးပါသည်။ သို့သော်. . တံတားကြီးမဖောက်လုပ်ခင်က
ဖြစ်သည်။ သူ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် အမေနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့စဉ်

ကတောင် တံတားကြီးမပြီးသေး...။

ထို့ကြောင့်... ရထားက မုတ္တမဘက်ကမ်းမှာ ခရီးဆုံး။
ရထားပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ကမ်းခွာဖို့ တစ်ဘူဘူအော်နေသော ဇက်
သင်္ဘောပေါ် အပြေးအလွှားတက်(ဖြည်းဖြည်းသွားလည်း ရပါသည်။
ဇက်မမီလည်း နှစ်ထပ်သင်္ဘောတွေရှိသည်။ သို့တိုင်... ခရီးသည်
တွေ ဇက်မှဇက်ဖြစ်ကာ အလှအယက်တက်ကြသည်။ ဘာကြောင့်
မှန်းတော့မသိ။ ဤကား စကားချပ်)

မော်လမြိုင်ဘက် အမှတ်လေးတံတား ကပ်သည်နှင့် အလှ
အယက်ပင် တိုးဝှေ့ဆင်းကြပြန်လေသည်။ ဘာကအရေးကြီးပြီး
ဘာကိုစိုးရိမ်မှန်းလည်းမသိ၊ သူတို့သားအမိကတော့... ဇက်မမီမှာ
စိုး၍သာ အပြေးအလွှား တက်ကြသည်။ အဆင်းတော့ အေးအေး
ပင်။ ဇက်ပေါ်မှာ တစ်ရာပေးပြီး အငှါးထိုင်လာသော ပက်လက်
ထိုင်ခဲ့မှာ... တန်အောင် စိတ်အေးလက်အေးထိုင်ပြီးမှ ဆင်းကြ
သည်။

‘လှေအဆင်းမြင်းအတက်’ ဆိုသောစကားထဲမှာ လှေကို
သင်္ဘောလိုလည်း မြင်သင့်သည်။ သင်္ဘောနှင့် ဆိပ်ခံတံတားအကြား
လူပြုတ်ကျလျှင်... ရှင်ဖို့ မလွယ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အမှတ်လေးတံတားမှ လမ်းမဘက်ထွက်ပြီး အမေတို့ဌာနီ
မောင်ငံကိုရောက်နိုင်သော... အမှတ်(၁)လိုင်းကား စီးချင်စီး၊ မစီး

ချင်လျှင် သုံးဘီးငှါ၍ သွားရသည်။ များသောအားဖြင့် ခုံမရ၍
အလယ်မှာ ခါးကုန်းပြီးရပ်ကာ စီးရသော လိုင်းကားကို အမေမမီပါ။
ထို့ကြောင့် သုံးဘီးကား ငှားလေသည်။

ယခုတော့... ထိုသို့သွားနေကြ ရောက်နေကြ အတွေ့
အကြုံနှင့် လုံးလုံးကြီး လွဲကာ... အရမ်းကို အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၍
တောက်ထွန်း ကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့ခြေလှမ်းကို ဘယ်နှင့်ညာ
ဘယ်ဟာလှမ်းရမှန်းပင် မသိတော့ချေ။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည
ရှစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။

“အစ်ကိုလေး... ကယ်ရီလား!..”

“အင်း... အေး... ဟာ... မဟုတ်ဘူးကွ...”

သူ့ထက်ငယ်ပုံရသော ကောင်လေးက သော့တွဲလေး ရမ်း
ကာရမ်းကာနှင့် မေးလာ၍... တက္ကစီနဲ့ကယ်ရီကို နားကြားလွဲကာ
သူ... အင်းအဲ... ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“မင်း... ဘာကိုမေးတာလဲ!..”

“ကယ်ရီလေ... အစ်ကို ဘယ်သွားမလဲ... ဆိုင်ကယ်ရှိ
တယ်...”

ဒေသသံဝဲဝဲနှင့် အဲ့သလိုပြောမှ သူလည်းသေချာသဘော
ပေါက်ပြီး...

“သုံးဘီး... မရှိဘူးလား!..”

“ဟ့. . . အစ်ကို တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးလား. . .

ဝစ္စည်းများလို့လား! . . .”

“မများပါဘူး. . . ဒါပဲပါတာ. . .”

လက်ဆောင်ပစ္စည်းရော သူ့အဝတ်အစားပါ လွယ်ထားသော အိတ်တစ်အိတ်တည်းပဲမို့. . . အိတ်ကိုလက်ပုတ်ပြပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟ့. . . အစ်ကိုရာ၊ ပြော ဘယ်သွားမလဲ! . . .”

“မောင်ငံကွာ. . .”

“ငါးရာပဲပေး. . . သုံးဘီးဆို သုံးထောင်လောက်တောင်းမှာလား. . . ဆိုင်ကယ်သာတက်လို့ရရင် ဧည့်ခန်းထဲအထိ ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်. . . လား. . . အစ်ကိုလား. . .”

‘လာ’. . . ဆိုသောစကားက ပါးစပ်နှင့်တင်မဟုတ်ဘဲ. . . လက်ကပါ အတင်းဆွဲခေါ်နေတော့၍. . . သူလည်း ဆန့်ကန် ဆန့်တန်နှင့် လိုက်ပါလာတော့သည်။

ဆိုင်ကယ်စီးရင်းနှင့်. . .

“မင်း. . . ဇာနည်အောင်. . . ဆိုတာသိလားကွ. . .”

“ဟ့. . . သိတော့ပေါ့ အလယ်တန်းလမ်းထိပ်က ဆေးခန်းက. . . ဇာနည်အောင် ဆေးခန်းလေ. . .”

ဒီတော့မှ သူလည်း ယောင်ဝါးဝါး မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်

သည်။ ဟုတ်သည်. . . အဲ့ဒီလမ်းထောင့်မှာ ဆေးခန်းတစ်ခုတော့ရှိသည်။ နာမည်ကတော့ သူသတိမထားမိ၍. . . မသိ။

ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ်သမားလေးက. . .

“ကျွန်တော်က အဲ့ဒီ မောင်ငံလိပ်ကုန်းလမ်းမှာ နေတာလေ အစ်ကိုဘယ်သူ့အိမ် သွားမှာလဲ. . .”

“ဟေ. . . ဟုတ်လား၊ ငါသွားမှာ. . . ဒေါ်မြင့်အုန်းတို့ ဒေါ်အေးကြည်တို့အိမ်ကွာ. . .”

“ဟ့. . . သိတာပေါ့၊ ဒေါ်အေးကြည်သား ရဲမြတ်ထွန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ အခုဒီကောင် (က. ည. န) မှာ ဆရာကြီးပဲ. . .”

ရဲမြတ်ထွန်းက အမေ့ညီမက မွေးသောသူ. . . သူနှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်သူဖြစ်၍. . .

“အိုခေကွာ. . . ငါက ရဲမြတ်ထွန်းအစ်ကိုပါ၊ ရန်ကုန်က လာလည်တာလေ. . .”

“ဪ. . . ကိုယ့်လူတွေပဲကိုး. . . အစ်ကို နောက်ရက်တွေတောင်ပေါ်တန်း ဘုရားဖူးသွားချင်ရင်. . . ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လေ၊ ဒေါ်အေးကြည်ကို မေးလိုက်. . . စိန်သန်းကယ်ရီဆိုရင် သိတယ်”

“အေး. . . အေးပါကွာ. . . အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဒါနဲ့. . . ဆိုတဲ့လူကိုရော သိလားကွ. . .”

နတ်ရွာမိုး

“ဗျာ.. ဘယ်ကိုမိုးလဲ!..”

ရုတ်တရက်မို့ သူ့ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည် သူ့ကိုယ်၌ကလည်း သူ့မအိပ်မက်ယောင်ပြီးအော်သော အသံထဲက ကြားဖူးယုံသာဖြစ်၍...

“နေပါဦး.. မင်းတို့လမ်းထဲ ကိုမိုးက ဘယ်နှစ်မိုးရှိလို့လဲ”

“ဟဲ့.. အစ်ကို၊ နှစ်မိုးရှိတယ်.. ကားပွဲစားကိုမိုးနဲ့ ကား နံပါတ်ဆိုင်းဘုတ်ရေးတဲ့ မိုးအိမ်သစ်ဆိုတဲ့ ကိုမိုးဆိုတာရှိတယ်၊ နှစ်မိုး စလုံး ရဲမြတ်ထွန်းသိတယ်.. အစ်ကိုနဲ့သိလို့လား..”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. ရန်ကုန်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ..”

“ဪ..”

ဒီထက်ပိုပြီး စုံစမ်းလို့ မကောင်းသော်လည်း သိချင်စိတ် တ ရှိနေသဖြင့်...

“အဲ့ဒီနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်သည်တွေလားကွာ..”

“အင်း.. ဆိုင်းဘုတ် ကိုမိုးကတော့ လူပျိုကြီးဗျ၊ တစ် ယောက်တည်းနေတာ.. ကားကိုမိုးကတော့ အိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ ဟိုတလောက သူ့ခယ်မ ပျောက်လို့ဆိုလား.. ဘာလား.. ကြားမိ သေးတယ်..”

တောက်ထွန်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ကာ.. ဆက်မမေးမိ

ဖားပြင်နဲ့ တောတိတ်တဲ့

အောင် ဘာသာသတိပေးပစ်လိုက်သည်။ အတော်ပါပဲ.. ဆိုင်ကယ် ကလည်း မင်းကုန်းလမ်းထဲ ဝင်လာပြီမို့လို့ စကားစဖြတ်လိုက်ကြ ပါသည်။ ဒါတောင် ကယ်ရီစိန်သန်းက ဘယ်ဘက်မေးငေါ့ပြီး..

“အဲ့ဒီမီးလင်းနေတဲ့ တိုက်က.. ကား ကိုမိုးရဲ့တိုက်လေ”

“ဒါနဲ့.. မင်းရဲ့ အိမ်ကရော..”

“လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းလေ.. အစ်ကိုတို့နဲ့က မင်းတုန်း ဟို ဘက်ပိုင်း ဒီဘက်ပိုင်းပေါ့..”

“ဪ.. အေး.. အေး..”

ခြံရှေ့ရပ်ပြီး ဟွန်းသံပေးလိုက်၍ ဒေါ်အေးကြည် အိမ် ပေါက်ဝက လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟဲ့!.. တောက်ထွန်း..”

“ဟုတ်.. အဒေါ်၊ လာလည်တာလေ..”

“အေး.. ငါလည်း သတိရနေတာ.. လာ.. လာ..”

သူ ကယ်ရီခပေးပြီး ခြံထဲဝင်လာခိုက်.. စိန်သန်းက ဒေါ် အေးကြည်ကို နှုတ်ဆက်ကာ.. ဆိုင်ကယ်ပြန်လှည့်ကာသွားသည်။

“နင့် ဒေါ်လေးငယ်တော့.. ကော့သောင်းဘက် ဆင်းသွား တာ တစ်လလောက်ရှိပြီ..”

“ဟုတ်လား.. ဒါဆို အဒေါ်နဲ့ဦးလေးပဲ ရှိတာပေါ့..”

“အေး.. နင့် ဦးလေးလည်း သံဖြူရေဘက် ကားအော်ဒါ

ပါသွားလို့ မနက်ဖြန်မှရောက်မယ်. . . ထမင်းစားမလား နားဦး
မလား. . . ”

“ကျွန်တော် လမ်းမှာစားခဲ့ပြီးပြီ. . . ”

“ဟုတ်လား. . . ဒါဆို ကော်ဖီသောက်၊ ထိုင်ဦးခဏ. . . ”

ထိုနေ့ညအဖို့ တူအရိုးနှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနှောင်းမြစ်
ထိုင်ပြောကြရင်း. . . ည(၁၂)နာရီကျော်မှပင် အိပ်ဖြစ်ကြတော့သည်။

မနက် သူအိပ်ရာထ နောက်ကျသဖြင့်. . . အခေါ်က
မနက်ခင်း အဆာခံစားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးထားခဲ့ပြီး ဈေးသွားသည်နှင့်
တူပါသည်။ သူအိပ်ရာနီးတော့ အခေါ်မရှိချေ။

သို့နှင့် အခေါ်ပြင်ဆင်ပေးထားသော အဆာခံစားပြီး. . .
အိမ်ရှေ့လေသာဆောင် ထွက်အထိုင်. . . လမ်းပေါ်က မြင်ကွင်း
ကြောင့် တောက်ထွန်း အသက်ရှူမှားကာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

စိတ်ထဲမှာ သူမသိသော လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တွဲလာ
သော ရွှေယမုံလင်းဟုပဲ ထင်လိုက်သည်။ သေချာကြည့်မှ. . . ဒီအမျိုး
သမီးက ဆံပင်ရှည်သော အချက်ကို သတိထားမိကာ ပင့်သက်ရှိုက်
လိုက်ရသည်။

တူလှချည်လားကွာ. . . အမြွှာများလားဟ. . .

သူထိုသို့ တွေးစဉ်မှာပင် ဆိုင်ကယ်သံကြားရပြီး ဆိုင်ကယ်
က ထိုစုံတွဲဘေးမှာပင်ရပ်ကာ. . . သူမဘေးမှ ခပ်ဝဝလူနှင့် စကား

ပြောနေကြ၍. . . ကြည့်လိုက်တော့. . . သူ၏ ညီတော်မောင် ရဲမြတ်
ထွန်း ဖြစ်နေလေသည်။ ရဲမြတ်ထွန်းလည်း ဝကာ. . . ဗိုက်ပင်ပူခွဲ
နေချေပြီ။

ရဲမြတ်ထွန်းက ဆိုင်ကယ်ကို အိမ်ရှေ့ဆီ ဘီးလိုမ့်လာပြီး
လေသာဆောင်မှာ သူ့ကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် ပြုံးရယ်ကာ. . .

“အစ်ကိုလေး. . . ဆိုင်သွားမယ်. . . ”

“အိမ်မှာ. . . ဘယ်သူမှမရှိဘူးကွ. . . ”

“ထားလိုက်ပါ. . . တံခါးစေ့ထားခဲ့၊ ခဏနေ အမေပြန်လာ
တော့မယ်. . . အခု. . . ညက အိမ်ကိုလာခဲ့ရောပေါ့. . . ”

“မင်းအိမ် ငါမသိဘူးလေကွာ. . . ”

ပြောရင်းနှင့် အိမ်တံခါးစေ့ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရဲမြတ်
ထွန်း အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက အိမ်ခွဲနေသည်ဟု ကြားသော်
လည်း ဘယ်မှာနေမှန်း တကယ်မသိချေ။

“ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှာလေ. . . အမေ မပြောပြ
ဘူးလား. . . ”

“ညကမှ. . . သိတယ်လေ. . . ”

ထိုနောက်. . . ရဲမြတ်ထွန်း ဆိုင်ကယ်နှင့်ပင် အဝေးပြေးကိတ်
အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

“အစ်ကို. . . ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရောက်လာတာလဲ! . . ”

နတ်ရွာခိုး

“အမှန်တော့.. ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ် ညီလေး.. .”

“အင်း.. ပြောလေ၊ မိန်းမခိုးဖို့ ကိစ္စလား.. အဟတ်ဟတ်”

“အဝေးကြီးပါကွာ.. တစ်ယောက်တည်းတောင် ဟိုဘက် နည်းနည်းတိုး လုပ်နေရတာ.. .”

“အစ်ကိုနော့.. နောက်ကားတွေ ကျော်နေပြီ.. .”

ထိုနောက် လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို.. ကိုယ်စီယူ သောက်ကြရင်းနှင့် တောက်ထွန်းက.. .

“မင်းအကူအညီ လိုတာတော့အမှန်ပဲ ရဲမြတ်ထွန်း.. . ဒါပေမယ့်.. . ဒီကိစ္စ လျှို့ဝှက်ပေးမှဖြစ်လိမ့်မယ်.. .”

“ရတယ်.. ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်.. . ပြော.. .”

ပြောဆိုတော့လည်း သူ့အစကို ဘယ်လိုစရမှန်းပင် မသိ၍၊ လက်ဖက်ရည်ကို ရမယ်ရှာကာ တဝှပ်တဝှပ်မော့ပစ်သည်။ ပြီးမှ.. . ရေနွေးအိုးလှမ်းဆွဲရင်း စကားအစကို စဉ်းစားမိကာ ပြောလေသည်။ တခြားမဟုတ် ရွှေယမုံလင်းနှင့် သူ့စတင်ဆုံဖြစ်ရာမှ.. . ယခုအထိ အိမ်မှာပင်ရှိနေသေးသည့်အကြောင်း ဖြစ်သည်။

“အခု အိမ်မှာကွာ၊ သူ့နာမည်က.. . ရွှေယမုံလင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီဇာတိပဲ ဆိုတာတော့ သေချာတယ်.. .”

“ဟမ်.. . ဒါ.. . ဒါဆို.. .”

“ဟုတ်တယ်.. . စောစောက မင်းနှုတ်ဆက်တဲ့ လင်မယား

နှစ်ယောက်ထဲက အမျိုးသမီးနဲ့.. . ဆံပင်တိုတာ ရှည်တာပဲ ကွာတယ် တစ်ပုံတည်းကွာ.. .”

“ဟဲ့.. . မြွေပဲ.. . အစ်ကိုရာ၊ သွား.. . သွား.. . ရန်ကုန် မြန်မြန်ပြန်ပြီး ပြန်မောင်းထုတ်လိုက်တော့.. .”

“ဟေ့.. . ဘာကြောင့်လဲ.. .”

“အာ.. . လက်ခံတဲ့လူကို တရားစွဲမယ်လို့တောင် သတင်းစာ ကြော်ငြာထည့်ထားတာ.. .”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ.. . လောလောဆယ် ငါ့ဆီရောက်နေတာ သိတဲ့လူက မင်းပထမဦးဆုံးပဲ.. . အဲ့ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်ထားပေးဖို့ မင်းကိုပြောနေတာ.. .”

“ဟုတ်ပြီလေ.. . အခု.. . အစ်ကို ဘာလုပ်မှာလဲ!.. .”

“သူ့ဘာကြောင့် ထွက်သွားတာလဲ.. . ဘာလို့သူ့နောက်ကြောင်းကို အမှောင်ချပြီး.. . ငါ့ဆီမှာ လာကုတ်ကပ်နေတာလဲ ဆိုတာ သိချင်တယ်ကွာ.. . အဲ့ဒါပဲ.. .”

ဆိုတော့ကား.. . ရဲမြတ်ထွန်း ငြိမ်သွားပြီး ပင့်သက်ရှိက် ပစ်သည်။ ပြီးမှ.. . အေးစက်စပြုနေပြီဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံယူသောက်သည်။

ထိုနောက်မှ.. . မအီမလည် မျက်လုံးတွေနှင့် မော်ကြည့်ပြီး.. .

နတ်ရွာမိုး

“အစ်ကိုတို့ ဖြစ်နေကြပြီလား! . . .”

“ဘယ်ကလာကွာ . . . ဖြစ်ဖို့နေနေသာသာ တည့်တောင် မတည့်ဘူး . . .”

ရဲမြတ်ထွန်း အမေးကြောင့် တောက်ထွန်း တွန့်တောက် သွားကာ . . . အာလုတ်သံနှင့် ငြင်းလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်အောင်ရှောင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံး အစ်ကိုရာ . . . ဇာတ်က နည်းနည်းရှုပ်နေတယ် . . .”

“ဟေ . . . ဘယ်လိုရှုပ်တာလဲဟ . . .”

ရဲမြတ်ထွန်း မျက်လုံးတွေနဲ့ နှာခေါင်းတွေပွတ်ရင်း . . . ပြောသင့်မပြောသင့် အတော်ချင့်ချိန်နေပြီးမှ . . .

“ဒီလိုအစ်ကိုရာ . . . ကိုမိုးကျော်နဲ့ ရွှေယမုံလင်းတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က ဒီအရပ်ကမဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်မရောဘက်ကနေ ပြောင်းလာကြတာ . . . သူတို့ပြောင်းလာတော့ . . . ကိုမိုးရယ် . . . အဲ့ဒီ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရယ် . . . အခု မူကြိုတက်နေတဲ့ ဖိုးသားလေးရယ် ကိုမိုးရဲ့အမေ ဒေါ်ခိုင်ရယ် ပါလာတယ် . . . ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ထဲက တစ်ယောက်က နည်းနည်းဂေါက်နေတယ် . . .”

“ဘာ . . . ဘယ်လို . . .”

“နည်းနည်းကြောင်ချင်တယ် . . . ဟို . . . ဘယ်လိုပြောမလဲ ယဉ်ယဉ်လေးရှူးတယ်လို့ ပြောမလား . . . အဲ့ဒီလို . . .”

“ဪ . . . အင်း . . . သိပြီ . . . ပြောပါဦး . . .”

“အဲ . . . အဲ . . . တစ်ယောက်က ဂေါက်တယ်၊ တစ်ယောက် က ကိုမိုးမိန်းမပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ . . .”

“ခွကျနေတာက . . . ဘယ်တစ်ယောက်က ကိုမိုးမိန်းမ လည်းဆိုတာ . . . ကိုမိုးတောင် မသိဘူးဖြစ်နေတယ် . . .”

“ဟေ! . . .”

“မူကြိုတက်နေတဲ့ . . . ဖိုးသားလေးကို သူတို့ညီအစ်မ နှစ် ယောက်က ဘယ်သူမွေးတာလဲဆိုတာ ပြောရခက်သွားတယ် . . .”

“ဟာ . . . ဘယ်နှာကြီးတုန်း၊ ဒါပေမယ့် . . . မသိဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ . . . တစ်ယောက်က ဆံပင်တိုတိုနဲ့ခွစွာ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . အစ်ကိုယုံမလား အဲ့ဒီညီအစ်မ နှစ်ယောက် စလုံး မွေးရာပါ ဆံပင်မပေါက်ကြဘူး၊ အခုရှိနေတဲ့ ဆံပင်အတူတွေ ချွတ်လိုက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး ကတုံးတွေ . . .”

“ဟမ် . . .”

“အဲ့ဒါကြောင့် . . . ကိုမိုးတောင် သူ့မိန်းမကို သူမမှတ်မိဘူး လို့ ပြောတာပေါ့ . . .”

“ဟာ . . . ဒါတော့ . . . ဒီလူ သက်သက်လူလည်ကျတာပါ မသိစရာကို မရှိဘူးကွာ . . .”

“ဪ... ခက်လိုက်တဲ့ငါ့အစ်ကို၊ ပြောပြမယ် နားထောင် ကိုမိုးနဲ့ အမြွှာတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျတော့... ကျန်တဲ့ တစ်မြွှာ က ရန်ကုန်မှာ ဆေးသွားကုနေတယ်...”

အဲ့ဒီဆေးကုတဲ့အမြွှာ... ကျိုက်မရောပြန်လည်းရောက် လာရော ပြဿနာတက်တော့တာလေ၊ အဲ့ဒီ အမြွှာကလည်း ကိုမိုးမှ ကိုမိုးဖြစ်ပါလေရောလား... စိတ်ရောဂါသည်ကလည်းဖြစ်နေတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတားလို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖောက်သွားရင်လည်း အခက်၊ မတားလို့လည်းမဖြစ်လို့... နောက်ဆုံး... ကိုမိုးကပဲ ဟိုဖက်ကမ်းမှာ နှစ်နှစ်လောက် အလုပ်ထွက်လုပ်နေလိုက်ရတယ်... မမြင်ရလို့ ဝေးသွားရင် မေ့သွားမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့... အဲ့သလိုနဲ့ ကိုမိုး ပြန်ရောက်လာတော့ လက်ထပ်ထားတဲ့ အမြွှာက... ကိုမိုးနဲ့ရတဲ့ ကလေးကို မွေးပြီးနေပြီ...”

“အင်း... အဲ့ဒီတော့...”

“အဲ့ဒီမှာ... ဂေါက်နေတဲ့ အမြွှာက ကလေးကိုယူပြီး... ဒါ သူနဲ့ကိုမိုးနဲ့ ရထားတာ ဟိုတစ်ယောက်က ဂေါက်နေတာလို့ လုပ် ကောဗျာ...”

“အဲ့ဗျာ...”

“အခုမှ ရောက်လာတဲ့ကိုမိုးက... အဲ့ဒီပြဿနာကို ဘယ် လိုမှ မရှင်းတတ်လို့ ရွတ်တွတ်တွတ်နဲ့... ကိုင်း ဒီလောက်ဖြစ်လှ

တာ နှစ်ယောက်စလုံးပေါင်းမယ်ဆိုပြီး ကျိုက်မရောကနေ ဒီကိုခေါ် ချလာတာ... ဒီရောက်မှ တစ်ယောက်က နည်းနည်းဂေါက်တောက် တောက်ပုံစံ သိသိသာသာပြလာလို့ ကိုမိုးက... ဂေါက်တာ အဲ့ဒီ တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး... မဂေါက်တဲ့ တစ်ယောက်ကို လက် ကောက်ဝတ်မှာ အစက်ကလေး သုံးစက်ပေါ်အောင် စုတ်ထိုးပေး လိုက်တယ်...”

“ကောင်းရောဟ...”

“အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း... ဂေါက်နေတဲ့ တစ်ယောက်ကို ဆေးခန်း တွေဘာတွေ ပြသေးတယ်... နောက်မကြာဘူး အိမ်ကနေ ပျောက် သွားတာလေ...”

“နေဦး ဆေးခန်းက ဇာနည်အောင်... ဆေးခန်းလား...”

“ဟုတ်တယ်... ပထမတော့... အဲ့ဒီမှာပဲ၊ နောက်တော့ ဘယ်မှာပြလဲမသိဘူး...”

စကားပြတ်သွား၍... ရဲမြတ်ထွန်းက ပါးစပ်မောပြီး... တောက်ထွန်းက စိတ်မောကာ... ရေနွေးတွေချည်း ဖိခွသောက် ကြသည်။ ရေနွေးတစ်အိုးကုန်မှ တောက်ထွန်းက...

“အေးကွာ... ခုလောက်သိရရင် ရပြီ၊ ဒါပေမယ့်... မင်း လျှို့ဝှက်ပေးကွာ... နော...”

“အစ်ကို... မောင်းထုတ်လိုက်တော့လေ...”

နတ်ရွာစိုး

“မဖြစ်ဘူးကွာ...”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ...”

“ငါ သူ့ကို ချစ်မိနေပြီ...”

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်းဗျာ...”

“ထားလိုက်ပါ... ဟိုကျန်တဲ့တစ်ယောက်နာမည်က ဘယ်သူလဲ...”

“ငွေယမုံလင်း...”

“ဪ... ရွှေတို့ငွေတို့ ညီအစ်မဇာတ်ကိုးကွ...”

“အစ်ကို... မပြောင်နဲ့လေ... အဲ့ဒါပြဿနာနော်...”

“အချစ်နဲ့ရှင်းရင်... အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ... အေးဆေးပါ...”

ရဲမြတ်ထွန်း ပင့်သက်ချတော့၏။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

သူမ ဖုန်းချပြီး... တစ်ယောက်တည်းပြီးလိုက်သည်။ ဒီည သူပြန်ရောက်မည်တဲ့... ဘယ်ခရီးကို ဘယ်လိုခြေဆန်သည်တော့မသိ၊ ဖုန်းထဲမှာ... ရထားခုတ်သံကြောင့် စကားသံကို မနည်းနားထောင်ယူရသည်။

(ဟင်...)

ရထားခုတ်သံဟု... တွေးမိမှ... သူမရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ မျက်လုံးတွေတောင် ပြာသွားသည်။ ဘုရားရေး... သူ... သူ့ငါ့နောက်ကြောင်းကိုများ... အို... သူ့ဘာသိလို့ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ... ငါ့ဆီက သူ့ဘာမှမှ သိခွင့်မရှိတာ။ မှန်လေ၏။ ဆုံမိပါပြီ ဆိုကတည်းက... ဘယ်လိုသက်သေခံ အထောက်အထားမျိုးကိုမှ

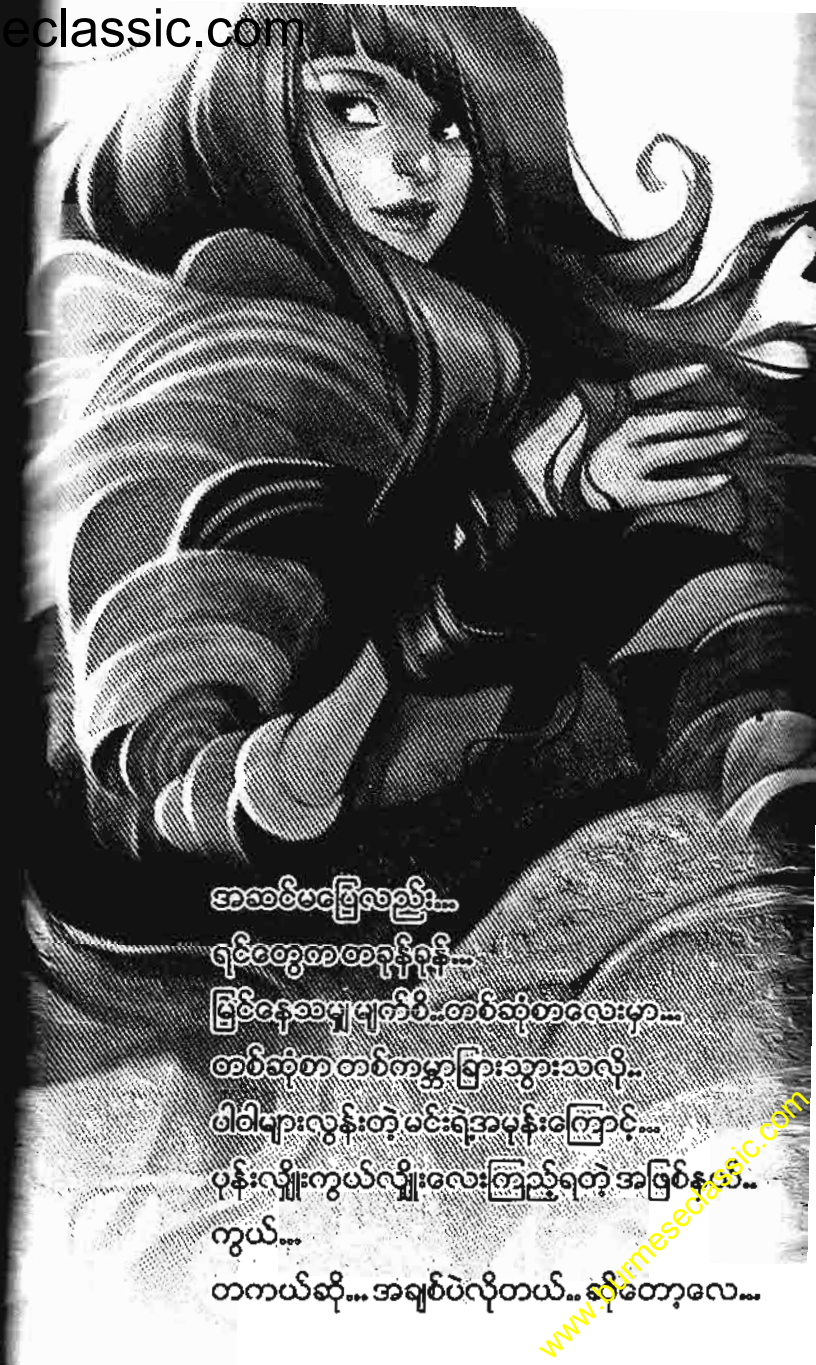
သူသိအောင် ထုတ်ပြတာမျိုး၊ ထင်သာမြင်သာတာမျိုး မရှိစေရ။

ယုတ်စွာအဆုံး နေ့လယ်ခင်း သူမအခန်းထဲ အလစ်အငိုက် ဝင်ခွင့်မရှိအောင်ကို သတိကြီးကြီးနှင့် သော့ခတ်ထားပြီးသား။

သူမ အတွေးနှင့်သူမ သက်သာရာရတော့မှ . . နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ လေးနာရီထိုးတော့မည်။ သူပြန်ရောက်လျှင် ထမင်းစားနိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပေးမှသင့်မည်ဟု တွေးကာ . . ရင်ထဲ ပျော်သလိုလို။

ဒီသုံးရက်တာအတွင်း ဘာကိုပျင်းလို့ပျင်းမှန်း မသိတာ တော့ သူမကိုယ်သူမ ညာလို့မရ။ နောက်တစ်ခုက ကိုယ်တိုင်တောင် နားမလည်နိုင်သော အားငယ်မှု . . မိန်းမတွေဟာ အားကိုးရှာဖို့ပဲ လူဖြစ်ခဲ့ရသလားဟု ဘာသာမချင့်မရဲ တွေးလိုက်သော်လည်း . . ဒီနေ့အဖို့တော့ အင်အားဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ ပြန်လာတော့မည်။ တော်တော်ကိုမုန်းစရာကောင်းတဲ့ ဖားပြပ်ကောင် . . အခစ်ခစ်ခစ် . . ။

အဆင်မပြေလည်း...

ရင်တွေစာစေ့နီနီ...

ခြင်နေဆူပူမျှတပ်...တစ်ဆုံတလေးမှာ...

တစ်ဆုံတတပ်ကမ္ဘာခြားသွားသလို...

ဝါဝါများလွန်းတဲ့ မင်းရဲအမုန်းကြောင့်...

ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလေးကြည့်ရတဲ့ အခြစ်နယ်...

ကွယ်...

တကယ်ဆို...အချစ်ပဲလိုတယ်...ဆိုတော့လေ...

အခန်း(၆)

ဟုတ်ဘူး ဆိုတာတောင် သုံးရက်တော့ ကြာသွားသည်။
ရပ်ကွက်ထဲ သူပြန်ရောက်တော့... (၉)နာရီ။ မရွှေမိ အိပ်မအိပ်
တော့မသိ... တံခါးတော့ပိတ်ထားသည်။ ခုချိန်မှ တံခါးသွားခေါက်
လည်း အရှက်ကွဲဖို့သာရှိသဖြင့်... အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးဝ အသာရပ်ပြီး
ဖုန်းခေါ်ကြည့်ပါသည်။ ဖုန်းခေါ်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသော
ကင်းတဲဆီ စိတ်မလုံသလို လှမ်းကြည့်ရသေးသည်။

နတ်ရွာစိုး

“ဟဲလို...”

“အေး... ငါပြန်ရောက်ပြီ...”

“အဲ့ဒါ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ!...”

“ဟ... အိမ်တံခါး ဖွင့်ပေါ့ကွ...”

“အောင်မာ... ဒီချိန်မျိုး... ရှင်ဘယ်တုန်းက အိမ်ပေါ်
တက်ခွင့်ရှိလို့လဲ...”

“တောက်!...”

တောက်ထွန်းဖုန်းပိတ်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်မကန်မိအောင်
အတော်မျိုချ အောင့်အည်းပြီးမှ... ကင်းတဲဆီ... လျှောက်လာခဲ့
တော့သည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ကင်းတဲမှာ... ဘယ်သူမှမရှိပေလို့။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

တစ်ဖက်က... ဒေါသတကြီး ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်မှ သူမ
ကျေနပ်စွာ ပြုံးကာ... အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့သည်။ ထိုနောက်...
အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးအား... တံခါးချက်(ဂျက်)ဖြုတ်ကာ စေ့ယုံစေ့
ထားခဲ့ပြီး တောက်ထွန်းအတွက် ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ပါသည်။

စိတ်ပန်းလူပန်းနှင့် ခရီးက ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ခုလို
စိတ်အနှောင့်အယှက် ထပ်ပေးလိုက်ရတာ မကောင်းမှန်း သူမသိပါ
သည်။ သို့သော်လည်း... သွေးမတော် သားမစပ် တစ်စိန်းတစ်ရံဆံ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုသော ‘သတိ’ကိုတော့ လျှော့လို့မရ။

သူမ... ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ပြီးချိန်အထိ အိမ်ရှေ့က ဘာမှ
မှမကြားသဖြင့် သူမထွက်ကြည့်သည်။ အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးကို သော့

ခတ်မထားသော်လည်း ညနေက သူမ စေ့ပိတ်ထားသည့်အတိုင်း ပုံစံမယှက်ကလေးရှိနေ၍ သူဘယ်နေရာက ပုန်းခေါ်တာလည်း ဆိုတာ တွေးစရာဖြစ်သွားသည်။ သူမစိတ်အထင် ခြံထဲဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ ပုန်းခေါ်တာပဲ ဖြစ်မည်ပေါ့။ ခုတော့ မဟုတ်ချေ။

ခြံထဲဝင်ပြီးမှ . . . အိမ်တံခါးချက်ဖြုတ်သံကြားလို့ ဟိုကြားသည်ကြား ပုန်းနေတာများလား။ ပထမတော့ သူမ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာသလို ကြည့်မိပါသေးသည်။

ထိုနောက်မှ . . .

အို . . . ရှာစရာလား တံခါးဖွင့်ထားတာပဲ သူ့ဘာသာ တက်လာလိမ့်မယ် . . . ဟုတွေးကာ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

ထိုနောက် . . . ဧည့်ခန်းထဲက အလုပ်စားပွဲမှာ ပန်းရေးလက်စကို ဆက်ရေးရင်း ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

မနက်မှ . . . ဆက်ရေးမည်ဆိုကာ ချထားခဲ့သော ပန်းပုံတွေသာ တစ်ထပ်ကြီးပြီးသွားသည်။ တောက်ထွန်းကား ရောက်မလာချေ။ နာရီကိုလှမ်းကြည့်တော့ . . . ညတစ်နာရီထိုးသွားပြီ ဖြစ်၍ . . . သူမစိတ်ထဲ မခံချိမခံသာဖြစ်ကာ ပုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ထိုနောက်မှ . . . တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရပြီး တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ အေးစက်သော ည

လေပြည်က . . . သူမရင်ကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက်သည့်တိုင် မခံချင်စိတ်လား စိုးရိမ်မကင်းသော ဒေါသစိတ်လားဆိုတာ မသေချာသော ပူလောင်မှုက . . . အေးနိုင်ခဲ့။

အနည်းငယ်မှောင်နေသော ကင်းတဲရှေ့ရောက်မှ . . . သူမလက်ထဲက ဓါတ်မီးနှင့် မဝံ့မရဲ ထိုးကြည့်လိုက်မိသည်။ အိုး . . .

ခရီးဆောင်အိတ်ခေါင်းအုံးလျက် ပေါင်ကြားထဲ လက်လှို့ကာ ကွေးကွေးလေးအိပ်ပျော်နေသော တောက်ထွန်းအား . . . ခြင်္တေ့ ဝိုင်းအုံ့ခဲနေလေသည်။ အဝတ်အထည်နှင့် လွတ်နေသည့် မျက်နှာပေါ်မှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်၍ . . . သူမ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ဘဲ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ရိုက်ပစ်လေတော့၏။

“အား . . . အင်း . . . ဟင် . . . ဘယ်သူလဲ! . . .”

ဓါတ်မီးအလင်းရောင်ကြောင့် . . . တောက်ထွန်း အလင်းကို လက်နှင့်ကာကာ . . . လူးလဲထထိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာထက် ခြင်္တေ့ကိုက်၍ ယားယံနေသော မျက်နှာနှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန့်လိမ်နေအောင် ကုတ်ဖဲ့ရင်း . . . ကင်းတဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

သို့မှပင် . . . သင်းခနဲရလိုက်သော ကိုယ်သင်းနံ့ကြောင့် ရွှေယမုံလင်း ဆိုတာသိပြီး ကင်းတဲပေါ်ပြန်တက်သည်။ သို့သော် . . . ရွှေယမုံလင်းက နောက်ကနေပြန်ဆွဲချ၍ တက်လို့မရ။

“ရှင် . . . ခြင်ကိုက်ပြီး အသေခံမလို့လား! . . .”

“လူလူချင်း အနိုင်ကျင့်ခံနေရတဲ့ဘဝပဲကွာ . . . ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ . . .”

“လာ . . . ပြန်လိုက်ခဲ့ . . .”

“ဘာကွ . . . အခု ဘယ်နှနာရီရှိနေပြီလဲ! . . .”

“ဘယ်နှနာရီရှိရှိ . . . ရှင် ကျွန်မကို ဒီလိုနည်းနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာတော့ လွန်လွန်းတယ် . . .”

“အံ့မာ . . . အံ့မာ . . . မင်းကများ ပြောရတယ်ရှိသေး . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ခါတိုင်းက ခြင်ဆေးခွေနဲ့ ခြံတဲ့စောင်နဲ့ လာအိပ်တာ ဘာပြောစရာရှိလဲ . . . အခု . . . ဒီအတိုင်းကြီး ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ရှင့်မျက်နှာပေါ်က ခြင်တွေကို ရိုက်ထားတဲ့သွေးတွေ . . .”

ပြောရင်းနှင့် သူမ လက်ဖဝါးလေးကိုဖြန့်ကာ . . . ဓါတ်မီးနှင့် ထိုးပြသည်။

“မင်း မကြောက်ဘူးလား! . . .”

“ဘာကိုလဲ . . .”

“ငါ့မှာ . . . ဟိုရောဂါသာရှိရင် မင်းတော့သွားပြီ . . .”

“ဟင် . . . ရှင့်လို့ . . . အနံ့အလား အဲ့ဒီလိုရောဂါရှိမှာ . . . ကဲ . . . လာပါ . . . မြန်မြန် . . .”

သူ့ကို ဖွတ်ကျားစာရင်း သွင်းလိုက်ခြင်းအတွက် ဖီလင်

နည်းနည်းတက်သွားသော်လည်း . . . လာပါ မြန်မြန် ဆိုသော စကားက မကျေမနပ် ဖီလင်တွေကို ကောင်းကောင်းချေဖျက်ပေးနိုင်လေသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ရှေ့. . ဒါက. . မင်းအတွက် ခရီးပြန်လက်ဆောင်”

အမှန်တော့ ရထားပေါ်ရောက်မှ လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ သတိရ၍. . ရပ်တဲ့ဘူတာတွေဆီမှ ကောင်းနှီးရာရာလေးတွေ ဝယ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သိပ်အကောင်းကြီးတော့မဟုတ်။

ကတွတ်ယို၊ မြေပဲလိပ်နှင့် ခူးရင်းယို တို့သာဖြစ်သည်။

သူမက သူ့ချပေးသော လက်ဆောင်မှန်ဘူးတွေကို ကြည့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ. . လှမ်းကြည့်သည်။

“ယူလေ. . အဲ့ဒါမင်းအတွက်. . ”

“ရှင်. . မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒါ. . ဘယ်ခရီးကပြန်လာတာလဲ! . . ”

“ဟေ. . ဘယ်ကပြန်ပြန်. . မင်းကို ပြောစရာလားကွ”

“မရဘူး၊ ရှင်ပြောရမယ်. . အခု ဘယ်ကလာတာလဲ! . . ဘာသိလာလဲ. . ဖြေနော်၊ မဖြေလို့ကတော့ ဒီည. . ရှင်နဲ့ ကျွန်မအတွေ့ပဲ. . . ”

“မော်လမြိုင်က ငါ့အမျိုးတွေဆီသွားတာ”

“ရှင်မလိမ်နဲ့နော်. . ကျွန်မအကြောင်း သွားစုံစမ်းတာမလား”

“ဟုတ်တယ်. . ဒီကိစ္စကို ဒီအိမ်ရောက်လာကတည်းက မင်းတွေ့မိနေတာ ငါလည်းသိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက ယောက်ျားလည်းဖြစ် မင်းကိုလည်း သဘောကျမိတော့ အလျော့ပေးခဲ့တယ်”

“ဘာ. . ဘာဖြစ်တယ်. . ”

တောက်ထွန်း စကားမှားသွားမှန်းသိသော်လည်း ပြောပြီးနေပြီဖြစ်၍. . .

“ငါမင်းကို ချစ်ခဲ့မိတယ် ရွှေယမုံလင်း. . . အဲ့ဒါကြောင့် မင်းစိတ်အလိုကျအတိုင်း နေခဲ့တာ. . . ”

“ဟင်. . ရှင်. . ရှင်. . ဒါဘာစကားလဲ၊ ဒီမှာ စကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့ ယီးတီးယားတားလုပ်မယ် မကြုံနဲ့နော်. . . အသက်ချင်လဲပစ်မယ်. . ဟင်း. . ”

“တော်ပါတော့ တောက်တဲ့မရယ်. . မင်းရဲ့စော်ကားသံ

တွေ့. . အထင်သေးတဲ့ သံသယမျက်လုံးအကြည့်တွေ့. . လွင့်ပစ်
လိုက်ပါတော့. . ၊ ငါ့စိတ်နဲ့ငါ့ကိုယ် မင်းကို ချစ်ခွင့်ရှိတယ်. . မုန်းချင်
လည်းမုန်းခွင့်ရှိမယ်. . ၊ မင်း သဘောမကျရင် လက်မခံနဲ့လေ. . ”

ဒီတစ်ပွဲတော့ လုံးဝအရှုံးမပေးဘူး. . ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံနှင့်
တောက်ထွန်းပြောဆိုရင်း ရေမိုးချိုးရန်ပြင်တော့သည်။ သူမလည်း
စိတ်တစ်ထစ် လျှော့လိုက်ပုံနှင့် မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်ကာ. . အေးစပြုနေ
သောဟင်းတို့ကို ပြန်ကာနွေးပေးသည်။

တောက်ထွန်း ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းပွဲထိုင်တော့. . အားလုံး
ပူပူနွေးနွေးလေးဖြစ်နေ၍. . သူမကို လှမ်းအကြည့်. . သူမလည်း
ထမင်းပန်းကန်လေးယူကာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

“မင်းမစားရသေးဘူးလား! . . ”

“စားပြီးပြီ ခုချိန်ထိမှ မအိပ်ရသေးတာ ဗိုက်ဆာတာပေါ့”

“ဪ. . စား. . စား. . အိုခေ. . ငါတို့ အတူနေလာတာ
ကြာပြီ ထမင်းလက်ဆုံစားတာ ဒါပထမဆုံးပဲနော့. . ”

သူမ ထိုစကားအတွက် ဘာတစ်ခုမှ မှတ်ချက်မပြုဘဲ ဟင်း
ခတ်ယူကာ စားတော့၏။ သူလည်း ဆက်မပြောတော့လဲ စားလေ
သည်။ စားရင်းနှင့် သူမက. .

“ရှင့်အမျိုးတွေက မော်လမြိုင်ဘယ်အရပ်မှာ နေတာလဲ”

“မောင်ငံ အလယ်တန်းလေ. . ဟိုတုန်းက လိပ်ကုန်းလမ်း

လို့ခေါ်တယ်. . ခုတော့ မင်းကုန်းလမ်းပေါ့. . ၊ ငါတို့ ဇာနည်အောင်
ဆေးခန်းမှတ်တိုင်မှာဆင်းပြီး အပေါ်တက်သွားရင်. . ညာဘက်ခွဲ
လိုက်. . . ”

သူမ မျက်လုံးအကြည့်တွေ ပြူး. . ပြူး. . ပြီး ထွက်လာလို့
သူရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီချကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ဘေးမှာ. . ဘယ်ဘက်က ဦးဖိုးကြည်တို့ ဒေါ်အေး
သန်းတို့၊ ညာဘက်မှာ ဦးဘိုအောင်တို့ ဒေါ်သန်းတို့ တိုက်ရှိတယ်၊
ငါနဲ့ဆို ဘိုးလေးဘွားလေးတော်တဲ့ ဦးသောင်းရွှေ ဒေါ်အုံးကြည်ဆို
အဲ့ဒီလမ်းမှာတင် မကဘူး. . မောင်ငံ တစ်ရပ်လုံး မသိတဲ့လူကို မရှိ
ဘူး. . ဘယ်နှယ့်လဲ မင်းရောသိပြီလား. . ”

“အင်း. . ဟာ. . ဟင့်အင်း. . မသိပါဘူး၊ ဟို. . ရှင်. .
အဲ့. . အဲ့. . ဒီကို. . တကယ်ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့. . ”

“ဟေ့. . အခု. . အဲ့ဒီက ပြန်လာတာလေ. . ”

“ဒါဆို. . ရှင် ဘာမှ. . ဘာမှ. . မကြားခဲ့ဘူးပေါ့. . ”

“ကြားတယ်. . ”

“ရှင်. . ”

“ဝါတွင်း အရက်ဆွမ်းလှည့်ဖို့ဆိုလား. . မြင်းလှည်းနဲ့ လိုက်
အော်နေတာ. . . ”

သူမ ဘယ်လိုမှ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ. . ထိုင်နေထကာ

တောက်ထွန်းအား ထုရိုက်လေတော့၏။

“အား... အား... ဟေ့...”

“ကဲ... ကဲ...”

မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး... ဘယ်ပြန်ညာပြန်ကို တွယ်နေတော့၍
တောက်ထွန်းမတတ်နိုင်တော့ဘဲ... သူမလက်ကို အမိအရ ဖမ်း
ဆုတ်ထားရသည်။

ဒီတော့မှ... သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ ကြမ်းပေါ်
ဒူးထောက်ချ၍ ငိုတော့၏။

“ဟင်... ဟေ့... ရွှေယမုံလင်း... ဟာ... ဒုက္ခပဲ...”

တောက်ထွန်း အတော်လန့်ပြီး သူမလက်တွေ ပြန်လွှတ်
ပေးကာ... သူမရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်လေသည်။

“ငါ... ငါဘာမှမလုပ်ဘူးနော်... နင်ကရိုက်လို့ နင့်လက်
တွေ ဖမ်းထားတာပဲရှိတယ်... အခု ပြန်လွှတ်ပေးတယ်နော်...”

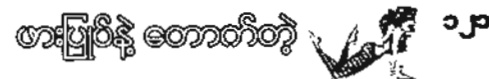
ထိုအခါ... သူမ ချက်ချင်းအငိုရပ်ကာ...

“ဟဲ့... ဖားပြုပ်ကောင်... ရှင်ဟာ ဖားပြုပ်လို မျက်လုံးပြု
ကြည့်နေဖို့ပဲသိတယ်... ဘာလို့ငိုတာလဲ... ငါဘာကူညီရမလဲလို့

မေးပါလား... လူအကြီးရဲ့... ဟီး... ဟီး...”

“ဟား... အကျယ်ကြီးမငိုနဲ့လေ...”

“ငိုမှာပဲ... ဟီး... ကျွန်မ... ရှင့်ကို အသေရိုက်သတ်ပစ်

ချင်တယ်... သိလား...”

“ဟာ... မင်း...”

“ဟုတ်တာပဲကို... ရှင်... အဲဒီကို သွားမယ်ဆိုလည်း ပြော
ပါလား... ကျွန်မသားလေးအတွက်... ကျွန်မ... တစ်ခု... လူကြံ
စီစဉ်လို့ရတာပေါ့... ဟီး... ဟီး... သားလေးကို... ရှင်မတွေ့ခဲ့
ဘူးလား... ဖြူဖြူဝဝလေး... ကျွန်မမျက်နှာနဲ့တစ်ပုံတည်းလေ...
ဟင့်... ရွှတ်... ရှင့်လို့... ဖားပြုပ်... လူအက ဘာသိမှာလဲ... ဟင့်
ရွှတ်...”

တောက်ထွန်း ပုံစံက တကယ်ကို ဖားပြုပ်နှင့်တူကာ ငြိမ်
သွားသည်။ သားလေးတဲ့... ဘယ်က သားလေးလဲ... ရဲမြတ်ထွန်း
ပြောတဲ့ ဂေါက်နေတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က သူမဟုတ်လား...

“နေ... နေပါဦး! သားဆိုတာ ဘယ်ကသားလဲ... မင်းက
ဘာလူကြံ့ မှာမှာမို့လို့လဲ... မင်းအတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ် ဆို
ရင်တော့ ငါနောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားပေးမယ်လေ...”

ထိုအခါမှပင်... သူမ တကယ်အငိုတိတ်ကာ...

“ရှင်တကယ်ပြောနေတာလား တကယ်သွားပေးမှာလား”

“အား... စိတ်ချ၊ မနက်ဖြန်ရထားနဲ့ကို သွားမယ်...”

“ဒါဆို... ကျွန်မ ပြောပြမယ်၊ ရှင့်တစ်ကိုယ်လုံး ဟင်းတွေ
ထမင်းတွေနဲ့ ပေပွနေတာပဲ... အဲဒါ... သွားဆေးလို့မရဘူး...”

နတ်ရွာစိုး

“ရေပြန်ချိုးမှပဲရတော့မယ်. . တောက်တဲ့မရဲ့၊ ခွမ်းမှပဲ”
သူမရယ်ကာ ထမင်းပွဲကိုသိမ်းသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့
အတွက်တော့ အလွန်ပဲရင်ခုန်စရာကောင်းပါသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဝဝမင်းလည်း ဆက်မစားဖြစ်တော့သဖြင့်. . နှစ်ယောက်
သား ကော်ဖီတစ်ခွက်စီနှင့် ထမင်းစားပွဲမှာပင် ပြန်ထိုင်ဖြစ်ပါသည်။
သူမက ကော်ဖီကို အရသာခံပြီးသောက်သလို တစ်မိမိမိမိ မှတ်
သောက်နေချိန်၌. . . တောက်ထွန်းက အရေးတစ်ကြီးပင် ယူကာ
သောက်ပစ်သည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက် ရေနွေးနှစ်ခွက် ကုန်ချိန်အထိ သူမထံမှ
မည်သည့်စကားသံမျှမကြားရသေး၍ သူမကိုပါ ရေနွေးသောက်
သလို သောက်ခွင့်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု စိတ်အချဉ်တက်ကာ
တွေးဖြစ်သည်။

တွေးရင်းနှင့် ရေနွေးအိုးလှမ်းကိုင်တော့. . . စိတ်ထဲမှာ

ရေခဲအိုးက ရွှေယမုံလင်း ဖြစ်သွားသည်။ အိုး၏ လက်ကိုင်ကာ သူမလက်ကို နောက်ပြန်ချုပ်ထားသည်နှင့်တူသည် ဆိုပါစို့။

ကိုင်း. . ဟောသလို. . ကိုင်မြှောက် ငဲ့ချလိုက်သည်ပဲထား။
(ဟိုက်)

တောက်ထွန်းလန့်ကာ. . ရေခဲအိုးကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ တခြားမဟုတ် အတွေးထဲမှာ အတွေးက. . တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ တကယ့်ရေခဲအိုးက သူငဲ့လိုက်ချိန်မှာ. . နှုတ်သီးပေါက်မှာ လက်ဖက်ခြောက်ဖတ် ပိတ်နေ၍. . ရေခဲအိုးထွက်မလာဘဲ. . အဖုံးမှ လျှံကာ ခရားအိုးအောက်ခြေဘက် ယိုကျလာသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ. . ခရားအိုးကို ရွှေယမုံလင်းအဖြစ် မှတ်ကာ ငဲ့ကာမှ. . အောက်ကယိုကျ၍. . ရေခဲအိုးကလည်းရေခဲအိုး ဖြစ်နေ၍. . လန့်ကာပြန်ချထားမိသည်။

ဪ. . . ငါနယ်. . .

ထိုအချိန်မှာ သူမ၏ စကားသံက တိမ်ယံခွင်းသော လမင်းလို လင်းခနဲ ဝင်ရောက်လာပါသည်။

“တကယ်တော့. . . ကျွန်မနာမည်က ငွေယမုံလင်းပါ။ ရွှေယမုံလင်းဆိုတာ ကျွန်မရဲ့အမြွှာညီအစ်မ နာမည်လေ။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းနာမည်က. . ကိုမိုးမြင့်ပါ။ မိဘတွေသဘောတူလို့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့အမျိုးသားပါ။ သူနဲ့ကျွန်မ သားလေးတစ်ယောက် ရခဲ့တယ်။

သားလေးနာမည်က နွေဦးမောင်လို့ ခေါ်တယ်. . ၊ အရမ်းလိမ္မာပြီး အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သက်. . တစ်နှစ်တာကာလအတွက် ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ. . ဆေးကုသမှုခံယူနေတဲ့ ရွှေယမုံလင်း ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ပြဿနာရှိလာတယ်။

သူက စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်ပါ. . မွေးရာပါလို့ပဲ ပြောရမှာ. . ဟိုလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရူးသွပ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ. . ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်တာမှန်သမျှ သူ့စိတ်ထဲမှာ အကုန်အကောင်းမြင်ပြီး အကုန်သူလိုချင်တဲ့စိတ်မျိုး ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှိနေတာလေ. . သနားဖို့လည်း. . ကောင်း၊ စိတ်ပျက်စရာလည်းကောင်းတဲ့ အမြွှာညီအစ်မတစ်ယောက်က. . ကျွန်မနဲ့ တစ်အူထုံဆင်းဖြစ်လာခဲ့တာပဲ ပြောပါတော့။

ဆေးကုသခံနေပေမယ့်လည်း သိပ်မထူးခြားလို့ ကျိက္ခရာကိုပြန်ခေါ်လာတော့. . ကိုမိုးမြင့်ကိုတွေ့မြင်ပြီး တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်ရပြန်တယ်လေ၊ ပြောပြဖို့တောင် မဝံ့မရဲတဲ့ အဖြစ်တွေကြောင့် မိဘတွေလည်း စိတ်ရှုပ်ကုန်တယ်။

ရွှေယမုံလင်း. . ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလေ၊ သူကတော့. . . မှားတာဆိုပြီး ဇွတ်လုံးချတယ်. . ဖြစ်သင့်ရဲ့လား၊ ဘယ်လောက်ပဲ ခွဲမရအောင်တူတဲ့ အမြွှာဖြစ်နေပေစေ. . အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မက

သူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားနေရပြီ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမနဲ့ အပျို ကို ခွဲမရဘူးဆိုတာတော့.. သူ့ဘက်က သိပ်ကို စည်းကမ်းမဲ့ရာ တာ သွားပြီလေ..။ အဲ့ဒီမှပဲ ကျွန်မနဲ့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်ကြ ပြီး လမ်းခွဲကြဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

အမေတို့အဖေတို့ကတော့ ကွာရှင်းဖို့အထိ သဘောမတူ ကြဘူး။ အကြောင်းအရာတစ်ခု ဘယ်လိုပဲရှိရှိ မွေးလာမယ့်ကလေး အတွက် စဉ်းစားရမယ်ဆိုပြီး ဖျောင်းဖျက်ကြတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဒီယောက်ျားအပေါ်မှာ အရမ်းကိုစိတ်ပျက်သွားလို့ အဲ့ဒီအချိန် တည်းက ယတိပြတ် လမ်းခွဲလိုက်တယ်။

သူလည်း စိတ်လေပြီး မြဝတီဖက်ထွက်သွားတာ (၂)နှစ် လောက်ကြာတယ်။ ကျွန်မကတော့ ထားပါတော့... တရားဝင် ခင်ပွန်းနဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရတာ... ရွှေယမုံလင်းကို ဘယ်လိုလုပ် ကြမလဲ၊ လရင့်လာတာနဲ့အမျှ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရတော့မှာလေ..။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ သူပဲကံကောင်းတာလား ကံဆိုးတာပဲလားတော့..။ မပြောတတ်ဘူး.. ရွှေယမုံလင်း အပြင်ထွက်ရင်း ဆိုင်ကယ်အတိုက် ခံရလို့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသွားတယ်။

နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့.. သူပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲ့ဒီ အချိန်မှာ... ကျွန်မသားလေးကို မွေးပြီးနေပြီ။ အဲ့ဒီမှာ.. အေးနေ တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ တစ်စခန်း ပြန်ထပြန်တယ်လေ..။

သားလေး ကျွန်မမွေးပါပြီ ဆိုကတည်းက ရွှေယမုံလင်းက သူ့သားဆိုပြီး.. သူ့လက်ကကို မချတာ။

နို့တိုက်ချိန်တောင် ရန်ဖြစ်ပြီးတိုက်ရ ခိုးတိုက်ရနဲ့၊ အခု လည်းသူက ငွေယမုံလင်းပါ.. နွေဦးမောင်ရဲ့ မိခင်ပါဆိုပြီး.. ကိုမိုး မြင့်ဘေးက မခွာတော့.. ကျွန်မ လုပ်သင့်တာ တစ်ခုပဲရှိတော့တာ ပေါ့။

ဝဋ်ကြွေးကြီးတဲ့ဒီလောကကနေ.. အပြီးအပိုင် ထွက်ချင် ထွက်သွား၊ မဟုတ်ရင်.. မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ လုံးဝလမ်းစ ဖြတ်လိုက်ဖို့ပဲလေ။ အဲ့ဒါကြောင့် မရူးတဲ့ ကျွန်မကပဲ ရူးချင်ယောင် ဆောင်ပြီး အားလုံးစိတ်ချမ်းသာအောင် ထွက်လာခဲ့လိုက်တာပါ။

သူသိထားပြီးသား အကြောင်းအရာဖြစ်သော်လည်း တူနိုင် လွန်းတဲ့အမြှာထဲမှာ.. ဘယ်သူကဘာဆိုတာ.. ခုမှ သေချာသ ဘောပေါက်၍ ပင့်သက်ရှိုက်ကာ ဆက်၍ ငုံ့လင့်နေလိုက်သည်။

သို့သော်.. သူမထဲမှ စကားသံထပ်မကြားရတော့ဘဲ.. မျက်ရည်တွေသာ မြင်နေရတော့၍.. တောက်ထွန်းအစွဲစွန့်ကာ သူမဘေးနား ခုံကိုအသာတိုးကပ်သည်။ ပြီးမှ.. သူမ ပခုံးလေးအား ဆုတ်ညစ် ဆွဲယူကာ သူ့ထံသို့ မှီနဲ့စေလေသည်။

ထိုနောက်..
“မင်းတစ်ယောက်ပဲ.. အဲ့သလိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်အယ်ဆိုရင်

ငါက မင်းရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးအဖြစ်. . ရပ်တည်ပေးချင်
တယ်. . ”

“ဟင့်အင်း. . ကျွန်မ သားလေးကို ပြန်ခေါ်ချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ. . ငါတို့လက်ထပ်ကြရအောင်. . ”

“ဟင်. . ဘာဆိုင်လို့လဲ! . . .”

“ဆိုင်တယ်. . ရွှေ. . အဲ. . ငွေ. . ဟာ. . ရှုပ်တယ်ကွာ
ငယ်နာမည်ပဲကောင်းတယ်၊ ဒီလို တောက်တဲ့မရဲ့. . အဲ့ဒါမှလည်း
ကိုမိုးမြင့်က ယုံယုံကြည်ကြည်ပေးနိုင်မယ်၊ မဟုတ်ရင်. . မင်းလည်း
သားကိုမရနိုင်ဘူး. . ငါလည်းထောင်ကျလိမ့်မယ်. . ”

“မဟုတ်တာတွေ. . ”

“ညွှတ်. . မင်းကို လက်ခံထားတဲ့သူကို ဖြားယောင်းသွေး
ဆောင်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်လို့တောင် ကြေညာထားတာကွ. . ”

“ဟောတော်. . ဒါဆို. . ရှင်. . သိလာခဲ့တယ်ပေါ့. . ”

“နည်းနည်းကြားမိတာပါ. . .”

“ကြည့်စမ်း. . လူလိမ်. . ကဲ. . . ကဲ. . .”

“အား. . . အား. . .”

“နာတယ်ဟ. . တောက်တဲ့မရဲ့. . .”

“နာပစေ. . လာပြီး လိမ်တယ်. . . တကယ်ပဲ”

ထို့နောက်. . . တောက်ထွန်းက. . .

“လိမ်တာမဟုတ်ဘူး. . . ငါချစ်သွားရမယ့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အတွက် အရာအားလုံး သိနိုင်လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုး
စားတာလို့ခေါ်တယ်”

“အံ့မား. . . စကားတတ်တိုင်း. . .”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . အခု. . မင်း ငါ့ကို အကုန်ပြောပြတာ
တောင် မကုန်သေးဘူး၊ ငါမှ အကုန်မသိရင်. . နောင် မခက်ပေဘူး
လား. . .”

“ဘာ. . ကျွန်မပြောတာ ဘာကျန်နေလို့လဲ! . . ”

“မင်း. . မရှက်ဘူး. . စိတ်မဆိုးဘူးလို့ ကတိပေးနိုင်လား!”

သူမ မျက်လုံးပြူကြီးတွေနဲ့ ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ. . .

“ပြော. . ”

“ကတိနော်. . .”

“အင်း. . .”

“အမှန်တော့. . မင်းငါ့ဆီမလာဘဲနဲ့ ငါ့အမေရှိတဲ့ စစ်ကိုင်း
တောင်ရိုးကို သွားရမှာကွ တောက်တဲ့မရဲ့. . ”

“ရှင့်အမေက. . . အဲ့ဒီမှာလား! . . .”

“ဟုတ်တယ်. . . အမေ သာသနာ့ဘောင်ထဲ ဝင်သွားတာ
(၂)နှစ်ကျော်ပြီ၊ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စကတော့ ငါပဲတာဝန်ယူထားတယ်. .
ခြောက်လတစ်ခါ အမေ့ဆီသွားတွေ့တယ်၊ လိုအပ်တာအားလုံး စီစဉ်

ပြီး လှူထားခဲ့တယ်၊ အခု မင်းလည်းကုသိုလ်ရနေတာပါပဲ.. ငါ့အလုပ်ကို ဝိုင်းကူလုပ်တော့.. ဒီကရတဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို ငါတို့လည်း စား အမေသီလရှင်ကြီးကိုလည်း လှူတာမို့လို့ပါ”

“အဲ့ဒါထားပါဦး.. ကျွန်မကဘာလို့ သီလရှင်ကြီးဆီ သွားရမှာလဲ...”

“မင်းမျက်စိ ခဏမှိတ်လိုက်..”

သူမ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်ကာ နောက်သို့တွန့်သွားပြီး..

“ရှင်.. နော်...”

“စိတ်ချ.. မဖွယ်မရာ ဘာမှ ငါမလုပ်ဘူး၊ တစ်ခုပဲ ငါဘာပဲလုပ်လုပ်.. မင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပေးရမယ်”

“တော်တော့.. ရှင်လုံးဝ မရိုးသားဘူး”

“ငါ့ကိုယ်ငါတော့ ယုံကြည်တယ်ကွ၊ မင်းပဲ မရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့ အကုန်မပြောဘဲ ချန်ထားတာ...”

“အင်း... ဟုတ်ပြီလေ... ဘာချန်ထားလဲပြော”

“ဟင့်အင်း.. ငါ လက်တွေ့ပြချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကြည့်လည်း ကြည့်ချင်တယ်.. ဒါပေမယ့် မင်းသဘောပါ၊ မင်းဆက်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားချင်တယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်.. တကယ်ကို ရိုးရှင်းတဲ့သူ ဆိုရင်တော့ ငါကပိုချစ်မှာလေ”

သူမ အတော့်ကို မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေပြီးမှ..

“ပြီးရော.. မဖွယ်မရာဆို အသေပဲနော်”

“မင်းသာ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်”

သူမ ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာကာ မျက်လုံးမှိတ်ပေးထားလိုက်သည်။ တောက်ထွန်း အသံမထွက်အောင် ပြုံးရင်း.. သူမ ဦးခေါင်းပေါ်က ဆံပင်အတူကြီးကို အသာချွတ်ခွာနေ၍.. သူမလန့်ကာ ရုန်းသဖြင့်..

“ငြိမ်ငြိမ်နေဆို.. မင်းမငြိမ်ရင် ငါအသည်းယားပြီး တစ်ခုခု လုပ်မှာနော်...”

ထို့နောက်တော့.. သူမ အံ့ကြိတ်ကာ မျက်နှာတွေလည်း ခဲတွတ်ကုန်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်တော့၏။ သူလည်း ဆံပင်အတူကို ခွာ၍ ကတုံးလှလှလေးနှင့် ကောင်မလေးကို တစ်မိမိကြည့်ကာ..

“မျက်လုံးလေး ဖွင့်လိုက်စမ်းပါဦးကွာ.. ဒီလောက်လှနေမှန်းသိရင် အစောကြီးကတည်းက ဒီအတူကြီးကို လွှင့်ပစ်ခိုင်းပါတယ်”

“ပြန်ပေး.. အကုန်သိနေတော့တာပဲ၊ နောက်ထပ် ဘာသိသေးလဲ”

“ပြောရမလား...”

“ပြော...”

တောက်ထွန်း သူမကိုယ်လေးအား ရုတ်ခြည်းခွာသူပွေ့ဖက်

၁၃၂ နတ်ရွာစိုး

ပြီး ကတုံးပြောင်ပြောင်လေးအား နမ်းပစ်ကာ . . . ။

“မင်းလည်း ငါ့ကို . . ချစ်နေတယ်ဆိုတာ . . . သိတာပေါ့
တောက်တဲ့မရာ . . ”

“ဖားပြုပ်ကောင် . . လွတ် . . ”

မလုံမလုံ...

လုံမှလုံသည်..

အကုန်ကွဲရှုမှစေသတည်း.....

“ခလွမ်း...လွမ်း...”

“ဟဲ့...ကြောင်...”

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၇)

သို့

ဖြင့်... တောက်ထွန်းနှင့် ငွေယမုံလင်းတို့နှစ်ဦး သဘောတူ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ အသိသက်သေများအဖြစ်၊ ဦးသိန်းမြင့်၊ ပိန်ကြီး၊ ဂျာကြီးနှင့် ဒေါ်စာပုတီး(သူလည်း လိုက်ပါပရစေဟု ခွင့်တောင်းသောကြောင့်) တစ်ဖက် သက်သေနှစ်ယောက်နှင့် နှုံးတက်လက်မှတ်ထိုးသော အခမ်းအနား ပြီးမြောက်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင်တစ ဒေါ်စာပုတီးက... နည်းခံပွဲလေးထုပ်ပေးဖို့ပါ။

တောင်းဆိုလာသည်အား. . သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ငြင်းဆိုသော်လည်း ငြင်းလို့မရ။ ဒေါ်စာပုတီးက သူ တစ်ညလုံး အိပ်ပျက်ခံ၊ ခြင်ကိုက်ခံပြီး ချောင်းခဲရမှုကို ရပ်ကွက်ထဲ သတင်းထုတ်ပြန်ရမလားဟု ခြိမ်းခြောက်လာသဖြင့်. . မပြောကြေးဟု သဘောတူကာ. . . ညပိုင်း လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် စီစဉ်၍ ရွှေ့ခုနစ်အိမ် နောက်ခုနစ်အိမ် ဖိတ်ကာ ဧည့်ခံရတော့သည်။

“ဟဲ့. . သောက်ကြဟဲ့. . မုန့်လည်းစားလေ၊ အမလေး. . ငါ ခြင်ကိုက်ခံပြီး ကျွေးရတာ. . ”

ငွေယမုံလင်းကလည်း အလစ်မပေးပါ။ ဒေါ်စာပုတီးထံမှ စကားအခွန်းထွက်လာသည်နှင့် အနားကပ်ကာ. . ခြေသလုံးမွေးစွဲနှုတ်သည်။ (ဒေါ်စာပုတီးကား. . ဆံပင်ပါးသလောက် ခြေသလုံးမွေး အလွန်ထူပါသည်။)

“အား. . . လာ. . . လာ. . . ”

“အဒေါ်ခြင်ကိုက်. . . လို့လား! . . . ”

“အမွေး. . ငါလေ. . ဒီကလေးမ. . ”

“အခစ်ခစ်ခစ်. . . အဒေါ်ကလည်း. . ”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဧည့်ခံပွဲလေးကား ပျော်စရာကောင်း လှသည်။ နောက်တစ်နေ့ပင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မော်လမြိုင် ဆင်းတာ ကျိုက္ခရောရရှိ. . သူမ မိဘများထံ သွားကြသည်။

အဖြစ်မှန်နှင့် အကျိုးအကြောင်းစုံစေ့စွာ. . မိဘများထံ ဝန်ချတောင်းပန်ကာ ကန်တော့ကြသည်။ သေချာဆွေမျိုးစပ်၍ ဇာတ်ပေါင်းကြည့်မှ တောက်ထွန်း၏မိခင်နှင့် သူ၏မိခင်က ရပ်ဆွေရပ်မျိုး အလွန်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ နဖူးစာရွာလည်ကာ လက်ထပ်ပြီးသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့်. . သူမ မိခင်က. . .

“အေးလေ. . သမီးရယ်၊ မောင်တောက်ထွန်းနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး အမေဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး၊ အခုဆို. . . ဟို တစ်ယောက်ကလည်း မောင်မိုးနဲ့ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပြီဆိုတော့ အဖြစ်မှန်ကိုသိလည်း မောင်မိုးနားလည် လက်ခံမှာပါ. . .

ခုတော့. . ကလေးခေါ်ဖို့ကိစ္စ မဖြစ်သေးဘူးကွဲ့၊ ရွှေယမုံ မီးဖွားရက်ကျမှပဲ. . မြေးလေး နွေဦးမောင်ကိုခေါ်ပြီး. . အမေရန်ကုန် ဆင်းလာခဲ့မယ်. . ဟုတ်ပြီလား. . . ”

မဟုတ်လို့လည်း မရသဖြင့် သူမတို့ ကျေနပ်ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

(လေးလခန့်ကြာပြီးနောက်)

“ဟာ! . . တောက်ထွန်းတို့ လာတယ်ဟေ့. . ရွှေအေးရေ
ရေနွေးလေးလုပ်ဦးဟဲ့. . .”

ဦးသိန်းမြင့်က ဇနီးသည်အား ရေနွေးမှာရင်း. . တောက်
ထွန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ လက်ဆွဲလာသော ကလေးငယ်ကို လှမ်းကြည့်
ပြီး. .

“ဒါက ဘယ်သူတုန်း တောက်ထွန်းရ. . .”

“ရယ်ဒီမိတ်လေ. . ဆရာ. .”

“ဟေ! . . .”

“ဆရာရယ်. . ဒီလောက်တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ. .

မိန်းမယူလိုက်လို့. . အော်တိုမွေး တစ်ယောက်လောက်မှ မပါရင်

ကျွန်တော် ခေတ်နောက်ကျသွားမှာပေါ့. . .”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . သဘောပေါက်ပြီဟေ့. . လာပါ
ဦး မြေးလေးရ. . အမလေး ချောလိုက်တာ မှုံနေတာပဲ. .”

“ကျွန်တော်နဲ့တူတာလေ. . .”

“ဖွတ်. . မဟုတ်တာပြောတော့မယ်. . ငါလည်း သိချင်လို့
လိုက်လာတာ. . .”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်စာပုတီးဖြစ်နေ၍. . တောက်
ထွန်းတို့ ပြန်ထဖို့ပြင်ကြလေတော့သည်။

(ငါ့နယ်ကွာ. . .)

